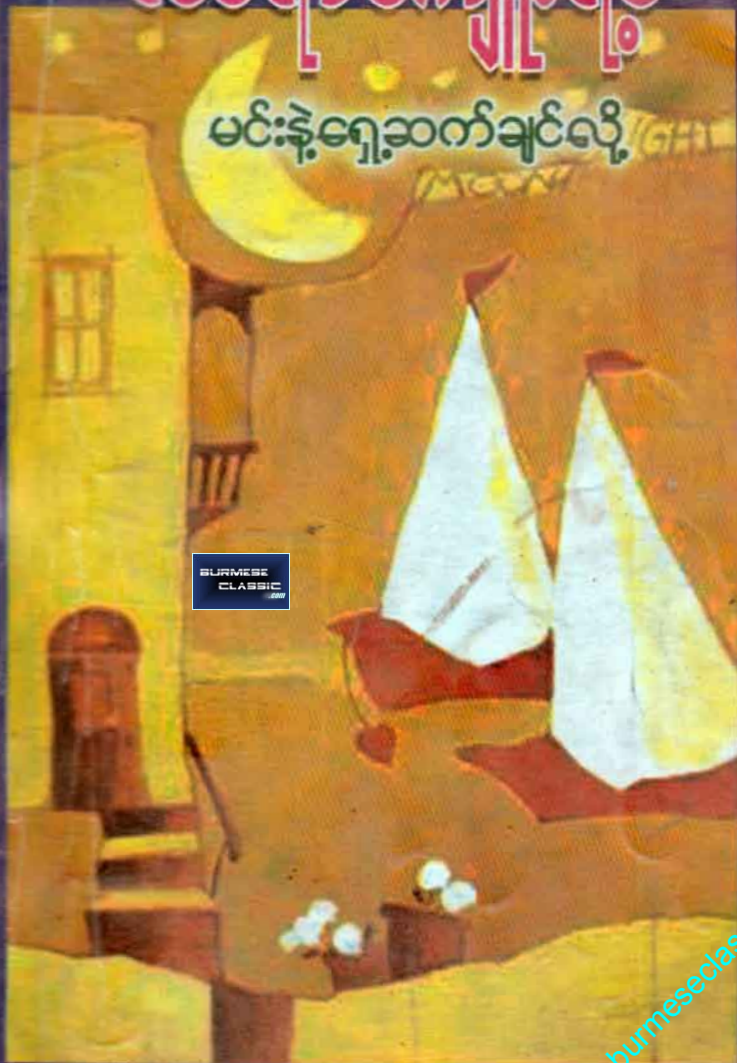

လရောင်ကျားရင်

မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ချင်လို့

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ချင်လို့

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၀၉၀၈၁၀
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၉၁၃၀၈၁၀
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ပိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အပုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထူထပ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

အခန်း (၁)

တရုတ်တန်းဈေး၏ ညနေခင်းက ဈေးသည်တွေ လူတွေနှင့် ကြက်ပျံ့
မကျဆိုသလို စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ
'တစ်ခုခုစားရအောင်' လို့ပြောတာလောက် စိတ်တိုမိုကောင်းတာ မရှိ။
“ဘာစားချင်လို့လဲ၊ သွားဝယ်ခဲ့ကွာ”

မကျေနပ်တာက မကျေနပ်တာပဲ၊ မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ ပြေပြစ်လို့
မရဘဲ မလိုသံပဲထွက်၏။

'မေပန်းချီ' ဆိုသော သူမသည် အလှအပ အလွန်မက်မော၍ အစား
အသောက်လည်း မက်သေးသည်။ စားချင်ရင် ဝယ်စားလိုက်တာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ ကြေးအိုးဆို ဘယ်ဆိုင်မှာကောင်းသည်၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊
ကတ်ကြေးကိုက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီအစားကို ဒီဆိုင်ကရမှ ...။

သူမ၏ ဇီဝာကြောင်တတ်သောအကျင့်ကို ကိုယ်တိုင် သိပ်မကြိုမူး
ပေမယ့် သူမ၏ မွေးသမိခင်ကြီး အိမ်ကိုရောက်လာတိုင်း ပြောနေကျ။

ရွှေသမင်စာပေ

၈၉၅-၈၃

လရောင်ကျူးရင့်
မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ချင်လို့/ လရောင်ကျူးရင့် - ရန်ကုန်။
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၈၀- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ချင်လို့

လရောင်ကျူးရင့်

“ကားပါမလာဘူးလေ၊ သမီး မုန့်သွားစားတာ ပြန်မလာလို့ ...”

“သမီးပါတယ် ဆင့်ရဲ့ .. ဒီမှာ မအေကိုချပေးပြီးတာနဲ့ မုန့်စားမယ် ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားလို့ ...”

ဆိုတာမျိုး ...!

“ဘာစားချင်တာလဲ ..! အပန်းမကြီးတာဆို တို့ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ရောက်လာပြီးမှ အပြင် ပြန်ထွက်စားရတယ်လို့ကွယ်”

“အမလေး မေပန်းချီတို့ အဲဒီလိုများကျွေးလို့ရရင် ကောင်းကင်မှာ နွားလှည်းမောင်းတာထက်တောင် ဆန်းပြားသွားဦးမယ်၊ သူက ဒီဆိုင်က ဟာစားမယ်ဆို ဒီဆိုင်မှာစားရမှ၊ ပြီးတော့ အိမ်ကိုဝယ်လာပါလား ဘာ ညာပြောရင် ဆိုင်မှာစားရတာမှ ပိုကောင်းသတဲ့”

စသဖြင့် သူမ၏ဂုဏ်သတင်းတွေအရ ဝယ်ခဲ့ပါလားလို့ပြောမိတဲ့ သူ့ စကားအလကားပဲဆိုတာလည်း သေချာနေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း ...

“ကိုကလဲကွာ အချိန်အခါနဲ့ စားစရာက အလိုက်ဖက်ဆုံးဟာကို ... ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာစားရမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ လာပါ .. ခဏလေးပါ”

သူမဘက်က တံခါးဖွင့်နေရင်း သူ့ကိုလည်း လှည့်ခေါ်သည်။

“လာပါ.. ဆင်းပါဆို ..! ဒီမှာ မြေအိုးမြီးရှည် ခကင်းတဲ့ဆိုင် ရှိတယ်”

“မင်းပဲသွားစားပါ၊ အဲဒီမှာ မင်းတစ်ယောက်ထိုင်လို့အောင်ပဲ နေရာ လှဦး”

မေပန်းချီက လှည့်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်လေးရွိုက်၏။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်၊ ဆိုင်တွေကပ်ညပ်နေပြီး ဆိုင်တိုင်းမှာ လူတွေအပြည့်။

မတ်တတ်ရပ်စားနေတဲ့သူတွေ၊ ပါဆယ်စောင့်နေတဲ့သူတွေ...။ ထို့ ကြောင့် ခက်ခဲသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလွယ်တကူချလိုက်ကာ ...

“ဒါဆို ခဏစောင့် .. မေ မစားတော့ဘူး၊ ထုပ်ခဲလိုက်တော့မယ်”

သူမဘက်က လိုက်လျောလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့မျက်နှာ သိသာစွာ ခြေကျသွားလျက် ခေါင်းညိတ်၏။ နက်ပြာရောင်ကိုယ်ကျပ်ကပ်ကပ်လေး နှင့် အဖြူရောင်လက်ကိုင်အိတ်လေးပါသော မေပန်းချီက အများထဲမှာ ထင်းနေသည်။

ကားထဲကနေလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ အပြင်ထွက်လိုက်မိသည်။ နီရဲ ဝင်းစိုနေသည့် စတော်ဘယ်ရီခြင်းလေးတွေကိုမြင်လို့ အဒေါ်ဖြစ်သူကို သတိရသွားတာဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ အန်တီနဲ့ သူ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး စတော်ဘယ်ရီကြိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ စတော်ဘယ်ရီ ဆီကို မရောက်ခဲ့ပါ။

“ဆွဲကြိုး .. ဆွဲကြိုး ပါသွားပြီ၊ လုပ်ပါဦး” အသံထွက်လာတာက မေ့ ဆီကဖြစ်သည်။ ဒီလောက် လူကျပ်ကျပ် ထဲမှာရှိ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်ဘဲ ငေးခနဲတော့ကြောင်သွားမိ၏။

သို့သော် သူ့မျက်လုံး ကစားလိုက်စဉ်မှာ အလွန်အလှမ်းကွာသွားပြီ ဖြစ်သည့် မူမမှန်စွာလှမ်းနေသူတစ်ယောက်ထံ ရောက်သွားပြီး ...

“ဟိုမှာ ...”

သူ အသံကျယ်သွားသလားမသိ။ ထိုလူက အပြေးတစ်ပိုင်း မူမပျက် ရုံသွားနေရာမှ လှစ်ခနဲပြေး၏။ သူလည်း ပြေးလိုက်တာပင်၊ ဒါပေမယ့်...

“အင့်”

“အမလေး သေပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ”

သူ့ဖိုက်နှင့် မာကျောကျောအရာတစ်ခုပစ်တိုက်ကာ ကွဲရှည်ရာ အော်သံရော စုံသွား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟား ...”

“ဒီမှာ ကုန်ပြီ၊ ဟိတ်လူကြီး”

ဆက်လိုက်မည့် သူ့ အင်္ကျီခါးစကို အမိအရဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် ပြန်ပါသွားခဲ့သည်။

တရုတ်တန်းနားမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားလေသည်။

“တောက် .. ဖယ်စမ်း”

သူမလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပေတာကြေတာ လည်းမသိဘဲ အင်္ကျီကို ခါထုတ်နေမိရင်း ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

“မလည်ဘူးလေ၊ ကျွန်မပစ္စည်းကုန်တာပဲ ကျွန်မ သိတယ်၊ ပြန်လျော်ပေး”

ရှုပ်နေသည့် လူခြေထောက်တွေကြားထဲမှာ ဖန်ကွဲစတွေနှင့် ဆယ်လုံးခန့်ပါမည်ထင်ရသော ကြက်ဥထုပ်တစ်ထုပ် ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ကောက်ယူလို့မရနိုင်တော့သည် အမှည့်လွန်နေသော သင်္ဘောသီးမှည့်တစ်လုံး...။

ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ် မဆင်မခြင်ပြေးလာမိတာ မှန်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ကွဲရှုတ်တတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို လူကြားထဲမှာ ဖြတ်သန်းသယ်လာတဲ့ လူကရော ဂရုတစိုက် ထုပ်ပိုးသယ်ပါလား ...။

ခုတော့ ဒါတွေကို ဒီတိုင်းပွေ့ပိုက်လာပုံရသည့်မြင်ကွင်းထဲမှာ ထည့်လှူလာသည့် အိတ်ခွံ ဘာညာလည်းမမြင် ...။

သူ့မှာ လူက မတ်တတ်ကျန်ခဲ့ရပြီး စိတ်က ဟိုဆီရောက်နေသဖြင့် ပြီးစလွယ်ရှင်းလိုက်ဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်သည်။

သို့သော် ...

“ဒါ ဘာတွေလဲ ပြော”

ဟု ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ စေ့စေ့စပ်စပ်ငုံကြည့်မိ၏။ ပလာဇာတွေမှာရောင်းသည့် ဖန်ပန်းကန်လုံးကြီးတွေဖြစ်သည်။ ဘယ်နှစ်လုံးဖြစ်မလဲ ...။

“ပန်းကန်လုံးက ငါးလုံး၊ တစ်လုံးကို ထောင့်နှစ်ရာ ဆိုတော့ ခြောက်ထောင်...”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ”

ပန်းကန်တွေဖင်မှာကပ်ထားသည့် တံဆိပ်က တစ်ခုစီပဲပါမှာမို့ သူက မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဟိုမှာ တစ်လုံးကို တံဆိပ်တစ်ခုပဲပါတာ၊ သုံးလုံးပဲရှိတယ်”

“အို .. ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တံဆိပ်မပါတဲ့ ဆွမ်းတော်ပန်းကန်ပြား အသေးလေးတွေပါသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အသေးစိတ်မပြောချင်လို့ တန်ဖိုးညှိပြီးပြောတာ၊ အတိအကျဆိုရင် နောက်ထပ် ပိုလာနိုင်တယ်၊ ကြက်ဥက ဆယ်ငါးလုံး ...”

သူ့မျက်နှာကြီးတင်းနေတာကို သူမက မထိတထိကြည့်၍ ...

“သင်္ဘောသီးက ထောင့်နှစ်ရာ ပေးခဲ့ရတာ”

ဟု ထပ်ပြောကာ သူ့မဘာသာ တွက်ချက်လိုက်ပြီး ...

“အားလုံး ရှစ်ထောင့်နှစ်ရာ၊ ရှစ်ထောင်ပဲပေး၊ အဲဒါတောင် ကျွန်မက အမှန်အကန်တွက်တာနော်၊ ခုနှစ်ရာတောင်လျှော့ထားသေးတယ်၊ ဒါမျိုးက တောင်းရင် တောင်းသလောက်ပေးရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုရယ်၊ ဒီမှာ ရင်တွေတုန်ရတဲ့အထဲ ...”
မေ ရောက်လာတော့ စိတ်က မေ့ဆီရောက်သွားပြန်တာ ...

“ရလား”

“မရပါဘူး၊ လိုက်တော့လိုက်သွားကြတာပဲ၊ ပြန်မယ် ကို၊ ဟိုနှစ်ဆိုင်က လူတွေကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့တယ်”

“ခဏနေဦး”

သူ့အိတ်က တစ်ထောင်တန်ရှစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“မင်း နောက်တစ်ခါ ငါ့ကိုတွေ့ရင် ရှောင်၊ ဒီတစ်ခါ လူကိုပါ ကြေမ့သွားအောင် တက်ကြိုတံနင်းပစ်မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“လျော်ပေးရင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

အနီအဝါအကွက်ကျားနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီပွင့်ကိုဝတ်ထားကာ ဆံပင်တိုတို ဖရိုဖရဲနှင့် ထိုမျက်နှာက ဆတ်ခနဲပင့်တက်လာ၍ ...

“ရတယ်၊ ပစ္စည်းကိုထိတော့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးချင်းပေါ့၊ လူကိုထိပါးရင် တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုထိရင် သူ့လည်မျို၊ ကိုယ့်လက်ဆိုင်ရင် သူ့ခေါင်း၊ အဲဒီတစ်ယောက် ခင်ဗျားမဖြစ်အောင် ဆုတောင်း”

“တောက်”

ပိုက်ဆံကိုဆွဲယူပြီးလှမ်းသွားလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မိန်းကလေး နဲ့မတူ၊ စီးထားသည့်ဖိနပ်က ယောက်ျားတွေစီးသည့် အကောင်းစားကွင်းထိုးဖိနပ် အညိုရောင်။

မေ ကတော့ ကားပေါ်ရောက်ကြတဲ့အထိ သူ့ဖြစ်နေဟဲ့ဒေါသကို နားမလည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ ကိုရယ်၊ ရွှေချည်းပဲဆိုတော့ အလွန်ဆုံးတန်လဲ ငါးသိန်းပေါ့၊ မနေ့က စိန်လော့ကက်ဝတ်ထားတာ ဖြုတ်ခဲ့မိလို့ တော်သေးတယ်” တဲ့။

သူ့မှာတော့ လူကြားထဲမှာ ခါးပိုက်နှိုက်မမိတဲ့အပြင် ကိုယ့်ဆီက ထပ်ပါသွားရတဲ့အဖြစ်ကိုရေး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပက်ပက်စက်စက်ပြန်လှန်ပြောသွားတာရော ဒေါသလည်းဖြစ် ရှက်လည်းရှက်။

ဒီလောက် ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောတတ်မှန်းမတွေးလိုက်မိခင် သွားစပြောမိတာကိုက ကိုယ့်အမှား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိတရ ဆုံးမမိသည်။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားလာတာ ရှောင်၊ အတိုက်အခံ မပြောနဲ့...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂)

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားတာလာတာ ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ပဲ”

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲလို့ အန်တီက ပြောချင်တာလား”

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ မေပန်းချီ က တွဲသွားမရလောက်စရာ မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ၊ သားလဲ ဟော့သွမ်းရမ်းကားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီးသား ...”

“ကျွတ်”

အဲဒါကိုက စပြီးခက်တာ...၊ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာနဲ့ ကိုယ်က ပါဝင်လှုပ်ရှားပေးရအောင် ဒါရိုက်တာတွေ မင်းသား မင်းသမီးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

အသံတိတ် စကားတွေပြောနေသည့်မျက်နှာမကြည်မသာကို

ဒေါ်ခင်ဆင့်က မြင်ပေမယ့် မသိသလိုနေလိုက်၏။ ဒီတစ်ထစ်ကိုတော့ လျှော့မပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့ ...

“မေပန်းချီ က အဝတ်အစား၊ အပျော်အပါးလေးကြိုက်တတ်တာ တစ်ခုပဲ ...”

“ကုန်ပြီ”

“မကုန်သေးပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ဓာတ်၊ စာရိတ္တ၊ အဆင့်အတန်း တစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ သားကိုဆိုလဲ သူ့ခမျာ အောက်ကျတယ်၊ သည်းခံရတယ် ဘာမှမတွက်ရှာဘူး”

“သည်းခံနေရအောင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာတွေများ လွန်လွန် မင်းမင်း ဆိုးရွားနေလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ ပြောချင်တာက သားက သူ့ကို ပျူပျူငှာငှာ မရှိဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး မအားဘူး၊ မသိဘူး ပြောလွတ်တာက ရှိသေးတယ်”

“ကိုယ်နေတတ်သလိုနေတာ”

“ဒါကို သူ နားလည်တယ်လေ၊ အဲဒါ ပြောတာပါ။ အသက်ချင်းကလဲ မတိမ်းမယိမ်း၊ တွဲသွားရင် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့ဖြူ ဘာမှ အထစ်အငေါ့မရှိနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ..၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းထဲကမထုတ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ မေမေက လူမမာကြီးလို အခန်းအောင်းနေတတ်သူ၊ အိမ်မှုကိစ္စ၊ အတွင်းရေး အပြင်ရေး ဘာမဆို အန်တီဆင့်လက်ထဲမှာပဲ ရှိသည်။

အားလုံး ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလိုစီမံပါ၊ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ အပျိုကြီးလုပ်နေပြီး ဘယ့်နယ် ကိုယ့်ကျမှ ...

“ဟဲ့ ဘယ်ကိုလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေးလို့”

“အို .. တော်ကြာ မေပန်းချီ ရောက်လာမှာမို့လား”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စရှိတယ်ပြောထားတာပဲ”

“ဪ .. ခက်ပါတီတော့ ...”

သူ လှည့်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ခင်ဆင့် သူ့နောက်ကနေပါလာခဲ့ပြီ...

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လာခဲ့မယ်လို့ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား သားရယ်၊ အကျိုးအကြောင်းလေး ပြောပြပြီးမှ ...”

“အန်တီက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဒီမိန်းမနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ရေးကိုပဲ အကျိတ်အနယ် နုန်းလုံးနေတာလဲ၊ ဒီကာလမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောမကျရင်၊ သူ ကျွန်တော့်ကိုမကြိုက်ရင် ဘယ်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုတ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဟိုကတော့ နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းပဲ နောက်ဆုတ်မှာ”

“အဲဒီလောက်ထိ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆန္ဒမရှိတာကို အန်တီ သိသားနဲ့ ...”

“ဆန္ဒမရှိတာတွေ၊ မကြိုက်တာတွေ မင်းဘက်က ရှေ့ဆက်ချင်တဲ့ မိန်းမရော ဂိုဖူးလို့လား၊ အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို အသေခံပုံကိုပဲပြီး ရှေ့တန်းထွက်ခိုင်းတာကျနေတာပဲ”

“ပိုဆိုးတယ်”

အဒေါ် ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်း အလိုလိုက်လာခဲ့တာမို့ တော်ရုံကိစ္စဆို ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းပြော ပြောဆိုမိခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဆင့်ကလည်း ဆုတဲ့ အခါ ဆူလိုက်၊ ကလေးပေါက်စလို တစ်ခါတလေ ခေါင်းသပ်ပြီး လာချော့

လိုချော့ ...။

“မင်းဟာလေ အသက်လဲ သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ ခုချိန်ထိ ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်တဲ့နေရာမှာ ကလေးထက်ဆိုးတုန်း ...”

“မနာခံချင်တာတွေချည်းပြောနေတာကျတော့ အန်တီ ကောင်းလား”

“အဲဒါ မင်းအတွက်ပဲ သားရယ်”

ဒေါ်ခင်ဆင့် လေသံပျော့ကျသွားပြန်သည်။

“မင်းညီလေး ပျောက်နေတဲ့သောကနဲ့ အမေဖြစ်တဲ့သူ ဘယ်လောက် ခံစားနေရရှာသလဲ သား၊ သိသားနဲ့ ...။ သူ့ခမျာ ရှိနေတဲ့သားကိုလဲ ပူရပြန်ရော”

“မေမေက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် ဒီလောက်မပြောပါဘူး”

“မပြောတာက သူ့သောကခွေ ဟိုဘက်မှာပဲ ဂိုနေတာကိုး၊ ပြီးတော့ မမပဲစီစဉ်ပေးလိုက်ပါလို့ အန်တီကို လွှဲထားတဲ့ဥစ္စာ ...”

သူ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပေ။

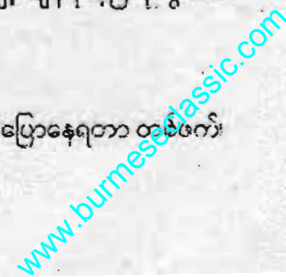
ကုတ်အင်္ကျီအညိုကို ဆွဲယူကာ အပြင်ထွက်လာရင်းဝတ်သည်။ ကံကောင်းထောက်မပြီး ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်ဖက် တပ်ရင်း ဖုန်းပြောလိုက်၏။

လက်မှာ အိတ်ပါလာ သဖြင့် ဆိုဖာလက်တင်မှာလှမ်းတင်၍ ဧကတော့ရုပ်နေရခဲ့၏။

အန်တီ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ လက်လျှော့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟုတွက်မိကာ ဖုန်းပြောရင်း ကျေနပ်နေမိသေးသည်။

သို့သော် ...

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ အိတ်က တစ်ဖက်၊ ဖုန်းပြောနေရတာ တစ်ဖက်”

အကျိုးကြယ်သီးက တပ်ရသေးတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်မိန်းမသာရှိရင် အိတ်ကလေးပြေးဆွဲမယ်၊ ကြယ်သီးလေးတပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လောက် ပြည့်စုံလိုက်မလဲ” တဲ့။

အန်တီ မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ဘေးမှာ ဇနီးချောတစ်ယောက် ရှိနေရ မည့်အဖြစ်ကိုပဲ တွေးမြင်နေခဲ့သည်က သေချာသည်။
စိတ်ညစ်စရာပါလား.....။

အခန်း (၃)

ဆိုင်ပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် ဘယ်ပစ္စည်း လက်ရာပျက်သလဲဆိုတာ ပြူးပြုလိုက်ကြည့်တတ်သည့် ကိုယ့်အကျင့်ကိုလည်း ဖျောက်လိုမရ။ မသေချာတာ့မပြောနှင့် သေချာပေါက်သီလိုက်လို့ မေးရင်တောင် ကြမ်းဖိုးက လိပ်ဖြစ်အောင်ပြောတတ်လွန်းသည့် ပါးစပ်အကြောင်းလည်း သိလျက်နှင့် ...

“ကြက်ဥနှစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဟဲ့ .. ဇင်ကို ...”

“ကြက်ဥနှစ်လုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲမေးရအောင် မီးဖို ကြောင်အိမ် ထဲမှာ သေချာထုပ်ပတ်ပြီး သိမ်းထားတာမို့လို့လား”

“ညည်းကို ငါ မမေးဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ နပ်ပြီးသား ဒီက ..၊ ဈေးဆိုင်မှာရောင်းဖို့ချထားတဲ့ ကြက်ဥအမြောက်အမြားကို နှစ်လုံးပျောက်တယ်၊ သုံးလုံးပျောက်တယ်နဲ့ သူ့ရိုးဖမ်းချင်ရင်လဲ သေချာခိုင်မာအောင်လုပ်ဦးပေါ့”

ရေစည်ဘေးမှာ အဝတ်လျှော်ရင်း တစ်ခွန်းမကျန်ပြန်ပြောနေသည့် တစောင်းမျက်နှာကို ဖနောင့်နဲ့ပြေးပေါက်ချင်စိတ်တွေဖြစ်လာကာ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ဆိုင်ခုံပေါ်ကနေ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ...

“ညည်းက ကြာလေ မိုက်ရိုင်းလေပါလား မမ .. ဟင် ..၊ တော်ရုံဆို ညည်းနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ငါ ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့တာ”

“ဒေါ်လေးလိုပါပဲ ...၊ သမီးကလဲ မလှိုအပ်ဘဲ ပြောကိုမပြောချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ကုန် လမ်းပေါ်မှာပဲထွက်နေတာ၊ ခဏလေး အိမ်ကပ်တာနဲ့ ခဏလေးဖြစ်ရတာပဲ”

မမက လှည့်ပြောလိုက်၊ အဝတ်တွေကို ဆောင့်ရိုက်ဖွပ်လိုက်နှင့် ဒေါ်တွေပါကာ လျှော်ဖွပ်သံက တဖျန်းဖျန်း ဟာဘိုင်းဘိုင်းမြည်လာ၏။

“ကိုဇင် မရှိဘူး၊ ဒေါ်လေး သမီးနဲ့မပြောချင်ရင် သူလာမှပြော”

“သူရှိတာ မရှိတာလဲ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ညည်းတို့က လမ်းပျော်မောင်နှမလေး တစ်ယောက်ရှိရင် တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ ငါ ကြက်ဥ အပေါ်ယံမှာ ငါးလုံးတင်ခဲ့တာ အခု သုံးလုံးပဲရှိတော့တယ်၊ မီးဖိုချောင်မှာလဲ ဟင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ယူရက်ကြော်စားလိုက်သလားလို့ မေးတာ မစားရင် မစားဘူး၊ စားရင် စားတယ်ပေါ့”

မမက ရေလျှော်နေသည့်အဝတ်တွေကို ဇလုံထဲ ဖတ်ခနဲလွှတ်ချကာ ဇလုံကိုပါ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ တွန်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ...

ဖင်ထိုင်ခုံပြားလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ ဒေါ်ဝင်းဝင်းဘွဲ့ကို တည့်တည့်လှည့်ထိုင်လိုက်တာ ဆောင့်ခနဲ။

“စားဘယ်ထင်ရင်လဲ စားသလား မေးပါလား၊ ကြက်ဥ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတော့ ...”

“တော်စမ်း ဇော်စမ်း၊ ငါ ညည်းနဲ့စကားပြောရတာ အကုသိုလ်များတယ်”

“အကုသိုလ်က သမီးနဲ့ပြောမှ များတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုပဲ ဆိုက်ကား အံ့နာက ဆိုက်ကား ပြန်သိမ်းမယ်ဆိုလို့ ပြေးတောင်းပန်ခဲ့ရကယ်မို့လား၊ မနေ့ကလဲ ညက ခြင်ထောင်စီးခွဲကဲ့အမှုနဲ့ ရုံးရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါ ကယ်သူ့ အကုသိုလ်လဲ ပြန်တွေးကြည့်”

“ညည်းတို့ဦးလေး အရက်သမားရဲ့ ကောင်းမှုလေ၊ ဘယ်အံ့နာက ဆိုက်ကားပေးနင်းချင်မှာလဲ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး .. တူနဲ့တူမက သူ့စိုးကြမ်းပိုး အပေအတေလေးတွေ၊ ဦးလေးက အရက်သမား”

“ဦးတင်အောင် ဆိုတာ ဟိုတုန်းက ရုပ်သိဂ္ဂုဿံ လူတော်လူကောင်းပါ၊ ဒေါ်ဝင်းဝင်းလက်ထဲကျမှ အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားတာ လူတိုင်း သိတယ်”

“ဘာအော့ ...”

“စဦးစားကြည့်လေ ..၊ သူများကိုပြောချင်ရင် ကိုယ့်မှာ အပြောလွတ်ရဲ့လား ပြန်ကြည့်ပေါ့၊ ဒေါ်လေးနဲ့ညားမှ ဦးလေး အရက်သမားဖြစ်တာ ဘယ်သူ့ အကုသိုလ်လဲ”

“ကြည့်စမ်း .. ညည်း ..”

ဒေါ်ဝင်းဝင်း မမရုပ်နှိုင်းစွာ ဆိုင်ပေါ်ကနေ ခုန်ချမတဟ် ဆိုးဆိုး ဆုတ်ဆုတ်ဆင်းလာ၏။

မမကလည်း ထိုင်ရာကနေ ထရုပ်လိုက်သည်။

ဝေးပါသေးတယ်၊ ကြောက်သွေးပါလိုက်တော့ ကိုယ့်ကာသာ တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

“ကိုဇင်နဲ့သမီး တကယ်အပေအတေတွေဖြစ်ရင်တောင် ဒေါ်လေး

လရောင်ကျူးရင့်

မွေးမြူလာခဲ့တဲ့ကလေးတွေ၊ ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေကို ကြွေးကြော်ဖော်ပြမနေနဲ့”

“လူပါးဝလို့ .. ညည်းက .. ငါ့ကိုလား ...”

“ဒေါ်လေး သမီးကို အသားနာအောင်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

လက်ရွယ်ပြီးပြေးလာတော့ မမက ပေစောင်းစောင်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်၏။

“ရိုက်ဆုံးမရအောင် သမီးတို့မောင်နှမက ဒေါ်လေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ခံသင့်မှခံမှာ”

“ဟာ .. ဒေါ်လေး .. မမ ...”

ဒေါ်ဝင်းဝင်း နေရာမှာပဲရပ်သွားစဉ် ဇင်ကို အပြင်ကနေ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရပ်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ဒေါ်လေးက ပါးစပ်ကြမ်းကြမ်း အပြောဆိုးဆိုး၊ မမက တစ်စက်မှ သည်းမခံ၊ တစ်ခွန်းမှမခံဘဲ ပြန်ပြောတတ်၏။

တကယ်တမ်းပြောကြကြားဆို မမက မလွန်ဘူးပဲထင်သည်။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသည့်စကား ရှိတယ်မို့လား ...။

“မင်းတို့မောင်နှမ လမ်းပေါ်မှာထွက်ရှာပြီး လမ်းပေါ်မှာပဲစားကြကင်းမယ်ဆိုရင် လုံးဝကင်းအောင်နေ၊ ငါ့အရိပ်မှာနေပြီး ခွေးလို ပြန်ကိုက်လို့မရဘူး၊ ဟွန်း .. ပါးစပ်က ငါးစိမ်းသည်ထက်ဆိုးတယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပီသပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပီသလို့ပဲ မခံနိုင်တာ၊ မမတို့က ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်တဲ့ပါးစပ်မဟုတ်ဘူး၊ ချိန်ခွင်ကိုင်ပြီး တစ်ကျပ်ဖိုးရရ နှစ်ကျပ်ဖိုးရရ အလေးခိုးမစားဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပေမယ့် သစ္စာရှိတဲ့ ခါးပိုက်

နှိုက်နော်၊ ပုပ်စော်နဲ့နေတဲ့ပစ္စည်းဆို ဘာမှမမက်မောဘူး”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“တော်တော့ မမ၊ ဒေါ်လေးလဲ တော်တော့ဗျာ၊ လူကြားမကောင်းဘူး”

“လူပါးဝတဲ့ကောင်မလေး၊ ငါ ကျွေးမွေးခဲ့တာတွေ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြေမနဲ့ကော်ထုတ်လို့ရသေးတယ်၊ ဝါးပြီးပြန်တွေ့၊ စားပြီးနားမလည်..”

ဆဲနည်းမျိုးစုံနှင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်း ထဘီမကျန်ခဲ့၏။ ရန်ဖြစ်ကြပြီဆို တူဝရိုးဖြစ်နေကြတာနဲ့မတူ။

ကိုယ်ကပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဦးလေးနဲ့စပ်မှ တော်တာပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်ဘူးလား၊ သင်းက လူငယ်ဖြစ်ပြီး နည်းနည်းလေးမှ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုမရှိ။

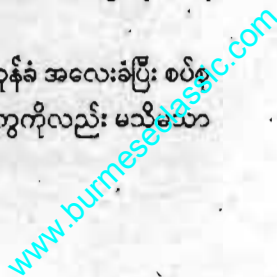
“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မမဝင်း”

ဒေါသက ပွင့်အံပေါက်ကွဲဖို့ လမ်းကြောင်းရှာမရဖြစ်နေတုန်း နှစ်အိမ်ကျော်က ဒေါ်သန်းမြင့်၏မေးသံကြောင့် မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း စူးစူးရဲရဲ ထဖြစ်လာ၏။

အိမ်မကြီးဘက်ကို မျက်နှာမူထားရာကနေ ဈေးဆိုင်လေးပေါ် အပြေးအလွှားပြန်တက်ကာ ...

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အိမ်မှာ ပုဏ္ဏားတိုက်တာ၊ မမြင် မကြားရသမျှ အိမ်မှာအေးချမ်းနေသေးတယ်၊ မျက်စိအောက်ရောက်လာတာနဲ့ အမြင်မတော်တာတွေ ဒီပါးစပ်က မနေနိုင်လို့ပြောမိတော့ ခွေးကိုက်ခံရရော..”

ဆိုင်ရှေ့မှာ ဈေးဆွဲခြင်းတစ်ဖက်နှင့် အချိန်ကုန်ခံ အလေးခဲပြီး စပ်စွဲဖို့ရပ်နေသော ဒေါ်သန်းမြင့်က အိမ်ထဲကအသံတွေကိုလည်း မသိမသာ

နားစွင့်၏။

ဒီလိုပဲ ... ဒီအိမ်မှာ အုန်းနေထိုင်နေတာပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ကျိတ်မခိုင်ခဲမရ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ပြောဆိုကျန်ရစ်မည်။

အိမ်ထဲမှာ ဟိုမောင်နှမကတော့ ဘယ်လိုတွေ ဆွဲလွှဲနပန်းလုံးနေကြ သည် ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ ...။

ဒီလမ်းတစ်ကြောမှာတော့ 'မေ' ဆိုသည့်ကောင်မလေးက မိန်းမဆိုး လေးပဲဖြစ်၏။ သွားချင်တဲ့လမ်းကို သွားသည်။ ဂရုမစိုက်တတ်သည့်မျက်နှာ နှင့်နေ၏။

သူ့ကို နည်းနည်းလေးလိပ်ပါးတာနှင့် တွက်လာပါလိမ့်မည် နှုတ်ခမ်း ပါးလျှာပါး။ အာရုံလျှာနီက စကားလုံးတွေ စက်စသနတ်ပစ်တဲ့အတိုင်း...။

အပျိုလေးတစ်ယောက်က ဒီအရွယ် လှတပတလေးနှင့် ဤမျှ ရန် တွေ့ကောင်းတာ အံ့ဩလောက်ပါ၏။

“ကြက်ဥပျောက်လို့မေးမိတာကစပြီး ဖြစ်သွားလိုက်တာအေ .. ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဒေါ်ဝင်းဝင်း အော်ပြောနေတဲ့ကြားကနေ ဒေါ်သန်းမြင့် စိတ်က အိမ် ပေါ်ကမောင်နှမဆီမှာပဲ ဝေ့ဝဲနေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် မျက်လုံး ချောက်နေတာထာ တခြား။

ဟိုပြင် အိမ်ဆိုင်လေးမို့ ပယ်သူတွေ နောက်ထပ်ရောက်လာတော့ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပြောနိုင်ဖို့ တတပ်တအားဖြစ်သွားခဲ့ပြန်ကာ...

“အဲဒါပဲ .. ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမည်ဆိုတာ ...”
“သည်းခံလိုက်ပါ ဒေါ်ဝင်းရာ ...၊ ကိုယ်က လူကြီးပဲ”
လို့ ပြောသွားကြတဲ့လူတွေ ရှိသလို ...
“သူတို့က ငယ်သူတွေကိုး .. မိက်ခွင့်ရှိတယ် မမဝင်းက မျှီသိပ်လိုက်”

ဆိုသည့် စကားမျိုးကျတော့ ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်ပေးမှန်းမသိ။ တချို့ကျတော့ ဝယ်ရော့တာဝယ်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ 'မမ' ပါးစပ်ကိုကြောက်တဲ့လူတွေကလည်းရှိသည်မို့ ဘယ်ဘက်ကမှ ဝင်မပြော ရဲကြတာတွေ ...။

ဒေါ်ဝင်းဝင်း နဲ့ မမ ...။

နာမည်နှစ်လုံးဆင့်များနှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတကွနေထိုင်မိ ကြပြီးနောက် ...

အခန်း (၄)

“နင်ကလဲ ငါ ဒေါသဖြစ်ဖို့ထားဦး”

တက်ခေါက်လိုက်၊ တစ်လမ်းလုံးရှိသမျှ မြင်သမျှ ခြေထောက်တစ်ကမ်းမှာရှိတာအားလုံးကို လွဲကန်ဖိနင်း ...။

ဒေါသ ဟူသမျှ သူမချည်းပဲ သိမ်းပိုက်သောင်းကျန်းနေ၏။ ဇင်ကိုက ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ကုတ်တာမဟုတ်ဘဲ ထိုးဖွခါထုတ်ကာ ရွံ့မဲ့ပြောသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့ တစ်ချက်မှ ပိပိပြားပြားမရှိဘူး”

“ကိုဇင်နော် .. တစ်သက်လုံး လက်ချင်းချိတ်ဆော့လာခဲ့ပြီး ခိုးတာဆိုတာလဲ ဒေတူတူ၊ ပိဖိုပြားဖို့တွေ လာရွတ်မနေနဲ့၊ အစ်ကိုစာရင်းသွင်းထားလို့ ချမ်းသာပေးထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် ကျေးဇူးမထင်ချင်လို့ တစ်ခုတော့တောင်းပန်ပါရစေ၊ ငါ ဘယ်သွားသွား နင် မလိုက်ပါနဲ့တော့”

“ဘယ်သွားသွားဆိုတာ ဘယ်ကိုပြောတာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် မလိုက်နဲ့”

“ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ ဒီလောက်ပဲဖြစ်နေရတာ နည်းသေးလို့လား”

ဒီလိုကျတော့ ဇင်ကို ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြောစရာမရှိလေ ဆံပင်တွေ ဖွမိလေ ...။ ဆံပင်ဖွသည့်အကျင့်ကြောင့်ပဲ ဇင်ကိုမျက်နှာက ချောမောပြေပြစ်ပါလျက်နှင့် အမြဲတမ်း ရှုပ်ပွဲပွဲ သိုးညှင်းညှင်း။

သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ဖို့ စကားတော့ အဆင်သင့်ရှိ၏။

“ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလို တစ်ခုစီ တစ်ပင်စီထောင်နေအောင် ယောက်ျားလေးတွေ ဂျယ်တွေ ဈေးကြီးပေးပြီးဝယ်သုံးနေရတာ၊ ငါ့ဆံပင်က အော်တိုမစ်တစ်ထောင်နေတာ” ဟု ...။

ဒီတစ်ခါလည်း ပုံဆိုးပန်းဆိုးထောင်ကျန်ရစ်သည့်ဆံပင်တွေကို မမက လှည့်ကြည့်၏။

“ဆံပင်တွေ ဒီလောက်ပွယောင်းရှုပ်ထွေးကုန်အောင် ဆွဲဖွနေရတာလည်း နှင့်ခေါင်းက အကြံကောင်းညာဏ်ကောင်းမထွက်ဘူးနော်၊ ပြောသင့်တဲ့စကားမှန်းမသိ၊ မပြောသင့်မှန်းမသိ”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ”

“ဦးလေးနဲ့ ဆိုက်ကားနင်းချင်တယ်လို့ သွားပြောတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ခိုးကြမ်းပိုးလေးတွေလို အပြောခံလာရတာတွေ မခံချင်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူကရော ခံချင်နေလို့လဲ၊ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့သူကို မိဘက အရွယ်ရောက်ပြီလို့ သတ်မှတ်ပြီး လက်လွှတ်တယ်၊ ငါတို့မှာ ကိုးနှစ်သမီးကတည်းက ပန်းရောင်းရ၊ ဂွဉ်နယ်

ရောင်းရ နင်က ဆယ့်နှစ်နှစ်လေး သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ငှက်ထောင်ရ တယ်၊ ဥနှိုက်ရတယ်၊ ဘယ်အုပ်သိန်းသူက ငါတို့ကို အလကားကျွေးမွေး ခဲ့တာရှိလဲ”

“ဒါကတော့ အုပ်သိန်းသူဆိုတာကို ပြန်ကြည့်လေး၊ ငါတို့မိဘမှ မဟုတ်ဘူး”

မေ ဒေါသထွက်သွားသည်။ အခက်အခဲလေး ထစ်ခနဲရှိပြီဆို ဇင်ကို တို့ ခေါင်းကုတ်ပြီ၊ မိဘမဲ့ခဲ့တာတွေ၊ ဘဝအကြောင်းမကောင်းခဲ့တာတွေ အစပြု၍ နောင်အနာဂတ် ဘယ်ရွေ ဘယ်ဖွယ် တစ်ဖျော်တစ်ခေါ်စိတ် ညစ်မှိုတွေ တန်းစီထုတ်နုတ်ပြီး ညည်းညူမည်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အဲဒါကျတော့ ကောင်းလား ...။

ခြေထောက်က ရှေ့ဆက်မလှမ်းချင်တော့ဘဲ ခြံကြီးတစ်ခြံ၏ရှေ့ အုတ်ခုံမှာ ဒီတိုင်းဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

ဇင်ကိုကတော့ ရုတ်တရက် မထိုင်ဘဲ တိုးလိုးတစ်လစ်ရပ်ထားသည့် အနက်ရောင်ပြောင်နေသောကားကြီးကိုကြည့်ပြီး ...

“နင့်ဖူးနှစ်ဖက် အပေါ်တင်သိုင်း၊ ဟိုကား ဘက်ခံဆုတ်လာရင် အတူ လိုက်ပါသွားမယ်”

ဟုပြော၍ သူက အများမှ ကျောပေးထိုင်၏။

မမက ကားကိုခုံကြည့်ပြီး မနာခံချင်ပေမယ့် လွတ်ကင်းအောင်တော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ရုပ်လိုက်သေးသည်။ ခြံတံတိုင်းမှာ ကျောကပ်မို ပြီး တင်ပျဉ်ခွေကျကျနနထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“နင် ဒါထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ကြီးမှန်းသိရက်နဲ့ အစ်ကိုလို့မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ ဘာ အဲဒါပဲ ကိုဇင်၊ ဦးရွှေဘက်မှမရှိတာ”

“ဘာဟ”

“ဟုတ်တာပြောရင် နာခံလို့က်”

“မမနော် နင် ... ဒီမှာ တင်းနေတာ”

“တင်းပေါ့၊ ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေလို့လဲ၊ လူဖြစ်ပြီး လူ့သဘာဝ အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွန်းတင်မယ်၊ သံလောစဉ်ကြီးမယ် မရှိဘူး”

“အမွန်းတင်စရာ ဘာတွေရှိလို့လဲ ပြော”

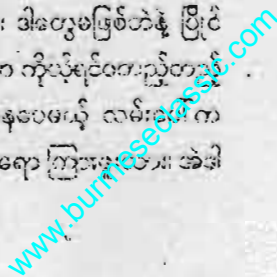
“မိနို့ရင် မတင်ဘဲနေလေ၊ တော်တော်အိပ်တဲ့ကောင်၊ ဘဝမကောင်း ခဲ့တဲ့ကောင်၊ ကျွေးမယ့်သူမရှိခဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ စေတနာမရှိကြဘူး၊ ဒါတွေ သဲ အထပ်ထပ်ရွတ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတွေကို တိုးပွားနေတာ ကောင်းလား”

“ဒါ အမှန်ပေလို့”

“မှန်တိုင်းမကောင်းဘူးဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ များများသိတိုင်း များများ မပြောရင် အန္တရာယ်ကင်းမယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စောင့်နောင်တောင် ကိုယ်မှာကပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလေဘက်တောင် တစ်ဖေ့ကို အခါတစ်ရပ် မလာ ကျွန်ုပ်သရေတုံးနေတာ၊ နေခဲ့စမ်းကွာ ဆိုပြီး ...”

“ဘာဖြစ်လဲ အဲဒီတော့ ...”

“ဪ ... ကိုယ်စောင့်နတ်တောင် မစောင့်ရှောက်တော့ဘူးဆိုမှ တော့ ခိုးစားရင် မိမယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျရင် ရေနှေးအိုးထဲတည့် တည့်ကျပြီး အိုးပါမှောက်လို့ မီးဘဲရောက်မယ်၊ ဒါတွေမဖြစ်ဘဲနဲ့ ပြိုင် သက်ချင်း ရန်ဖြစ်ကြရင်လဲ သူများ အိုထိုးတဲ့စားက ကိုယ့်ရင်တော့တည့်တည့် ကို လာစိုက်မှာပဲ၊ ဝလက်ဖောင်းပေါ်မှာသွားနေပေမယ့် လမ်းခွေက တား ဘရိတ်ပေါက်ပြီး တက်ကြိုတစ်ခဲရတာတွေရော ကြားမူလား၊ အဲဒါ

တွေ ကိုယ်စောင့်နတ် မစောင့်ရှောက်လို့ဖြစ်တာတွေပဲ”

ဇင်ကို က ငြိမ်နေလေ မမက ပြောလို့ကောင်းလေ၊ ကျော်ပေးနေတာတောင် တစ်စွန်းတစ်ဖြင့်နေရသည့် မေးရိုးအစွန်းတို့ကို လည်ပင်းလေးရှည်ကြည့်၍ ...

“မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေလဲ ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် ကိုယ်စောင့်နတ် သိတယ်၊ ရှေးက ကောင်းမှုက စေတနာအကျိုးလေးနဲ့ ဒီဘဝမှာ စံစား၊ ခံစားနေရရင်တောင် နတ်တို့အချင်းချင်း သတင်းပေးပြီးသား၊ အဝီစိ၊ ငရဲပြည်၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကဘယ် တစ်နေရာမှာ ဘုံပေါက်နေမှာ လူမသိ၊ သူမသိ ...”

“ငါ မဟုတ်တာလုပ်သမျှ နင်ပါတယ်၊ အားပါးတရ ရွတ်ပြမနေနဲ့”

“ရွတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မရှိလို့ ခိုးစားဖူးတယ်၊ အမှန်မပြောရဲတဲ့အခါ လိမ်ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလကားလူလို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်ဘူး၊ သူများအပေါ်မှာ ယုတ်မာခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်း လိပ်ပြာသန့်တယ်”

“ဂုဏ်သရေရှိသူခိုးပေါ့၊ ခုမှပဲကြားဖူးတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှင့်တင်ခြင်းလေ၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းလောင်းတာတောင်မှ ငါ့ဦးပွင့်၊ ငါ့ကိုရင်ဆိုပြီး မလောင်းရဘူး၊ ဘုရားရဲ့တပည့်သားသံဃာတွေ ဆိုတဲ့အမှတ်နဲ့ အာရုံပြုလောင်းရတယ်၊ ဒါမှ အကျိုးထူးတယ်တဲ့”

“အဟွန်း ...”

ဟိုသင်းပါးစပ်က နတ်စကားထွက်နေသည်ဆိုသည့် ရယ်သံ ဇင်ကို ဆီက ထွက်၏။ မိမိ က ဂရုမစိုက်ပါ။

“မမတို့က မရှိလို့ခိုးဂုဏ်ခဲ့တာ၊ ဒေါ်ဖြူဆီက ရအောင်ခိုးမယ်၊ ဦးနီ

ဆီကပဲယူမယ်ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ခိုးလိုက်လို့ ဒီလူကြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားပြီး ဒီမိန်းမကြီး မွဲသွားပါစေဆိုတာမျိုးလဲ တင်းတယ်”

“အင်း .. ခိုးတဲ့အပြစ်ကင်းကြောင်းဥပဒေများ ထုတ်ဦးမလို့လားမသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မရှိပေမယ့် မရှိတဲ့မာနလေးတော့ထားရမှာပေါ့၊ ဒါတွေက ဘဝတစ်ကွေ့မှာ မကြုံချင်ဘဲကြုံနေရတာတွေ၊ လွတ်မြောက်တဲ့တစ်နေ့ဆိုတာ ရှိလာမှာပဲ၊ မိမိစိတ်ကို မိမိ သန့်စင်ခြင်းဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ်စောင့်နတ်ကို တိုင်တည်တာ ...”

“ပါလာပြန်ပြီ ကိုယ်စောင့်နတ်”

“ကိုဇင်ကို အဲဒါ အဓိက ပို့ချနေတာ မပါလို့ဖြစ်မလား၊ ကိုယ်လုပ်နေရတဲ့အလုပ်ကို တစ်နေ့ အကြိမ်တစ်ထောင်မက ရှုတ်ချည်းညှိုးညှိုးနေတော့ ဘာထူးခြားလာလို့လဲ၊ ကိုယ်လဲ တခြားဖြစ်မြောက်အောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ လုပ်နိုင်တာလေးကိုကျတော့ မဲ့ရွဲ ကဲ့ရဲ့၊ ငါ့မှာ မိန်းကလေးတန်ခိုး နင်ခိုးတဲ့နောက်လိုက်ပြီး ခြေထိုးခံရ ရန်ဝင်ဖြစ်ရ၊ နင်ထက်တောင် အန္တရာယ်ကြီးသေးတယ်၊ သိရဲ့လား”

ဇင်ကို အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ ဒီမျက်နှာ ဒီဘက်လှည့်ပြီး ကျောခိုင်းနေတာတောင် ဒီကလေးမ ပြောပဲပြောနိုင်လွန်းသည်။

သူ့ကျောပြင်မှာ မျက်စောင်း ဘယ်နှစ်စင်းလောက် ပစ်ဝင်နေပြီလဲမသိ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူ့ထက် အများကြီးသွက်တာ၊ ပါးစပ်ရော လက်ရောပဲ။

မျက်လုံးကလည်း လျင်သည်၊ နားကလည်းပါး၏။ လမ်းထဲကလူတော်တော်များများနှင့် ကြောင်းဝေါင်းမသင့်ပေမယ့် သင့်တဲ့လူနဲ့ဆိုလျှင်

ပညာပေးမလား။ ဆုံးမစကားကြားရလော့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် နိတ်ဝင်တစား
ရှိတတ်သေးသည်။

ထိုအခါ တစ်ယောက်တည်း ချောင်ကပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတတ်
သည့်သူထက် အများကြီးကွာခြားသော စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့
'မမ' ဖြစ်လာခဲ့၏။

ယခုကဲ့လို့ ရှည်လျားသော ဥပမာ၊ ရူပကတွေနှင့် ဆုံးမသလိုလို၊
ကဲ့ရဲ့သလိုလို စကားတွေလည်း ဆိုတတ်နေလျက် ...

“ပြောတဲ့စကားက လိုရင်းကိုမရောက်သေးဘူး။ နင်နဲ့ငါတို့ရင်
အားလုံးကောင်းမွန်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ဒဿနကြီးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်၊ သူတို့
မကောင်းလို့ ငါတို့ဆိုးရတာလို့မှတ်”

“သူတို့က သူတို့ပာသုပဋိ နေကြတာ”

“အဲဒါကိုပြောတာပဲလေ။ မိဘနဲ့တာက ကံတရား၊ လူလားမမြောက်
သေးတဲ့အရွယ်တွေကို စေတနာရှိရှိနဲ့ ကျွေးမွေးပေးကမ်းခဲ့တာ ကယ်သူ
ရှိလဲ”

ဦးလေးအရင်းကြီးဖြစ်သည့် ဦးတင့်အောင်မျက်နှာနီနီကြီး နှင်ယောက်
စလုံး၏အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ဦးလေးရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်တုန်းက
တော့ သားလေးဝ ပြည့်စုံလှစွာမဟုတ်သည့်တိုင် ကြည်ကြည်သာသာ၊
နူးနူးညည့် ဆက်ဆံရေးရှိသည်။

ကျွေးမွေးခဲ့တာပဲဘွန်း၏။

နောက်ထပ်လူတဲ့မိန်းမ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ကျွမ္မ ...

“မိန်းမကြီး အမြဲတမ်း သူများမကောင်းကြောင်း ကိုယ်ကောင်း
ကြောင်းတွေပြောနေတာကို သူ့ရဲ့လေးလုံးအောက်မှာ နင်က ပြောနေတာ”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းကို သတိရလိုက်ပါမှ မမ က ဒါပဲလော့။

“အုပ်ထိန်းသူလို တွင်တွင်အော်နေပြီး အုပ်ထိန်းခဲ့တာ ဘာရှိလို့လဲ၊
သူနဲ့ယူပြီးတာနဲ့ နင်နဲ့ငါ့ကို တစ်အိမ်စီလျှောက်ပေးပစ်တယ်၊ ဦးလေး လုပ်
တဲ့သူကလဲ မင်းတို့ကောင်းစားစေချင်လို့ခိုတဲ့ ဒေါင်းစဉ်နဲ့ ...”

မရည်ရွယ်ပေမယ့် အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို အလုံးအရင်းပြော
မိပြန်သည်။

ဝင်ကို က လူပျိုပေါက်မဖြစ်လောက်လေ။ မမက အသက်ပိုငယ်
သူမို့ ပိုဆိုးသည်။

ဝင်ကိုကို မွေးစားဖို့ခေါ်သည့်အိမ်က ကာကယ်ခါးပိုက်နှိုက် မှောင်မို
လုပ်ရှားတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်ဖြစ်ကာ မမ ကျတော့ ခေါ်သွားတဲ့အတိုင်း
ကျောင်းတော့ဆက်ထားပေးခဲ့ပါသည်။

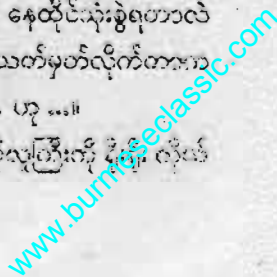
အနီး မိကြီးမှာ အိမ်ရှင်မက ကပ်အိမ်လုံးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခွေကို
ရေလိုသုံးသည်။

နှစ်နှစ်သား လူမမယ်လေးတစ်ယောက်ရှိတာကလည်း အိမ်ဖော်
တွေလက်ထဲမှာပဲဖြစ်လျက် သူဌေးကြီးဆိုသည့်ယောက်ျားကြီးက အသက်
ငါးဆယ်လောက်ရှိသည့် ခုကွဲဟကြီးတစ်ယောက် ...

အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးကို ညဝတ်အင်္ကျီဆွဲပြီး အရှက်လုံနဲ့
ပါးပါးကပ်ကပ် ကျောဟိုက်ရင်ပိုက်တွေပဲ ဖွေးဆင်သည်။

မနက်ပိုင်းမှာ လူလှပလေးမကျောင်းသွား၊ နေထိုင်လုံးစွဲရတာလဲ
မချို့ငဲ့ရ၊ ဒါပေမယ့် ညပိုင်းမှာ လူနားပြုစုဖို့အချိန် သက်မှတ်လိုက်တာက
ဒီလူကြီး မပေါ်မချင်း ထိုအခန်းထဲကမထွက်ရ .. ဟု ...။

ရောက်စကနေ နောက်ပိုင်း ကြာတဲ့အထိ ထိုလူကြီးကို မှီခို ကိုယ်

၉၂

လရောင်ကျားရင့်

တစ်ပိုင်းသေနေတာလို့ပဲ မမ ထင်ခဲ့မိသည်။

လူကြီးရဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက်ကြီးတွေက သူ့ဘာသာ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဝှိုးလဲချဲ့ပေါ်ထိ ကူးလူးပြောင်းလဲနိုင်ပုံနှင့် ဆက်စပ်လျှင် ဒုက္ခိတအတိအကျတော့မဟုတ်သေးဟု နောက်ထပ် အဖြေထွက်လာခဲ့၏။

“ချာတိတ် .. ဦးကို လာတဲ့စမ်း”

ဟု ခေါ်တဲ့အခါ ဝိုင်းကူဖေးမပေးရသော်လည်း မမ ကိုကိုင်ပြီဆိုမသန်စွမ်းလို့ အားပြုတာနဲ့မတူ။

တစ်ခါတစ်ရံ သတိထားမိသော်လည်း အမှတ်တမဲ့ထားလိုက်မိသည်။

မမ ဆယ်တန်းတက်သည့်နှစ်မှာ ဒီလူကြီးကို ရေချိုးပေးတော့ ကန်ထဲဆင်းဖို့ တွဲပေးနေကျအတိုင်း တွဲပေးရ၏။

ဒါပေမယ့် အားပြုရင်း တွဲထားရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ကန်ထဲကို ပစ်စလက်စတ်ကျသွားကြတော့ မမ ဘယ်လိုမှ ပြန်ထလို့မရတော့ပေ။ ထိုအခါ ...

“ဦး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်ပေးလေ”

“ညည်းကိုဖယ်ပေးရအောင် ငါလဲ ကြံမှမကြံနိုင်တာ”

ဟု ပြောပြီး မဖွယ်မရာတွေပြုမူဖို့ကြိုးစားလာ၏။ မမ အော်တာနှင့် အိမ်ဖော်တွေ ပြေးလာသံကြားမှ ထိုအဖြစ်က လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

“ညည်းက ဆတ်ဆတ်ခါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ယောက်ျားက ဒုက္ခိတနော်၊ ညည်း မပြောနဲ့ ညည်းထက် အဆတစ်ရာလှတဲ့မိန်းမဆိုရင်တောင် သူ ကျူးလွန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက် အတူတူနေတဲ့နှစ်တွေ မနည်းတော့ဘူး၊ နားလဲမလည်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်”

ဒီလိုပြောတာလည်း မမ သေချာနားမလည်ခဲ့သေးပါ။ ဒေါ်ခင်ပပ

ပေးဆင်သော အဟိုက်၊ အရှိက်ရတနာနှင့် ညဝတ်ပါးလေး၊ ဘွဲ့ဝတ်မှ လွတ်လပ်သည်ထင်ပြီး အကျင့်ပါနေခဲ့သည့် စိတ်ကလည်း ဒါတွေပဲဝတ်မိလျက် သားဖြစ်ခဲ့သည်။

ညဘက် စာအုပ်တစ်ဖက်နှင့် လူနာစောင့်ရင်း ဒီလိုပဲ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့၏။ လူကြီး၏ မျက်လုံးတဝင်းဝင်းကလည်း ‘ငါ အိပ်မပျော်လို့’ ဆိုသောအကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်နှင့် ညတိုင်း ညဉ့်နက်အောင်ရှုစားနေခဲ့တာ မမ အမှတ်တမဲ့။

“အဲဒီဟာမျိုးတွေမဝတ်ပါနဲ့လား၊ မမရယ်၊ ညဘက်ဆို ညည်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်နေရတာ”

အိမ်ဖော်ဆိုသည့် မိန်းမကြီးကလည်း တစ်ခါတလေ ကပ်ပြောဖူးသည်။ ဒီလူကြီး ဒုက္ခိတဆိုတာကို ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်တဲ့ဒုက္ခိတမှန်း သေချာမသိသော မမကတော့ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နှင့် ဒီတိုင်းပဲ မဆင်ခြင်ခဲ့ပေ။

သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ မမ ဒုတိယနှစ်တက်နေပြီဖြစ်၏။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ညနေခင်း အင်္ကျီလဲပေးနေသည်။

“အို.. ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဦး .. ဘာလုပ်တာလဲ .. လွှတ်နော်”

“ဒီလောက်ထိအောင်နေခဲ့ရပြီပြီကွာ၊ မရုန်းစမ်းပါနဲ့၊ ညည်းလေးက ငါ့အတွက်ပါ”

“ဘာ.. ဟင့်အင်း .. လွှတ်နော်”

ရုန်းနေရင်း အိပ်ရာထက်ကို သူနှင့်ထပ်လျက်ပါသွား၏။

“ပြည့်ပြည့်ဝင်းဝင်း ဖိုးလမင်းလေးလိုပဲ ချာတိတ်ရယ်၊ မင်းရဲ့အလှတွေကို ထိုင်ကြည့်ရင်း တံတွေးမျိုးချနေရတာ ရက်တွေ လတွေ မနည်း”

www.burmeseclassic.com

တော့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ အောင်ပြီ”

“လူယုတ်မာကြီး လွတ်.. လာကြပါဦး၊ ဒေါ်သူစာ.. မမစု.. အန်တီ ပပ ...”

မမ ဘယ်လိုမှရုန်းမရနိုင်ဘဲ ရှိသမျှလူတွေကို အော်ခေါ်၍ ကယ်ပါယူပါဖြစ်နေ၏။ လူကြီးကတော့ ဘီလူးသရဲစီးနေသလိုပင်။

“မင်းက ငါ့အတွက်ပါဆို ချာတိတ်ရယ်၊ ပပက မင်းကို ငါ့အတွက် မွေးစားထားတာ၊ ငါက တေမိမင်းသားလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ရပြီ၊ အောင်မြင်ပြီ၊ ဒီနေ့တော့ မင်း မလွတ်တော့ဘူး”

စကားတွေပြောရင်း ကြိုးစားရင်းနှင့် မမ မသိခဲ့သောရောဂါ အမျိုးအစားတွေကို ယုတ်ယုတ်မာမာထည့်ပြောသည်။

ထိုအခါ မမ မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွား၏။ တစ်သက်လုံး အညာခံလာခဲ့ရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ကြွေကွဲစွာ အရုံးပေးရတော့မည့်အဖြစ်ကနေ ဝန်းခနဲထပြန်၏။

“အား .. မင်း .. မင်း ...”

သူ ယုတ်မာဖို့အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ပြုစုမွေးမြူပေးလာခဲ့သည့် အဖြစ်ကို နာကြည်းစွာ ထိုနေရာကဲ့ပဲ အားရှိပါးရှိ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

အားခနဲအော်ကာ ကုန်းကွပြိုကျသွားစဉ် မမ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ဒါတောင် မမတို့က သတိလက်လွတ် ထွက်ပြေးခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

ခုတင်ပေါ်မှာ အသက်ရှူမဝနိုင်သေးသည့်လူကြီးကို ခုတင်အောက်ရောက်အောင် တွန်းချလိုက်ပြီး မတော်တရော်နေရာကို ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ပစ်ခဲ့သည်။

“ငါလို နောက်တစ်ယောက်ထပ်မွေးပြီး ကြိုးစားလဲ ဒီဘဝတော့ နင့်

မရတော့ဘူး”

ရွံ့ရွံ့ရှာရှာပြောခဲ့ပြီးမှ ထွက်ပြေးခဲ့၏။

ဒါကို ဒေါ်ခင်ပပ က ခေါင်းစဉ်ကြီးတပ်ပြီး တရားစွဲသည်။ မွေးစားသမီးက ခုကွဲတကိုရိုက်နှက်ပြီး ပစ္စည်းတွေယူပြေးပါတယ် တဲ့ ..

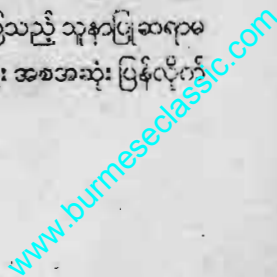
ဒီအမှုကိုကြားတော့ ဇင်ကို လည်းပြေးလာသည်။ ဦးတင့်အောင် တို့ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံဆိုသည့်စကားကလွဲပြီး ဘာမှမပြော။ အကူအညီပေးဖို့လည်းမပြင်။

ခါးပိုက်နှိုက်ပညာတွေပြည့်ဝပြီး မနှိုက်ချင်ဘဲနှိုက်နေရသည့် ဇင်ကိုကတော့ စိတ်ပါလက်ပါကြီး နှိုက်ဖြစ်သွားလျက် ညီမဖြစ်သူ အမှုအတွက် သေလုမြောပါးကြိုးစားရှာ၏။

မမနဲ့ဇင်ကို သူတော်ကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် နတ်ကောင်းတော့ မိသည်။ အမျိုးသမီးရှေ့နေတစ်ယောက်က ထိုအမှုကို မခံမရပ်နိုင်ပင်ပဲ ကာ ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်စားပြီး အကျိုးဆောင်ပေး၏။

ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်တစ်ပိုင်းချည့်နဲ့ကာ ပန်းသေရောဂါသည်ဖြစ်ခဲ့သော ဦးကျော့မြိုင် ခါးဖြစ်စဉ်နှင့် ...၊ သူ့နာပြုဆရာမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်၊ ဆေးနဲ့ကု၊ လူနဲ့မြို့ဆွယ် ကြိုးစားရင်း ဘယ်လိုမှမအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ မမကို ရှည်ရွယ် ချက်ကြီးကြီးနှင့်မွေးမြူခဲ့တဲ့အထိ ...၊

ဒေါ်ခင်ပပ၏ မဟာစီမံကိန်းကြီးကို အတိအကျဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အရင်က ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြသည့် သူ့နာပြုဆရာမများနှင့် ဦးကျော့မြိုင် ဆေးမှတ်တမ်းတွေကိုလည်း အစအဆုံး ပြန်လိုက်ရသည်။

မမ ထွက်ပြေးခဲ့သည်မှစ၍ နေထိုင်စားသောက်ရပုံ ဆင်းရဲတာတွေ က အစ အထောက်အထားခိုင်လုံအောင်တင်ပြရင်း အမှုအောင်မြင်ဖို့ မဆုတ်မနစ်လိုက်၏။

လောကကြီးထဲမှာ မတရားမှုကို မလိုလားတဲ့သူတွေလည်း အမြောက် အမြားရှိနေကြပါသည်။ အမြဲတမ်း ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ မရှိသလို အမြဲတမ်း အောင်မြင်နေတာမျိုးလည်း မရှိနိုင်။ လူတစ်ယောက်မှာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ အလှည့်အရပြောင်းကြုံကြရတာပဲဖြစ်၏။

ဆိုးရွားလာလျှင် ကြုံကြုံခံနိုင်ရမှာဖြစ်သလို ကောင်းစားနေချိန်လေး ကို သာယာနေတတ်ရုံနဲ့လည်း မပြီး။

ဒီလိုဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ မမ ပညာတွေ အများကြီးရခဲ့ပေမယ့် ဇင်ကို ကတော့ ထိုမှအစပြုကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခဲ့သလားမသိ။

“အစတည်းက စိတ်မပါခဲ့တာကို ခုတော့ ဘယ်လိုအဖတ်ဆယ်ရ မှန်းကိုမသိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ပျက်လာပြီဟာ၊ ငါတို့မောင်နှမ ဒီထက်တော်သင့်ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝမျိုးရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး၊ ဘုရားတောင် အမှီရှိမှပွင့်တာ”

ဆိုတာတွေ ညည်းညည်းညူညူပြောတတ်လာ၏။

မမ ကတော့ မဟုတ်။ လုံခြုံတဲ့အရိပ်တစ်ခုပဲလိုသည်၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာမည်၊ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းရတဲ့ဘဝမှာ သူများမျက်နှာကြည့်နေ ရတာနှင့်စာလျှင် ရွှေပေါ်မြတင်ထားပြီး ဘဝကို ဝါးမျိုခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်မှလွဲ၍ ...

“ငါကတော့ ဘဝမပျက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးစာရှာဖို့ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ...”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မညီမညွတ်နဲ့ပဲ စည်းလုံးရင်း ရုန်းကန်လာခဲ့ ရသည်။ ကျောက်တောင်ကို တွယ်တက်နေရပါသည်ဆိုမှ ဖဲမွေ့ရာထက် မှာ ဖက်လုံးလေးနဲ့ ကွေးနေရတာလောက် ဇိမ်ကျပါမလား။

“မမ”

“ဟင်”

သာလိကာမလေး အကြာကြီး အသံတိတ်သွားတော့ ကျောခိုင်းထိုင် နေသည့် ဇင်ကိုက အံ့ဩသလိုလို ပြုံးစိစိလှည့်ကြည့်၏။

“ဘာလဲ .. ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ စကားရှာမရဘူး ဖြစ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် အသုံးမကျခဲ့တာတွေ ပြန်တွေးပြီး ငါတစ်ယောက် တည်း လေကုန်နေရသလားလို့ တွေးနေတာ”

“လာသေးတယ် .. သူက ...”

ဇင်ကို ရှေ့ပြန်လှည့်သွားသည်။ ခုပဲ နှစ်ယောက်စလုံး ဝိုက်ဆာနေ ကြတာ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာမှ ငွေမရှိ။

“ဦးလေးဆီ ငါသွားတဲ့ တကယ့်အကြောင်းရင်းက ဆိုက်ကားနင်းချင် လို့မဟုတ်ပါဘူး”

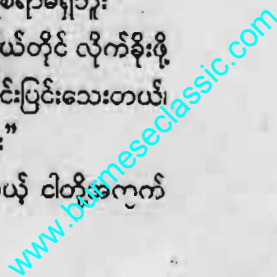
ဇင်ကို သက်ပြင်းချရင်း ရင်ဖွင့်လာ၏။

“ငါတို့မှာ ဖိုက်ခံပြတ်နေတာကို သိစေချင်လို့ အလုပ်လုပ်ချင်ကြောင်း သွားပြောတာ၊ ငါ့ကို လူတွေရှေ့မှာပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး”

“နည်းသေးတယ်၊ ငါ သူတို့နဲ့ကင်းကင်းနေဖို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ခိုးဖို့

ကြိုးစားတဲ့အထိ လုပ်ပြနေတာတောင် ပတ်သက်ဖို့ စိုင်းပြင်းသေးတယ်၊ ဦးလေးက သူ့အရက်ဖိုးတောင် သူ မရှာနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟာ၊ ငါတို့ သူတို့နဲ့ပြန်နေကြပေမယ့် ငါတို့အကွက်

ဘာများစိုက်ဘက်ကျွေးမွေးခဲ့တာရှိလို့လဲ၊ တစ်ခါတလေ အပူကပ်ကြည့်
တာဆိုတော့ ရနိုင်မယ်ထင်လို့ ...”

“မရတဲ့အပြင် သူတို့ အုပ်ထိန်းသူဝတ္တရားမကျေတာကို ကိုယ့်အဖြစ်
ဖြစ်အောင်ပြောလွှတ်လိုက်ရောလား။”

ဒေကို ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“မကောင်းမြင်ဝါဒက အကုသိုလ်မကင်းပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် ကျွန်
တယ်ဟာ မောင်ထပ် သူတို့ကို လုံးဝအကောင်းမထင်နဲ့၊ အပူမကပ်နဲ့၊
သူ့မိန်းမကြီးကို သူ တစ်ခွန်း ကိုယ်နှစ်ခွန်း ပြန်အော်နိုင်နေတာ ဘာဖြစ်
လို့လဲ သိလား။ ကင်းကင်းနေလို့လေ ...”

“ဒီထက်ပြောနိုင်အောင် ငါတို့ သမ္မာအာဇီဝလုပ်စားကြရအောင်ဟာ”

“နင်က ငါ့ကို ဟရားပြမနေနဲ့၊ နှင့်ဆရာ ဦးနေစိုးကြီးက နင့်နောက်
ကို အရိပ်လိုလိုက်နေတာ၊ အဲဒါကို အရင်ရှင်းအောင်ကြိုးစား။”

မဟာသိမ္မုလေဟကဆိုတာကလည်း အမှောင်နယ်ပယ်ထဲမှာ ကျယ်
ချင်တိုင်းကျယ်၊ နက်ချင်တိုင်းနက်နေတဲ့ လောကတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဘယ်လုံးပုံစံနဲ့ပုံစံသွားသွား ပြန်ရုန်းထွက်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

ဦးနေစိုးဟာ သူ့ဘဝ ကောင်းစားမြင့်မားဖို့အတွက် ကယ်တင်ခြင်း
သက်သက်မဟုတ်ခဲ့မှန်း သိလာခဲ့သည့်အချိန်မှာ လှည့်ပတ်ကောက်ကွေ့

နည်းမျိုးစုံကို အဆင့်ဆင့်သင်ကြားပို့ချနေခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ဟင့်အင်း၊ မလှုပ်ရဲ၊ မျက်နှာမညိုရဲ။

သူဌေးကြီးဦးနေစိုး ဆိုတာကို နာမည်သာကြားဖူးခဲ့သည်။ ဒီနေ့ထိ
လူကို မမြင်ဖူးပေ။

ဦးနေစိုး ဟုသတ်မှတ်ခဲ့မိသော ဖြူဖြူ ခန့်ခန့် အရပ်ထောင်ထောင်နှင့်

လူကြီးဟာ ဦးနေစိုး မဟုတ်သေးမှန်း သိခွင့်ရတဲ့အချိန်က သူ အချုပ်ထဲ
ကို နှစ်ကြိမ်ရောက်ပြီးမှ ...

“ကိုယ့်ညှို့ကိုယ်ခံနော်၊ မောင်မောင် ဘာဘာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကယ်ပါ။

ယူပါ မကြည့်နဲ့၊ ဘယ်နာမည်ကိုမှ အလွဲသုံးစားမလုပ်နဲ့၊ တို့တစ်ခြံလုံးမှာ
ရှိသမျှ လူငယ်အားလုံး နာမည်အရင်းနဲ့လှုပ်ရှားကြတာမရှိဘူး” တဲ့။

ခြေလှမ်းမှားတော့ ကိုယ့်ဘာသာခံ၊ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတော့ ‘နောက်
မှာအဖွဲ့ရှိတယ် မလှုပ်နဲ့’ လို့ ကျောက်ပတ်စားလောက်ထားတာမျိုး ...။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဘယ်သူပဲ အချုပ်ကျကျ ဟစ်ညပ်နေရပြီး ပြန်
လွတ်သည်။ ဘယ်သူက အာမခံပြီး ဘယ်လိုထုတ်သွားမှန်းမသိ။

သူ့အဖြစ် သူ့ဘဝအကြောင်းကို ဦးလေးနဲ့တွေ့တော့ ပြောပြဖူး
သည်။

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သူဌေးကြီးဦးနေစိုးက ဘောက်

လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ အကြီးအကျယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူဌေးကြီး၊ သူက
မိန်းမ မရှိတော့ ယောက်ျားလေးမှမွေးစားမယ်ဆိုလို့ အငယ်မကို တခြား

ခွဲပို့လိုက်ရတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လိုလူငယ်တွေ အများကြီးပဲ၊ အားလုံးပဲ ...”

“တော်ပါကွာ၊ အဲဒီခြံထဲမှာ မင်းနဲ့မှ သုံးယောက်ပဲ ဝါတွေ တယ်၊
စည်းကမ်းကြီးလွန်းလို့ တော်ရုံကလေးဆို မနေနိုင်ဘူး၊ ဦးနေစိုးဘေးကို

ရှောင်သွားတဲ့ကောင်လေးတွေ မင်းမမြင်ဘူးလား၊ စာကယ့်လုပ်ငန်းရှင်
ကြီးတွေကျနေတာပဲ၊ စမတ်ကိုကျလို့ ...”

ဘယ်လိုမှ တိုးမပေါက်အောင် ကာကွယ်ပြောတာတွေကြောင့်
ဒေကို ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ဘဝဟာ ‘နက်ရှိုင်း’ ခေဟာကြီးထဲ

www.burmeseclassic.com

မှာပဲ ကာလများဖွာ နှစ်မွန်းနေခဲ့ရပြီး ...

ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတော့လည်း ညီမငယ်ပြောသည့် စကားကို ချေပံစရာစကားစ ရှာမရဘဲဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဒီလောကထဲ က ထာဝရစွန့်ခွာဖို့မလွယ်တာ သူ့အသိ။

‘နက်ရှိုင်း’ ဂေဟာမှာ အကြီးဆုံးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည့် ဦးနိုင်မင်း ကို ...

“ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော် သွားနေတော့မယ်၊ ညီမလေး ပြန်ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ရှိမှဖြစ်မှာ”

လို့ ပြောစဉ်ကတောင် ...

“နေချင်တဲ့နေရာမှာသွားနေ၊ ဒီကစည်းကမ်းတွေကို ဖောက်ဖျက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒါမှ မင်း အန္တရာယ်ကင်းမှာ”

ဟု တစ်ခါပဲမှာသည်၊ နားထဲမှာစွဲနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူတို့၏မျက်နှာ တွေ ...

မဟုတ်တရုတ်ပညာတွေ သင်နေရပြီဆိုကတည်းက မျက်နှာမကောင်း သည့်သူ့ကို အားလုံးက ကြည့်ကြည့်လင်လင်ရှိခဲ့ကြတာမဟုတ်။

ပြီးတော့ နာမည်ကောင်းတစ်ခု ရခဲ့သေးသည်။

“ငါတို့က အထင်ကြီးလွယ်မိတာ၊ မင်းက လူပျော့ပဲ” တဲ့။

“ကဲ.. အခု ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဗိုက်တွေက နာဂစ်ကိုသတိရအောင် ဆန္ဒပြနေကြပြီ”

မေးလည်းမေးသည်၊ သူ့ ကျော့ပြင်ကို မမ က ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်း ထု၏။

“နင်မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ လက်ကျန် ...”

“နှစ်ရာပဲရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ပြတ်ကျလုလု ငါးဆယ်တန်လေးတစ်ရွက်ပဲရှိတော့တာ”

ဇင်ကို က မမ ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားလို့မဟုတ်ဘဲ ကျောခိုင်းရာ ကနေ ဘေးတစ်စောင်းလှည့်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“နင် ငါ့ကို ကိုဇင် လို့တော့ခေါ်ပြီး နင်နဲ့ငါနဲ့ပြောတာ မကောင်းဘူး မမ၊ ပြင်ဦး”

“အံ့မယ် .. ဒီလိုပဲခေါ်ပြောလာတဲ့ဥစ္စာ ...”

“ဟုတ်ပေမယ့် ကွယ်ရာမှာဆို ငါက ကျွန်တော့်ညီမလေး၊ ငါ့ညီမ လေးအတွက် ဘာညာနဲ့ ..၊ သူတို့ရှေ့မှာကျတော့ နင်က နင် တစ်လုံး ငါတစ်လုံးနဲ့ ...”

“ကိုဇင်ရယ် နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ လည်ပင်းဖက်ကြီးပြင်းလာ ကြတာ ကိုကြီးရေ ..၊ ညီမလေးရေ နဲ့ ကိုင်းရှိုင်းနေကြရင် သွားအတူ စားအတူ ဘယ်လိုနေကြမလဲ .. ဟွန်း၊ ခိုးအတူတူ၊ ပြေးအတူတူ၊ မီးပိုက် နှိုက်တာတောင် ဒီက လမ်းရှင်းပေးရသေးတယ်၊ ရှိသေ့ကိုင်းရှိုင်းမှုတွေ ဘယ်မှာသွားထားမလဲ”

မမတို့က သူများစကားအကျကောက်ပြီး ပြန်လည်ထိုးနှက်ရမည်ဆို မဆိုင်းမတွဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဇင်ကို က မမ စကားကို နားဝင်ပုံမရှိဘဲ တစ်နေ ရာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာလဲ”

မမ ကလည်း သတိထားမိပြီး လိုက်လှည့်ကြည့်၏။ သူမတို့နှင့် နီးနီး လေးမှာရပ်ထားသည့် ကားနက်ကြီး၏အပေါ်ဘက်မှာ ဖြူနုနု စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေ ...။

မမ က ဧင်ကိုလို မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားမနေ၊ ထိုင်နေရာက ချက်ချင်းထ၍ ကားဟိုဘက်ကို ပတ်လျှောက်သွားသည်။

“ဟင် ...”

လူတစ်ယောက်လို ပါးစပ်ဖွင့်ပြောလိုက်မိတတ်တတ် ပြောလိုက်လိုက်တော့ အရှက်ကွဲမှာပင်။ လူတစ်ယောက်လုံးရပ်နေတာကို အံ့သြသွားတာက ကိုယ့်အပြစ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ဖြစ်လာသည့် မလုံမလဲစိတ်က မမေးသင့်တာကို မမေးဖို့တော့ မေ့သွား၏။

“ရှင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ မင်း မမြင်ဘူးလား”

ကားနဲ့လူကတော့ ဝမ်းဆက်ပါပဲ။ ကားက အနက်ရောင်၊ လူက စပို့ရှပ်အဖြူဘောင်းဘီအဖြူရောင်နှင့် နီရှေ့ရောင်သမ်းနေသည့် မျက်မှန်တပ်ထားသောမျက်နှာက လေးထောင့်ဆန်ချင်သည်။

ထူထဲသောမျက်ခုံး၏စရိယာက မျက်မှန်ထဲနဲ့အပြင် တစ်ဝက်စီမှာ မျှတစွာနေ၏။ နဖူးကျယ်ပေမယ့် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိသဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည်။

အပေါ်အောက်အရှုအပါးညီသော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်မှာ စီးကရက်တပ်ထားလျက် လက်ကောက်စလုံးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှိနေခဲ့၏။

စီးကရက်ဖြုတ်မကျဘဲ စကားပြောသွားပုံကို မမ ငေးခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ချောလွန်းလို့မဟုတ်ပေ၊ ဒီမျက်နှာကို သူမ မြင်ဖူးသည်။ ဒီအသံကိုလည်း ကြားဖူးနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် တွေးကြည့်တော့လည်း သတိမရ။

“ရှင် ဒီနားမှာရှိနေတာ ကြာပြီပေါ့”

ထပ်မှာပြန်ပြီလားမသိ၊ သိချင်စိတ်က လူကိုရော သူ ဒီနားမှာရှိနေသည့်အဖြစ်ကိုရော နှစ်ခုစလုံး ...။ သူက လက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းက စီးကရက်ကို လက်ညှိုးလက်မနှစ်ချောင်းနှင့် ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ပြီးတော့ ကျန်ရစ်သည့်မီးခိုးငွေ့တို့က နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ကြားမှ ပြင်းရှုရှုတိုးဝှေ့ထွက်လာကြပြီ။

“မင်းတို့ပြောနေတာတွေ အလုံးစုံကုန်စင်အောင်ကြားလဲ ငါက ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်ဖမ်းနေတဲ့စုံထောက်မဟုတ်တဲ့အတွက် ပူမနေနဲ့”

“ဘာရယ် ..”

မမ ဘာမှထပ်မပြောရသေးခင် ခြံဝင်းကြီးထဲက လူရိပ်တွေ ထွက်လာတာမြင်လိုက်ပြီး ...

“ဟွန်း ..”

ကြည့်စမ်း ...။ မဲ့သွားသည့်နှုတ်ခမ်းက ရွံ့သလို ရှာသလို ...။

ကားတံခါးပိတ်သံ၊ စက်နှိုးသံတွေက နားထဲမှာ တိုးဖြုတ်ဝင်သွားသလိုပင် ...။

ဟုတ်သည် ...။ ဒီလူ ကိုယ့်ကို သိကိုသိနေတာဖြစ်နိုင်၏။

“မင်းနဲ့ သိလို့လား”

“မသိပါဘူး”

လို့ပဲဖြေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩနေတာကတော့ ခုနက စီးကရက်မီးခိုးများနဲ့အတူ ထုတ်လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီကောင်မလေး ဖန်ပန်းကန်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကို တမင်ဝင်တိုက်ပြီး အဟန့်အတားလုပ်လိုက်သည်ပဲ ...။

ဒီလောက်လေးတောင်မရိပ်မိခဲ့တာ ခံလိုက် ...။

ကိုယ့်ကိုလည်း မကျေနပ်ပေ။ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက ဆွဲကြိုးဖြတ်သွားသည်။ သူကတော့ ညီမဖြစ်သူကိုတောင် တောင်းပန်ရတော့မယ့်အဖြစ်မျိုး ...။

ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ညှိုးထိုးသမျှအတွက် လျော်ပေးခဲ့ရသည်။

“ငါတို့ ပြောခဲ့ပြီပင်လယ်။ အဆင်ပြေတယ်ကွ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

သိမ်းအုပ်က ကားမောင်းနေရင်း နောက်ကိုဩကြည့်ကာ ...

“ဆက်ပြောရမလား”

အပြင်ကိုငေးနေသည့်မျက်နှာ သူ့ဘက်လှည့်လာမှ ပြုံးစိစိနှင့်...

“မင်းစိတ်တွေ နောက်မှာကျန်ခဲ့သလားလို့ ...”

သူ့ဘေးက အေးမင်းကလည်း သွားအဖြီးသားနှင့် ...

“ငါတို့လူ ဒီလောက်ဖီဖောကြောင်တာကွာ...။ မင်းကလဲ ကောင်မလေး

ပုံစံကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ မဖြစ်နိုင်တာ”

မဖြစ်နိုင်တာလို့ပြောပြီး ‘ဟိတ်ကောင် ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ မေးနေတာ

မျိုး။

“ဘာမှ အစ်အောက်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြော”

သူ့မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ကိုကြည့်ပြီးမှ သိမ်းအုပ် တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်ခုံးပင့် မျက်စပစ်လျက် ...

“မင်းပြောတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးက မင်းနဲ့တွေ့ချင်တာကွ”

“အေးလေ၊ သူ့သမီးနဲ့မင်းကို ဟိုအရင်က ပြောဆိုကမ်းလှမ်းထားဖူးတာရှိတော့ အခု မင်းနာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ ဒေါ်ခင်ဆင့် ဆိုတဲ့နာမည်ကို တန်းမေးတော့တာပဲ။ ဒေါ်ခင်ဆင့်တို့ တူဝရီးအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို... လို့ပြောတော့မယ့်အတိုင်း ...”

ယောက်ျားလေးချင်း အားကျသလိုပြောကြပေမယ့် ဒီလိုစကားတွေ ကြားတိုင်း သူ့မျက်နှာပျက်လေသည်။ အန်တီဆင့် လုပ်ပုံကြောင့် ပင်လယ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မစေ့စပ်ဖူးတဲ့မိန်းကလေး မရှိသလောက်။

ဘယ်လူကြီး ဘယ်မိဘနဲ့တွေ့တွေ့ ‘မဆင့်ရဲ့တူလား’ လို့ အမေးခံလိုက်ရပြီဆို ဖျန်းခနဲပူပူသွားသည့်မျက်နှာမှာ ရေခွေးနဲ့အပက်ခံရတာ

ထက် ဆိုးသည်။ ထို့ပြင် အန်တီဆင့်က ညည်းသေးသည်။

“မင်းကြောင့် အန်တီတော့ တစ်လောကလုံးက ရှိသမျှသမီးရှင်တွေ နဲ့ မျက်နှာပျက်ရတော့မယ်” တဲ့ ...။

“သူ့မျက်စိထဲ မြင်သမျှ သဘောကျတာနှင့် စကားတွေ စ၊ ကမ်းလှမ်းပြီးလျှင် စေ့စပ်ပေးမည် လိုက်ကြည့် ... ဒါပဲ ...။”

ဟင်္သာအင်း .. ခေါင်းခါတဲ့လူမှာ အပြစ်ရှိသလား။ ကာယကံရှင်ကို မမေးမြန်းဘဲ စေ့စပ်ဖို့ တောင်းရမ်းပြီးစီးနေတဲ့ သူ့ရဲ့အပြစ်လား ...။
“ပင်လယ် ...”

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် အေးမင်း က ပခုံးချင်းတိုက်ခေါ်၍ ...

“တကယ်ဆို အဲဒီအတိုးကြီးနဲ့ မင်း အဆင်ပြေရင် လုပ်ငန်းချင်းက တကယ့်ဖက်ရှင်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အဲဒါပြောမလို့ ဦးဒေဝကျော် က သူ့အသက်အရွယ်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး မင်းလိုလူနဲ့ သမီးကိုရော လုပ်ငန်းတွေကိုရော အားလုံး ခိတ်ချ ဝကွက်ချင်နေတာ။ တင်သီရိကျော် က ဆံပင်တွေအရှည်ကြီးနဲ့ တော်တော်လှပါတယ်ကွ။ နည်းနည်းပါးပါး ရင်ခုန်ဖို့ကြိုးစားကြည့်ပါလား”

ပင်လယ် က ခပ်လွန့်လွန့်ပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာလွဲကာ ...

“နှစ်ခါပြောဖူးတယ်၊ တစ်ခါမှ အဖြီးအမောက်မဟည့်ဘူး”

“ဒါက လုပ်ငန်းစကားပြောတာပဲကွ”

“အဲဒီလို ဦးဆောင်နိုင်သူ ဆိုတဲ့ မာနတွေနဲ့မိန်းမ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူ ဦးဆောင်တာပဲလဲ၊ ဟိုထိ သက်သာတာပေါ့ မင်းတို့လုပ်ငန်းချင်းလဲ တစ်ပြေးညှိတည်းဖြစ်သွားမယ်။ အတူတူလုပ်လို့လဲ အဆင်ပြေမယ်”
“သိမ်းအုပ်”

အေးမင်းက နှာညှပ်သံနှင့်ခေါ်၏။

“နာခေါင်းနဲ့ မထောင်နဲ့”

“နားနဲ့ထောင်တာပါ။ နာခေါင်းက သူ့ဟာသူယားလာတာ”

နှစ်ယောက် ပြောနေတာကိုကြားပြီး ပင်လယ် က ရယ်သည်။

“ငါပြောချင်တာကကွာ .. ငါတို့ရဲ့ ‘အာမခံ’ လုပ်ငန်းတွေဆိုတာက ဘယ်လုပ်ငန်းရှင်နဲ့မှ ကင်းကွာလို့မရဘူးမဟုတ်လား။ ကိုးချဲ့လေ ငွေလိုလေ.. ပြီးတော့ မင်းက ...”

‘ပင်လယ်’ ဆိုသည့်လူဟာ ဒေါ်ခင်ဆင့်တို့ညီအစ်မ၏ ရင်သွေးရတနာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ လျှို့ဝှက်ခဲ့တာမဟုတ်တော့ သူတို့လည်း ဒါကိုသိကြ၏။

“ကိုယ်လွတ်ရုန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဟာအခြေအနေရဲ့ အခြေအစွမ်းအစနဲ့ ငါ ဖြစ်ချင်တယ်” ဟု သူပြောခဲ့သောစကားတွေအရ သူကြိုးစားသမျှအတွက် အထောက်အကူလည်းဖြစ်၊ အားလုံး ပြည့်စုံသွားတာမျိုးလည်းဖြစ်အောင် အေးမင်းတို့က ရည်ရွယ်တာဖြစ်၏။

“ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် မှန်နေတဲ့လူမျိုးကို ပြောရဆိုရတာ နည်းနည်းတော့ခက်တယ်ကွ။ မင်းရဲ့အန်တီ ဖြစ်စေချင်နေတာလဲ ဖြစ်မြောက်သွားအောင် ... ကိုယ့်အတွက်လဲ အဆင်ပြေအောင် ...”

“နေပါတော့ကွာ၊ မင်းပြောနေတာ မိန်းမယူဖို့လား ... အတွင်းရေးမှူးခေါ်ဖို့ ကြော်ငြာမှာလား ...”

ပင်လယ် အစား အေးမင်း က ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် ကားမောင်းနေသည့် သိမ်းအုပ် မျက်နှာကြီး နောက်လှည့်လာပြန်သည်။

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်၊ အခု ဘာကိစ္စ အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ နေရာပူကန်ချဖို့အတွက် ငါတို့ ဘယ်နေ့ စ၊ ကြမလဲ”

မေးပြီဆိုမှ ပင်လယ် က သူတို့ဘက်ကိုပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဖယ်ခိုင်းရမယ့် အိမ်ခြေအရေအတွက်ရော ထွက်ပြီလား”

“မင်းကလဲ အတိအကျတွက်နေရင်တော့ နည်းမလားကွ၊ အိမ်ငှားဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဒီလိုအရေးအခင်းမျိုးကို စောင့်နေကြတာ၊ ဖယ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်ရမှာလဲဆိုတာချည်းပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ထားလဲ”

“အဲဒီနေရာက မြေကရန်မဲ့ ကျူးကျော်လေ၊ ပေနစ်ဆယ်ကွက်တွေကို ပဲတွက်လိုက်တယ်၊ အိမ်ရှင်အိမ်ငှားတွေမခွဲဘူး၊ တစ်ကွက်အတွက် ဘယ်လောက်ဆိုတာကို သူတို့စွန့်လွှတ်ရမယ့် စားဝတ်နေရေးအဆင့်အတန်းအလိုက်ပေးထားတယ်”

ဖြစ်ရဲ့လား ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ပင်လယ် က မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၏။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ အဲဒါ ကျူးကျော်မြေဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါတို့က တရားဝင်လျှောက်ထား ဝယ်ယူတဲ့သူ၊ သူတို့ကိုပေးတာ ကရုဏာကြေးသက်သက် ...”

ဒါပေမယ့် လူထုအင်အားဆိုတာကို ထည့်မတွက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားရမည်။

ပင်လယ် တစ်ခုခုပြောချင်သေးတာကို အေးမင်း ကလည်း သိသည်။ မမေးဘဲနေခဲ့တာက ဒီကောင် မတည့်အောင်ပြောတော့မှာ သိလို့..

အခန်း (၆)

ကားအကောင်းစားကြီးတွေ လမ်းကြားထဲကို ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် မောင်းဝင်လာကတည်းက တစ်လမ်းလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံတွေဖြစ်ကုန်ကြ၏။

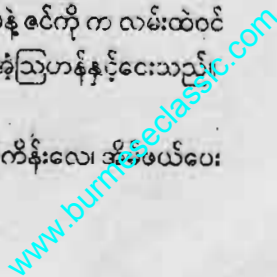
ပြီးတော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးတွေတကားကား၊ ချည်ချောပုဆိုးကြီးတွေ တပြောင်ပြောင်နှင့် တစ်တောင်လောက်ရှိသည့် လက်ကိုင်အိတ် မည်းကြီးတွေက ဒီလိုရုပ်ကွက်ငယ်လေးထဲမှာတော့ သွားရည်ယိုစရာပင်။

ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့်လူကြီးတွေက ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီး သူကြီးတွေနှင့် တခြားလူကြီးတွေနဲ့ဆို လူတွေ နည်းတာမဟုတ်။

ခုမှ လိုင်းကားပေါ်ကဆင်းလာကြသည့် မမနဲ့ ဇင်ကို က လမ်းထဲဝင်လာရင်း ရုတ်ရုတ်သံသံတွေဖြစ်နေကြတာကို အံ့ဩဟန်နှင့်ငေးသည်။

“စိမ့်ကိန်းတွေ တံကယ်ဖြစ်ကုန်ပြီဟ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ လူမွဲတွေ သူဌေးဖြစ်မယ့်ကိန်းလေ၊ အိမ်ဖယ်ပေး

ရမှာပေမယ့် ဝမ်းနည်းတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို အိမ်ထဲမှာ ထကာချင်ကနေမှာ”

မမ က စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့်အိတ်ကို ခဏခဏ ကြိုးလျှော့ လိုက်၊ ပခုံးပေါ်ပြန်ဆွဲတင်လိုက်နှင့် ရယ်သည်။

ဇင်ကို က လူကြီးတွေ စုရုံးရပ်နေကြသည့်နေရာနှင့် ကားတွေရပ် ထားတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ငါကြားသေးတယ်၊ သိပ်များများမပေးဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဆောက်ထားတဲ့ တဲထက်တော့ သာမှာပဲ၊ သောင်းဂဏန်းတောင် ကိုင်ဖူးကြတာမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒီ ကျူးကျော်တစ် ကွက်လုံး တစ်အိမ်မှ သားသားနားနားမရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ်အေး”

နောက်ကျောနားကအသံက စူးခနဲ ဒီအသံကြားလိုက်တာနှင့် ဇင်ကို နားရွက်တွေပါထောင်သွားသလားမသိ။

ဒေါ်ချက်စုမ ဆိုတာ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ လက်ယဉ်တာ၊ အဆဲကြမ်း တာ တကယ့်နာမည်ကြီး။

အလုပ်ကျတော့ ကန်စွန်းရွက်ရောင်းတာ နေ့ရော ညပါ မနား။ သူမသည် လမ်းဘေးနားက တိန်းမုန့်ဆိုင်ကနေ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ကိုယ်လုံးကြီး နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် အနားကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရောက်လာလျက် ...

“မမ ညည်းပြောတဲ့စကားတွေကို တစ်ကပြန်စပြီးပြောလိုက်စမ်းပါ သတ္တိရှိရင် ...”

မျက်နှာလေး မသိမသာပျက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း ပြန်တင်း၏။ အနီးအနားမှာ စည်ကားနေသမျှ လူအားလုံး စုပြုံ အာရုံရောက်လာတော့ ဒေါသဖြစ်လွယ်ခြင်းက ပို၍အရှိန်များသွားသည်။

“သတ္တိရှိလို့ လူတွေကြားထဲမှာပြောလာတာပေါ့၊ ဘာမရှင်းတာရှိ လို့လဲ”

“အဲမာ .. ကျူးကျော်ကလူတွေ သောင်းဂဏန်းတောင် ကိုင်ဖူးကြ တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာစကားလဲ”

“မှန်သောစကားလေ၊ အဲဒါ တခြားလူတွေအတွက် မှားသွားရင် တောင်မှ ဒေါ်ချက်စုအတွက်တော့ မမှားနိုင်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးဆိုင်မှာ ကြွေးယူပြီး မပေးနိုင်တိုင်း တစ်သောင်းမပြောနဲ့ တစ်ထောင်ပြည့်အောင် တောင် မကိုင်ရတာကြာပါပြီ၊ မွန်းလွဲတာနဲ့ ပိုက်ဆံဆို မူးလို့ရှု၊ စရာတောင် မရှိပါဘူး၊ နေ့ည နပ်မှန်အောင် မနည်းစားနေရတာပါ၊ အဲဒါတွေ ဒေါ်ချက်စု ပဲပြောတာ”

“ဒါတွေ ဘာမှ ညည်း ပြောဖို့မလိုဘူး”

“မေးလို့ပြောပြတာလေ၊ ကန်စွန်းရွက်တောင် တစ်ဗန်းလုံးရောင်းလို့ တစ်ထောင်ပြည့်အောင်ရတာမရှိဘူး၊ မနေ့ကကြွေးလေးတော့ နေပါဦး”

“မမ ...”

“နောက်ထပ် မရှင်းတာရှိရင် ထပ်မေး၊ ပြောဖို့တွေရှိသေးတယ်”

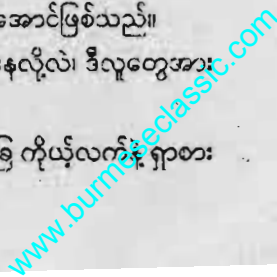
ဒေါ်ချက်စုမ မျက်လုံးကြီးပြူးနေသမျှ မမ က မျက်နှာကိုစုတင်းပြီး မော့ထား၏။

တစ်ဖက်က လက်ယဉ်မှန်းသိတော့ ဇင်ကို က ဒေါ်ချက်စုမ လက် ကိုပဲ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း ညီမရှေ့ကို မသိမသာတိုး၏။

ဟိုက လှုပ်ရှားလိုက်တာနှင့် ကာကွယ်နိုင်အောင်ဖြစ်သည်။

“ညည်းတို့ကရော ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ၊ ဒီလူတွေအား ကိုးနဲ့ ဒီဆိုင်ဖွင့်နေလို့ စားနေရတာ”

“အဲဒါက ဒေါ်ဝင်းဝင်းပါ၊ မမ တို့က ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်နဲ့ ရှာစား

တာ”

“အေးလေ .. သူ့ခိုး ခါးပိုက်နှိုက် မောင်နှမတွေပဲ”

မမ က မျက်နှာလေးကို မှဲပစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့က ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ခိုးစားတာပါ”

“အမယ်လေးလေး .. အရှက်မရှိပြောနေလိုက်တာ”

“ဘာလုပ်စားမှန်းမသိတဲ့အစ်မတွေ နှမတွေဆီက ဘာမှမလုပ်ကိုင်ဘဲ လက်ဝါးဖြန့်သုံးနေတဲ့သားတွေနဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလဲပြန်ကြည့်နော်၊ ဝင်ငွေတွေ ဘယ်လောက်ကြမ်းကြမ်း လူရာမဝင်တာ၊ ရုပ်မပေါ်တာ မျိုး..”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မ .. မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

လက်ဝါးကြီးက ဝှိုးခနဲမြည်သွားသလားမသိ၊ ဇင်ကို ကာကွယ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မမ က သူမဘာသာ ဘေးကိုတိမ်းရှောင်ကာ ...

“ကြီးတောင်ကြီးမားနဲ့ နားရင်းအုပ်မိရင် ဒီက မိုက်ရိုင်းတယ်ဖြစ်ဦးမယ်၊ နောက်တစ်ချက်ရွယ်ကြည့်နော် .. လုံးဝ သည်းမခံဘူး၊ ဒါပဲ ...”

ဒေါ်ချက်စူ က နောက်တစ်ချက်သာမကဘဲ မထိမချင်းရိုက်ရမှ ကျေနပ်မည့်ဒေါသများနှင့် ရှူးရှူးရှားရှားလိုက်ရိုက်သည်။

မမ ကလည်း တုံ့ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီးသား၊ အိပ်မယ့် လူတွေ ဝိုင်းဆွဲကြသဖြင့် ရန်ပွဲက သတ်ပုတ်တဲ့အထိ ဖြစ်မသွားခဲ့ပေ။

မြေတိုင်းအင်ဂျင်နီယာ၏ဘေးမှာရှိနေသော ပင်လယ် တို့က ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေတာကို လှမ်းကြည့်နေကြလျက် ..

“တော်တော်ဆူတဲ့နေရာတွေပဲနော်၊ မကြားဝံ့မနာသာတွေ ...”

သိမ်းအုပ် က ညည်းညူသလိုပြော၏။ ပင်လယ် ကတော့ သူပြောတာကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေထဲမှ တက်တခေါက်ခေါက်

အလာသည့် မမ မျက်နှာကို နီးလာတာမြင်သည်နှင့် မျက်မှန်ကို သာသာလေးချွတ်သည်၊ ပြီးတော့ သေချာစိုက်ကြည့်၏။

မမဘေးမှာ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့မြင်လိုက်ရမှ တွန့်ကုတ်နေသည့်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အနည်းငယ်ပြေကျသွား၏။

ဒီကောင်မလေး ...

စိတ်ထဲမှာ အတည်ပြုလိုက်ရင်း မျက်မှန်ကိုပြန်တပ်သည်။

တကယ့်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်အတိနှင့် စရိုက်ဆိုးလေးပါလား ...။

အခန်း (၇)

“ပင်လယ်”

“ဟင် .. ဖံ ပါလား”

“အမလေး .. ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ ပင်လယ် ရယ်၊ ခေါ်သာခေါ် လိုက်ရတယ် ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ...၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ နေမကောင်းလို့၊ အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်းနဲ့ဆိုင်နေလို့ ဒေါက်တာဦးဖေဇော်နဲ့လာပြတာ”

သားနဲ့ တရင်းတနှီးနှုတ်ဆက်နေတော့ ဒေါ် ယဉ်ယဉ်ဆင့်နှင့်ဒေါ်ခင် ခင်ဆင့် တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

မျက်ဝန်းတွေမှာ ကျေနပ်ခြင်းတွေအပြည့်နဲ့ဖြစ်သည်။ ဘယ် မိန်း ကလေးကိုကြည့်ကြည့် မျက်မှောင်ကြတ်မပြေခဲ့သောယောက်ျားက သွား တွေပေါ် အောင်ရယ်လို့ ...၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်မလေးကလည်း ဖြူဖြူ သွယ်သွယ် လှလှလေး ...။

ဆံပင် ဘယ်လောက်ရှည်မှန်းမသိပေမယ့် ဂျူတီချိန်မှာ နောက်တွဲ ဆံထုံးလေးထုံးဖွဲ့ထားပုံကတော့ ယဉ်ပြီးရင်းယဉ်၊ လှပြီးရင်းလှ ...။

ဘုရားသိကြား မ၊ လို့ သားလိုပဲ အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ အပျိုလေး ဖြစ်ပါစေ ...၊ သားရှင်ပီပီ အိမ်ထောင်ချပေးကြဖို့ပဲ အင်တိုက်အားတိုက် ရုံနေကြတာမို့ တော်သင့်ကောင်းမွန်တဲ့မိန်းမလှလေးတွေမြင်တိုင်း အကဲ ခတ်ကြ၊ စုံစမ်းကြနှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ...။

“အကူအညီလိုရင်ပြောနော် ပင်လယ်၊ ငါ ဒီဆေးခန်းမှာ ဆန်းဒေး တစ်ရက်ပဲမထိုင်တာ”

“အိုခေ .. အိုခေ”

“အန်တီတို့ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“အေးပါကွယ်၊ ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်ခင်ဆင့် စကားတွေ ဘာတွေမှားကုန်၏။ ပင်လယ် က မသိမသာ ပြုံးသည်။ အန်တီဆင့် ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေဖြစ်ကုန်ပြီမှန်း သူ နားလည် သွား၍ဖြစ်သည်။

“ပြောပါဦး လူလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာမလေးက လှလိုက်တာ မှုန်ညက် နေတာပဲ၊ ကျောင်းနေဘက်တော့မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သားက ဘီအီးဘွဲ့ ယူခဲ့ တာ ဆိုတော့ ...”

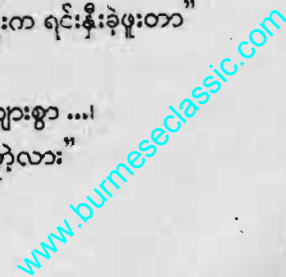
ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဖင်ကျအောင်မထိုင်ရသေးခင် တန်း မေးတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စတိတ်ကျောင်းမှာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာ”

“ဪ ..”

“ဪ .. သဲကြီးက သဘောတကျရှည်လျားစွာ ...။

“နို့ .. ဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေပြီတဲ့လား”

ကားဟောင်းရင်း သူ ဖျတ်ခနဲထွက်တော့ ဘာမှမဟုတ်သည့်မျက်ဝန်း အဖြစ်ပြင်ဆင်၍ ဟိုလွဲ ဒီလွဲ ...

“တော်တော်လှလှမေးတာပါ။ အိမ်သောင်သည်လို့ကို ထင်စရာမရှိဘူး။ အပျိုလေးထင်တယ်နော်”

“ကျွန်တော် ဘယ်သိမှာလဲ။ အန်တီနဲ့မေမေရှေ့မှာပဲ ပြောဖြစ်ကြကား အန်တီတို့ ကြားတာပဲဟာ”

“မကြားလိုက်လို့ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်တူမှာ မိန်းကလေးအသိအကျွမ်းရှိနေတာမြင်ပြီး အရမ်းကိုအံ့ဩသွားလို့ ...”

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။ ‘စံနမူ’ဆိုသည့် ဆံပင် ပခုံးအောက်သာသကအဖွဲ့ခလေးနှင့် ဆေးကျောင်းသူလေးဟာ ဂျီတီယူကျောင်းသားပင်လယ် ဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို တစ်နေရာစီ ဝေးသွားတဲ့အထိ ရင်းနှီးခင်မင်ဆဲ။ မျှော်နေဆဲဆိုတာတွေ မပြောဖြစ်သော်လည်း အာရုံက အဘိဏ်ကပုံရိပ်တွေဆီ ဝေခနဲ ပြန်ပြေးသွားခဲ့၏။

ကျောင်းသားတို့၏အထာအတိုင် ဟိုကျောင်း ဒီကျောင်း ကူးသွားပြီး ချိတ်မီး ငြိမိကြတာတွေရှိသည်။

ထိုထဲမှာ သူလည်းပါခဲ့ဖူး၏။ သူငယ်ချင်းနဲ့ မကြာခဏလိုက်သွားခဲ့ရင်း ဟိုဘက်က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းက စံနမူ ဖြစ်နေခဲ့သလို ဒီဘက်မှာ သူငယ်ချင်းက ပင်လယ် ဖြစ်နေလေသည်။

နှစ်ယောက်ချင်းမို့ စုံတွဲလေးနှစ်တွဲဖြစ်ဖို့ရှိသော်လည်း သူနဲ့ စံ ကတော့ ခင်ခင်မင်မင် အနေအထားထက် ပိုပြီးမကျော်လွန်ခဲ့ကြပေ။

စံ ကလည်း အရေးတယူရှိသည်။ စကားအသွားအလာလေးတွေမှာ လိုက်လျောခဲ့၏။

“မင်းကိုက နှုတ်နှေးလွန်းတာ။ စံ က ဒီလောက်ထိလိုက်လျောပေး

နေတာကို ချစ်တယ်လို့မပြောသေးဘဲ ‘ချစ်လား’ လို့မေးလိုက်ရင်တောင် ခေါင်းညိတ်မလားဘဲ။ ဘာတွေရင်ခံနေတာလဲ။ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား”

လို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အားမလိုအားမရပြောသည်။

“ချစ်တာ မချစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခွဲခြားမကြည့်ဖူးပေမယ့် မင်းလိုပဲ အတွဲလေးဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့တော့ မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

“မင်းက စံ ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတာလား။ တကယ်လား ..”

ဒီလိုမေးခွန်းတွေဖြစ်ခဲ့တုန်းက သူ ဘာဖြေခဲ့သလဲဆိုတာ သတိတရတွေ့မိလိုက်သေးသည်။

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းဆိုတော့ တကယ်ပေါ့ အံ့ရောကွာ” လို့ သူငယ်ချင်းကပဲခေါင်းတခါခါ။ အချစ်ဆိုတာ လွယ်တာ ခက်တာ

သိပ်မသိသော်လည်း အချစ်အကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးလိုသည့်ဆန္ဒမျိုး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။

မျှော်လင့်တကြီးမေးမြန်းနေသော အန်တီဘက်ကို သူ မလှည့်ဘဲ နေလိုက်၏။ နောက်ထပ် မေးခွန်းတွေ ထပ်ထွက်မလာဖို့လည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟာ ..”

“ကျွီ ..”

“ဘုရား .. ဘုရား”

တစ်လမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်လာခဲ့သည့် ဒေါ် ယဉ်ယဉ်ဆင့်ထံမှ ဘုရားတသံနှင့်အတူ ရင်ဘတ်ဖိ မျက်လုံးတွေမှိတ်ပစ်လျက်...

“လုပ်ကြပါဦး။ သေကုန်ပြီလား”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေမေ။ မစိုးရိမ်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်လိုက်ဘူး”

လရောင်ကျူးရင့်

မေမေ့ကို ကမန်းကတန်းလှည့်၍နှစ်သိမ့်ကာ သူ ကားပေါ်ကဆင်း လိုက်၏။

ကားရှေ့နားမှာ လဲကျနေသည့်စက်ဘီးနှင့် လူငယ်လေး သုံး ယောက် ...၊

“ခင်ဗျား ကားမောင်းတာ ရမ်းလှချေလားဗျ”

ခေါင်းမှ အနီရောင်၊ အနက်ရောင်ကြိုးတွေ စည်းထားလျက် စပိုဂျပ် ဖားဖား၊ ဘောင်းဘီတိုပွပွတွေနှင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးတွေ ဖြစ် သည်။

ကားပေါ်ကနေ စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းငြုံကြည့်ပြီးမှ ဒေါ်ခင်ဆင့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလျက် ...

“စက်ဘီးတစ်စီးတည်းကို သုံးယောက် ဘယ်လိုများစီးလာသလဲ မသိဘူး၊ ဟွန်း ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့်အသံကြားမှ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် မျက်လုံးဖွင့်ရဲသည်။

“ဘာ .. ဘာမှဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူးအေး၊ လမ်းပေါ်မှာလိမ့်နေတဲ့ အပေအတေလေး တွေပါ။ လမ်းကို ပြိုင်ကွင်းများမှတ်နေလားမသိဘူး၊ စက်ဘီးကိုစီးခွင့်ရ တုန်း တိုးကြိတ်ခွစီးလာကြတာပေါက်လွတ်ပဲစားတွေလို ..”

“မမရယ် ...”

“ဒါမျိုးတွေကျတော့ လဲပြိုကျိုးကန်းကုန်တာမျိုးမဖြစ်ဘူး၊ တကယ် ပါပဲ .. ပြောရရင် ငရဲကြီးဦးမယ်၊ ပြောနေကြတာ ကြားလား ဟိုမှာ ... ဒီကထိန်းနိုင်လို့ တက်မကြိတ်မိတာကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ တွေလို မိုက်ရိုင်းစော်ကားနေတာ”

ကားရှေ့မှာ လက်ညှိုးထိုး ခေါင်းခါနှင့် ကလေးတွေအသံကပဲ ဆူနေ

သည်။ ဘာမှမဖြစ်ကြမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် သေချာကြည့်မိရင်း ဒေါ်ခင်ဆင့် ပြောနေတာတွေကြောင့် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့်နားမချမ်းသာပါ။

“ဟေ့ .. ဘာမှမဖြစ်ဘူးမို့လား၊ ပြန်တက်ခဲ့ သား၊ ကလေးကချေ အရိုင်းအစိုင်းလေးတွေနဲ့ ဖက်မပြောနေနဲ့”

ကားထဲကနေ လှမ်းပြောတာကို အပြင်ကနေ သိပ်မကြားရဘူးထင် သည်။ ပင်လယ်က နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ပြား လေးထုတ်၍ ကလေးတွေကို ပေးနေသည်။

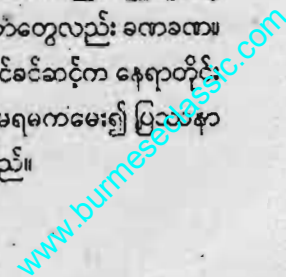
“ဟွန်း .. ထင်သားပဲ၊ တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်တွေမှန်း လိုချင်လို့ ယုတ်မာကြတာ၊ မိဘတွေက ကလေးတွေကို ရှာမကျွေးနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ဝမ်း စာကိုယ်ရှာဆိုပြီး လမ်းပေါ်လွှတ်ထားတော့ ကလေးကချေလမ်းသရဲလေး တွေ တိုးပွားလာတာပေါ့”

“မမရယ် ပြောနေလိုက်တာ ကြားလို့လဲမကောင်းပါဘူး၊ တော်ပါ တော့”

ညီအစ်မအရင်းတွေပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဆင့်က စိတ်ဆတ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာက အရောင်ပြောင်းသွားတတ်ပြီး စိတ်ထဲရှိသလိုပြောပစ်တတ်၏။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် ကတော့ နူးနူးညှည့်ညှသဘောလေးရှိ၏။ စကား လည်းနည်းသည်။ ပြောပြီဆိုလည်း၊ အကုန်းအကြောင်းစဉ်းစားပြီးမှ ပြော တတ်သူမို့ ဖြစ်သလိုပြော၍ အနိုင်ယူတတ်သော ခပ်လည်လည်လူတွေ ကြားမှာ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့်ကျန်ခဲ့ရတာတွေလည်း ခဏခဏ။

ဟိုတုန်းကဆို ညီမလေးကိုချစ်တော့ ဒေါ်ခင်ဆင့်က နေရာတိုင်း စိတ်မချပေ။ ညီမဖြစ်သူ မျက်နှာပျက်နေပြီဆို မရမကမေး၍ ပြသပုံနာ အရင်းအမြစ်ကို အစကနေပြန်လိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

လရောင်ကျူးရင့်

“ဘာလို့သည်းခံရမှာလဲ၊ သည်းခံတာ သူ့နေရာနဲ့ သူ့အတိုင်းအတာ ရှိကယ်၊ တစ်ခါသည်းခံလိုက်တာနဲ့ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားမယ်ဆိုရင် လောက ကြီးမှာ စိတ်တိုတတ်တဲ့သူတောင်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်အောင် ညီအစ်မချင်း အမှန်းခံပြောပေးလည်း မရ ...၊ ယောက်ျားရသွားတဲ့အထိ ယောက်ျားက နိုင်၊ ယောက်ျားရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေ နိုင်၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ပစ်ထားလိုက်မိသည့် ကိုယ့် အပြစ်ပဲဆိုတာ နောက်ကျမှ နောင်တရခဲ့၏။

သူမတို့မှာ အပျိုရွယ်လေးတွေဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက မိဘတွေမရှိ တော့တာဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအပြည့်နှင့်ကျန်ခဲ့ကြတော့ အဒေါ် ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။

ယဉ် ယောက်ျားရသွားတော့လည်း ပစ်မထားသင့်ကြောင်း၊ အဒေါ် ဖြစ်သူက ပြောသေးသည်။ စိတ်ကြီးသူပိပိ ခင်က လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

ကိုယ်ကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှ တစ်ဘဝ တည်းလို ...၊

သနားလိုက်ရတာလည်း ငါ့ညီမလေး စိတ်ပျော့ရှာတယ် ဆိုပြီး တော့...၊

သူ့ကျတော့ အစ်မ မသိလိုက်အောင်ရည်းစားထားပြီး စာလေး တစ် စောင်နှင့်နှုတ်ဆက်ထားရစ်ခဲ့သည်။

လက်ဝတ်လက်စားတွေက အစ ချွတ်ထားပစ်ခဲ့တာကို ခင်က ပို၍ နာကြည်းသွား၏။

“ဒီယောက်ျားကို ဒီလောက်ထိ ယုံရဲသလား”

“ဒီလောက်တောင် အားကိုးခဲ့တာလေ” ‘နေလိုက်စမ်း’ ဆိုသည့်မှာန နှင့် နေ့ရှိသရွေ့ငိုနေပေမယ့် ပြန်လာလေမလားလို့ အိမ်ပေါက်ဝကိုတောင်

မျှော်မကြည့်မိအောင်နေ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမတစ်ယောက် တည်း။

ယဉ် ကိုယ်တိုင် သူ့ကလေး မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားသည်ဟုပဲ ထင်ခဲ့ ၏။

သူမ၏ခင်ပွန်း ‘နတ်ရဲ’ဆိုသည့်ယောက်ျားသည် သူမကိုချစ်တော့ ချစ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က မာကျောသည်။ အဆင့်အတန်း အခြေအနေ ချင်းက သိပ်ကွာလှတာမဟုတ်ဘဲ ခင် က သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုသည့် အဖြစ်ကို သူ မကျေနပ်နိုင်။

ထိုအကြိတ်အခဲကြောင့် ယဉ်ကိုချစ်ပေမယ့် လိုက်လျောကြင်နာမှု တွေ မပေးခဲ့နိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေ။

ထို့ကြောင့် ယဉ် က ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ပြန်တော့မည်ဟု ကြေညာခဲ့၏။ ယောက်ျားကလည်း ‘ငါ့ကလေးကိုထားခဲ့ရင် ပြီးရော၊ ကြိုက် သလိုဆုံးဖြတ်’လို့ စိန်ခေါ်သည်။

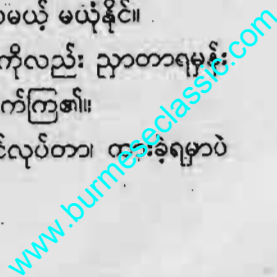
သို့သော် ကလေးမွေးခါနီးလေးမှာ အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် ‘နတ်ရဲ’ ခရီးထွက်သွား၏။

သူ နှစ်ညအိပ်တည်းခိုပြန်ရောက်လာပေမယ့် ကလေးက မွေးဖွားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကလေးက အဖတ်မတင်ဘူး ဆရာ၊ ယောက်ျားလေးမွေးတာ” လို့ အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေက ပြောပေမယ့် မယုံနိုင်။

မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ဖြစ်နေသော ယဉ်ကိုလည်း ညာတာရမှန်း မသိတော့ဘဲ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်ကြ၏။

“မင်း ငါ့ကလေးကို ဒီလိုဖြစ်အောင်တမင်လုပ်တာ၊ တားခဲ့ရမှာပဲ

ဆိုပြီး ယုတ်မာလိုက်တာ”

“ကို မစွပ်စွဲနဲ့နော်၊ ယဉ် က ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့ရတာ”

“ဘာနဲ့လွယ်လွယ် ငါ နားမလည်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကိုယုတ်မာလိုက်တာ ဒီနေရာမှာပေါ့ တား၊ မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ ငါ့ကလေး သေသလို မင်းကို တတိတိနှိပ်စက်မယ်၊ မင်းလဲ သေရမှာပဲ .. သွားရဲရင် သွားကြည့် ...”

“ဟင် .. အဲဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား၊ သူ တကယ်နှိပ်စက်နေတာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် နင် ခုလို ပိန်ခြောက်စုတ်ပြတ်နေတာလား”

ပြောပြနေပေမယ့် ယဉ် က ငိုနေရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။

“သူ မမကို မကျေနပ်ပေမယ့် ယဉ်ကိုချစ်ပါတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ မလှော်ပေမယ့် သူ့ချစ်တာကို ယဉ် သိတယ်၊ ဒီလိုပဲကြိမ်းငါးပြီး သူ့ဘာသာ အရက်တွေမိသောက်နေတာ ယဉ်ကရော စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား၊ မမပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သူ့ကို ယဉ် ချစ်တယ်၊ ကလေးကလဲ မျက်နှာတောင် မမြင်လိုက်ရဘူး”

“ခု လွက်လာတော့ သူ မတားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း .. အချိန်မရွေးပြန်လာခဲ့ပါလို့တော့ မှာတယ်”

ကြားလိုက်ရတော့လည်း သူ့မျှားအိမ်ထောင်ရေးကြားမှာ စိတ်မသက်သာ ...

ထိုအဖြစ်တွေကြားကနေ ယဉ်ကို မျက်ရည်တိတ်အောင်ချောနေရ တုန်း သုံးနှစ်ပဲကြာသည် ..

“ကလေးက သေဟာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခိုးခံလိုက်ရတာပါ၊ ကိုရဲ က မကောင်းမှုမလုပ်ခဲ့ပေမယ့် အပေါင်းအသင်းများတယ်၊ သူက ကြောရမှ ကြိုက်တယ်၊ ပြောရရင် လူမှန်းမျှားတယ်ပေါ့၊ သူ့ကို သေလောက်အောင် မုန်းပေမယ့် ဒုက္ခမပေးရဲတော့ ကလေးကို ခိုးထွက်သွားတာပါပဲ”

လာပြောသည့်လူကလည်း သူ့တပည့်တွေထဲကပဲဖြစ်သည်။ နတ်ရဲ ကသာကစားပျက်စီးကာ လူရော စီးပွားရေးပါ ယိုင်နဲ့နေချိန်မှာ ထိုပြဿနာ အစပြန်ပေါ်သွားခဲ့၏။

ယဉ်ကို သတင်းပေးသည့်လူကပဲ တိတ်တဆိတ် ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့ တာဖြစ်သည်။

သူတို့လည်း ထို့ထက် ဘာမှရေရေရာရာမသိ။

ထို့ကြောင့် နတ်ရဲ ရှေ့ကို သေချာသွားမပြောရုံခြင်းဖြစ်သည်။ ထင် သည့်အတိုင်းပင် .. နတ်ရဲ ကလည်း သတင်းကြားသည်နှင့် ဖုန်းဆက်သူ နောက်ကို ခြေရာခံ၍ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်တော့သည်။

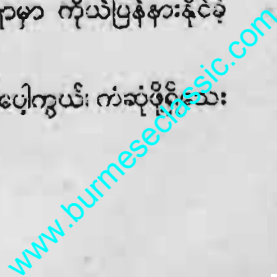
ဒါပေမယ့် အရက်ကြောင့် နှစ်ဖွန်းခုံပြီဖြစ်သည့်လူက မတတ်နိုင်။ စိတ်က တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ပြင်းထန်ဆူပွက်နေသည်မို့ ပိုဆိုးသွားသည်။

- နတ်ရဲ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သူနှင့်ဟားကွသော စည်းစိမ်မိမိအားလုံးပါ ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ ကလေးကို ခြေရာခံလိုက်ကြည့်တော့ ကလေးခိုးသူသည် တခြားအမှုတစ်ခုနှင့် ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီး ကလေးကို မရောင်းစားသွားခဲ့သည် တဲ့ ...

ခင် လည်း ယဉ်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာရော၊ သူမကိုယ်တိုင် ကလေး ဒုက္ခရောက်မှာကို စိုးတာရော သောကတွေစုပြုံကာ ကလေး အတွက်နဲ့ တစ်ရွာတစ်ကျေးဆောက်သလို ဟိုမြို့ ရောက်လိုက်၊ ဒီမြို့ ရောက် လိုက် ...

လုံးဝကို လက်ပန်းကျတော့မှ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ပြန်နားနိုင်ခဲ့ သည်။

“ကိုယ်မွေးပေမယ့် ကိုယ် မကျွေးထိုက်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ကံဆုဖိုရ်သေး ရင် ပြန်တွေ့မှာပါ”

လရောင်ကျူးရင့်

ဒေါ်လေးက တရားပြု၍ နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။ ယဉ် ကတော့ ဒီနေ့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် ဖြစ်လာတဲ့အထိ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့နှစ်တွေကို လက်ချိုးရေနေခဲ့သည်။

“မမ ယဉ် သားလေး ဒီအရွယ်တော့ရှိပြီနော်”

ကလေးမြင့်တိုင်း လိုက်ငေး။ တမ်းတမ်းတတပြော ...။

သူမ မေးဆတ်ပြသျှ လိုက်ကြည့်တော့လည်း စုတ်ပြတ်ပြတ် ပေပေရေရေပုံစံကလေးတွေ ...။

နည်းနည်းလေးလစ်တာနှင့် ယဉ် ဖျောက်သွားလို့ လိုက်ကြည့် ဆင်းရဲတတ်ပြတ်သည့်ရုပ်ကွက်ကြီးရုပ်ကွက်ကြားမှာ ရောက်နေတတ်သည်။

ခင် လက်မခံနိုင်ဖြစ်လာတာက တောင်းရမ်းစားနေသည့်ကလေးတွေထိ ယဉ် က စိတ်ဝင်စား၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတလေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆူငေါက်ပစ်မိတဲ့ အထိပင်။

“ပြောပါ။ ရိုက်ချင်လဲရိုက်၊ သူတောင်းစားဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲသားဖြစ်ဖြစ် ယဉ်သားလေးဖြစ်နေရင် ယဉ်က ပြေးဖက်မှာပဲ။ မိဘမဲ့ လူဆင်းရဲတွေ လက်ထဲမှာ ဘယ်လိုကံတွေကောင်းမှာလဲ၊ သူတောင်းစား လူပေလူတေ လေးဖြစ်နေဖို့အပြင် ဘယ်လိုချမ်းသာခြင်းတွေရှိမှာတဲ့လဲ ...။ ယဉ်အတွက် ကတော့ သားလေး အသက်ရှင်နေဖို့ အဓိက၊ တစ်ယောက်ယောက်က ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားဖို့ပဲလိုတာ။ မသိသူ မကြည့်ဖြူ မသေရုံတမယ်ကျွေး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ...။ သူတောင်းစားဖြစ်နေတာထက်စာရင် လူဆိုးလူမိုက် လေးဖြစ်မနေရင် တော်ပြီ”

“ကဲ... လူမိုက်လေးဖြစ်နေပြီတဲ့ .. နင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ထောင်ထွက်လေးဖြစ်နေပြီဆိုလဲ ယဉ်ယဉ်ဆင့်

က ထောင်ထွက်ရဲ့အမေပေါ့၊ မမပဲ ဒေါသထွက်နေတာ၊ သားလေးကို ဒီလိုအတန်းအစားထဲကဖြစ်နေတာနဲ့ မမ လက်မခံနိုင်ရင် ယဉ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်ဖို့စဉ်းစားတော့ ...”

နေရာတကာ အလျှော့ပေးအလိုလိုက်ခဲ့ရတဲ့ ယဉ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဤသို့ကြေညာခဲ့၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် လက်မြှောက်အရုံးပေးခဲ့ရသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ငိုခဲ့ရတဲ့ညီမလေးကို မကြည့်ရက်တော့၍ပါ။

ကားရှေ့ရောက်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် လူငယ်သုံးယောက်ကို မြင်ခဲ့ပြီးတော့လည်း အောက်မဆင်းလိုက်ရလို့ ဘာမှမမေးမြန်းခဲ့ရလို့...။ ဒေါ်ခင်ဆင့်ကိုပြောရင်း မျက်ရည်ဝေ့လာတာ အိမ်ရောက်တော့ ငိုလေသည်။

“နင် လှမ်းမြင်လိုက်တာပဲ ယဉ်ရယ်၊ ဖြူဖြူတစ်ယောက် ညိုညို နှစ်ယောက်၊ နှင့်ယောက်ျားနဲ့တူနေတာများပါလို့လား၊ နတ်ရဲကို ငါ မမြင်ဖူးပေမယ့် နင်နဲ့တော့ ဘယ်နေရာမှာမှ မတူပါဘူး”

“တူတူမတူတူ မမေးမြန်းမိလို့ ...။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပါလျက်နဲ့ မဆုံဖြစ်ကြတာတွေ ...”

“ဘာလဲ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလား”

“အပြင်မှာ တိုက်ဆိုင်တာတွေ ပိုတောင်ဆန်းသေးတယ် မမ သိလား”

“ဆန်းပဲဆန်းပါစေဦး ညီမလေးရယ်၊ ရွယ်တူရှိလောက်တဲ့ကလေး တိုင်းကိုသာ လိုက်ဆွဲပြီးမေးမြန်းရမယ်ဆို ကံမကောင်းရင် ကလေးသူမိုး ထင်ပြီး ထောင်ကျနိုင်သေးတယ်”

“ဒီအရွယ်တွေက ကလေးတွေလား မမရဲ့၊ ကြီးစားတာ ဘယ်အရာမှ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူး”

“ခက်တော့တာပဲ”

လရောင်ကျူးရင့်

“ကဲ.. တော်ပါတော့ အန်တီရာ၊ မေမေလဲ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ကျွန်တော် နီးစပ်သမျှ စုံစမ်းနေပါတယ်၊ မပူပါနဲ့၊ ပြီးစလွယ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ...”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် မျက်ရည်သုတ်၍ အခန်းထဲဝင်လေသည်။

မလွယ်ပါလား ...။

အခန်း (၈)

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အထဲဝင်လာပြီးမှ ဘယ်ကောင်တာ ဘယ်လမ်းကိုသွားရမှန်းမသိဘဲ အဆင်ပြေပြေဝယ်ခြမ်းသွားလာနေကြသူတွေကို အမှတ်တမဲ့ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မေမေတို့ကခိုင်းတာဆိုလျှင် သူ ခေါင်းရှောင်လို့ရသေးသည်။ စုတော့ကိုယ့်ပြဿနာဖြစ်နေသည့်အပြင် မိတ်ဆွေက အမျိုးသမီးဖြစ်နေသဖြင့် လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ အခက်တွေ့နေ၏။

ပိုခက်တာက မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်တွေရှိတဲ့ဘက်ကို မသွားချင်၊ ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ကိုယ် စက်လှေကားထိပ်ကနေ ဘယ်ဘက်အတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့လျှောက်သွားနေမိစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်တရ သတိထားမိလိုက်၏။

သူနဲ့ တော်တော်အလှမ်းဝေးသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုမျက်နှာကို သူ့မှတ်မိနေခဲ့သည်မို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

စပိုဂျပ်အစင်းကျားနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီက ပေါ်လွင်ထင်ရှားလွန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ အနီရောင်သမ်းနေသည့် အဖြောင့်ဆံပင်ကုပ်ထောက်က ပခုံးအောက်ထိ ခပ်စွန်းစွန်း ...။

နှာတံချွန်ပေမယ့် ယောက်ျားလေးတချို့လို တန်းစင်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပေ။ အနည်းငယ်တို၍ အဖျားကကော့ချင်သည်။

အပေါ်နှုတ်ခမ်း၏ထောင့်ချိုးညီနေပုံနှင့် နှာတံကော့ကော့က ဆက်သွယ်မှုရှိသလိုဖြစ်နေလျက် ကြည့်လိုတော့ကောင်း၏။

ပြောရလျှင် အသားလတ်လတ်နှင့် မျက်လုံးအနည်းငယ်မှေးသော်လည်း ယောက်ျားပီသပုံက သပ်သပ်၊ မျက်နှာပြင်အစိတ်အပိုင်းတွေက တော့ မိန်းမချော ချောနေတာမျိုး။

ထိုမျက်နှာကို သူ ကားမှန်ထဲကနေ သေချာကြည့်ခဲ့ဖူးတာ ခဏလေးမဟုတ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ဖူးသည်။ ဟိုးအစကတော့ မေ့ဆွဲကြိုးကိုဖြတ်ပြေးသွားသူအဖြစ် ပခုံးပြန်ပြန် အရပ်မြင့်မြင့်ကို နောက်ကနေ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်တာ ...

ခု ထပ်တွေ့လိုက်တာနှင့် ထိုလူငယ် ရပ်နေသည့်ဘေးဘက်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟိုမိန်းကလေး တစ်နေရာမှာ ရှိလိမ့်မည်။

ဟိုဒီကြည့်လို့မမြင်တော့ လူငယ်ထံ မျက်လုံးပြန်ရောက်၏။ ဒီတစ်ခဲလည်း အလစ်သုတ်ဖို့ကြံနေတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ရပ်နေသည့်ဘေးမှာ ရှိနေသမျှ မိန်းကလေးတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေက လက်ဝတ်လက်စားတွေ နှင့်ဖြစ်ကာ အားလုံး ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်။

ကိုယ်နဲ့တော့မသက်ဆိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးက ဘေးဘီဝန်းကျင်ကိုပဲ ပတ်ဝေ့နေမိသည်။

တစ်ယောက်က နှိုက်ပြီး တစ်ယောက်က လမ်းကြောပိတ်ပေးတဲ့

မောင်နှမ ...။ သိပ်မရှာလိုက်ရဘဲ သူမကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမကိုယ်သူမ 'မမတို့ကတော့ ...'ဟု ထည့်သုံးပြီး မရှိရှိတာကို ကြိဖန်ဂုဏ်ယူနေတတ်သည့် စွာစော်ကဲ ...။

ပန်းနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီပွပွလေးကို တင်ပါးအထက်နားလောက်ကနေ အင်္ကျီနှစ်ဖက်စ ချည်ထား၏။ အညိုရောင်ကွာတားဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်လေးနှင့် ...။

ဆံပင်လည်း ဟိုလူငယ်ထက် သိပ်မပိုဘူးထင်သည်။ အလွယ်ကူဆုံး သိမ်းထုပ်နည်းနှင့် သားရေကွင်းပါးလေးထဲမှာ ထည့်စည်းထားတော့ ပြန်ကျတာကကျ၊ မကျသေးတာက ခပ်လျော့လျော့ တိုးလိုးတန်းလန်း ...။

အသားရောင်က ဝင်းနှစ်နေအောင်ဖြူ၏။ ပါးစပ်ထဲမှာ ပီကေဝါးနေတာထင်သည်။ သူမြင်နေရသည့်ဘက်က ပါးလေးတစ်ဖက် ဖောင်းလာလိုက်၊ ပြန်ကျသွားလိုက် ...။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ချိတ်ဆက်မပြတ်အောင် လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်လုံးတွေက ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်သလိုလိုနှင့် ဟိုဆီမှာပဲ ဝေ့နေသည်။

မမက သူနဲ့ပိုနီးသည်မို့ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့သူ ဘာဖြစ်လို့ မကြာခဏဆုံစည်းနေတာလဲ၊ တစ်ခုကျေနပ်ဖို့ကောင်းတာက ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့် ...။

သူ တွေးနေဆဲ ဟိုတစ်ယောက်ထံမှ မသင်္ကာဖွယ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်ကို သတိထားမိလိုက်ကာ တစ်ဆက်တည်းမှာ မမ၏အေးဆေးသည့် အသွင်က ချက်ချင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသားမို့ သူလည်း နောက်မကျအောင် လှုပ်ရှားစစ်လိုက်သည်။

“အား ..”

လရောင်ကျူးရင့်

လက်တစ်ဖက်ကိုဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရကာ ပန်းထိအောင့်တက်သွား၏။ ထို့နောက် မမကိုယ်လေး ကော့ခနဲဖြစ်သွားပြီး နာကျင်သည့်နောက်ပြန်ပါသွား၏။

“ခါးပိုက်နှိုက်ရဲကာမှတော့ သူ့အန္တရာယ် သူ့ကြည့်ရှောင်မှာပေါ့ မင်းကူညီဖို့မလိုပါဘူး”

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ အား .. ရှင် .. ရှင် လွှတ်နော်”
“မင်း လှည့်ပတ်သွားတာကိုခံရဖူးတဲ့တစ်ယောက်...”
“အား ...”

လက်ကို မညှာမတာချုပ်လိမ့်ခံထားရပေမယ့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုလည်းမရ၊ သိလိုက်တာက ကိုဇင်နဲ့သူမကို သိထားတဲ့သူ ဟု ...။

လက်ကိုဆွဲလို့လုပ်ကြပါဦးလို့ အော်လိုက်ရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းမှာပေမယ့် အမြဲတမ်းသွက်ခဲသည့်ပါးစပ်က ဒီတစ်ခါ မေ့နေခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာ သိထားသည့်လူအဖြစ် ပြန်၍ဖိုးရိမ်တာမျိုးဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် မမက သိပ်တော့ အကြောက်ကြီးတဲ့သူမဟုတ်ပေ။

အကျိုးချိတ်စင်တွေကြားမှာ ဆွဲချုပ်ခံထားရသဖြင့် သူ့လိုပဲ ကိုယ့်မှာလည်း အခွင့်အရေးရှိသည်။

“ခွပ်”
“အင့်”

မေးဖျားကို ခေါင်းနဲ့နောက်ပြန်တိုက်ထည့်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်သွား၏။ စုစည်းမှုလျော့ရဲသွားလျှင် သူမက ကျွမ်းကျင်စွာရုန်းထွက်သွားခဲ့ပြီး ...

“မမ .. လာ ..”

ဗိုက်ကို လက်သီးတစ်ချက်၊ မျက်နှာပေါ်ကို မိတ်ဆက်သွားပြန်

သည်။

“ကိုဇင် နေဦး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပူးပေါင်းသွားပြီမုန်း သိလိုက်ပေမယ့် နံရံဘက်ကို ကျောက်ပဲကျသွားသည့်အရှိန်နှင့် ရုတ်တရက် သူ့ဘာမှမလှုပ်ရှားလိုက်နိုင်။

“နောက်ကိုမှတ်ထား၊ ပညာမတတ်ဘဲ သူခိုးမမမ်းနဲ့”
“ဟိတ် ..”

ပါသွားပြီ ပိုက်ဆံအိတ်၊ သူမလေးက ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးကို ထောင်ပြပြီး စိန်ခေါ်သွားသေးသည်။ ဘယ်လိုနှိုက်ယူလိုက်လဲဆိုတာ မသိ။

အရောင်းကောင်တာက မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့်မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့်ရောက်လာကြပေမယ့် ...

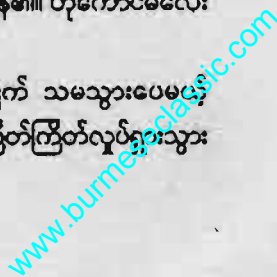
ရန်ဖြစ်မှန်းလည်း သိသွားကြသည့်တိုင် ...။

ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် မျက်လုံးတွေသာ ပိုပြူးကုန်သည်။ ဘာမှမကူညီနိုင်။

ဟိုမောင်နှမကတော့ အရှိန်မှန်ခြေလှမ်းများနှင့်ထွက်သွား ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေထဲမှာ ငန်ကျိုကျိုဖြစ်လာတော့ ရှက်သည်။

ခေါင်းက မူးနေဆဲ၊ ဗိုက်ထဲက စူးရှအောင့်နေ၏။ ဟိုကောင်မလေးလက်သီးနဲ့ထိုးသွားတာဖြစ်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ချက် သမသွားပေမယ့် နေရာကျဉ်းကျဉ်း လူတွေများများထဲမှာ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်လှုပ်ရှားသွားလာဖို့ တော်သေးသည်။

မဟုတ်လျှင် ဒီလက်သီးတွေ ဒီထက်ပို၍ အရှိန်ပါလာဖို့ရှိ၏။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရန်လည်းမဖြစ်ခဲ့ဖူး၊ ထိုခိုက်နာကျင်တဲ့အထိဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးပင်၊ ထို့ကြောင့် ...

ကိုယ့်ဘက်ကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပြန်ရောက်လာနိုင်တဲ့အထိ မတွေးလိုက်မိအောင် သတိလက်လွတ်နေခဲ့မိသည်။

ဟိုတစ်ယောက် သူ့ညီမကိုပြန်လာဆွဲတာမှန်သော်လည်း သူ့လာမကယ်ရင်တောင် ချာတိတ်မက ပင်လယ် ဆိုတဲ့ ကောင်လောက်ကို အသာလေးလှဲသိပ်သွားနိုင်မှာပင်။

ထို့ပြင် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတောင် နှိုက်ယူပြသွားသေးသည်။

ပြူးဝိုင်းနေသည့်မျက်လုံးတွေကိုရှောင်ရှား၍ ဘာမှလည်းမဝယ်ဖြစ်တော့ဘဲ သူ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိ၏။ တစ်သက်လုံး ဒီနေ့မှစ၍ ရက်တတ်တာလားမသိ ...။

မျက်နှာပြင်မှာ ငရုတ်ရည်တွေသုတ်လိမ်းထားရတဲ့အတိုင်း ပူလောင်နေသည်။ တကယ်တော့ ဟုတ်ပါသည် ...။

သူခိုးဖမ်းဖို့ သူ့မှာ ပညာမစုံသေး ...။

အခန်း (၉)

ဦးပင်လယ်

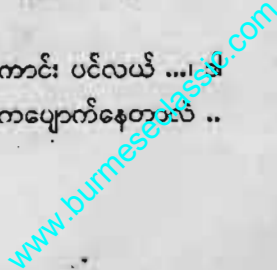
ဦးပင်လယ်၏ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ကတ်အား

ရုပ်ရှင်ရုံအပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးသန့်စင်ခန်းတွင်းမှ ကောက်ရထားပါသည်။

ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ရန်နှင့်တကွ ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက် 'မေပျို' စာဘော်လီအရောင်းဆိုင်တွင် လာယူပါ။

အပျိုကြီး ဒေါ်ဂွက်ထော်

“ကြည့်ပါဦး ... ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ပင်လယ် ...။”
ဘာဖြစ်တာတုံး .. မှတ်ပုံတင်က ဘယ်တုန်းကပျောက်နေတာသလဲ ..
သာ.. ဟဲ့ .. ပြောစမ်း”

လရောင်ကျူးရင့်

“မမေးနဲ့ အန်တီရာ .. အဲဒီမှာ ဖတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် လည်စည်းချည်နေရင်း ကုတ်အင်္ကျီက ပခုံးပေါ်မှာ ဒီတိုင်းနှင့် ပင်လယ် အပေါ်ထပ် တက်သွား၏။

အပြင်ထွက်လာတာပေမယ့် အန်တီကို ဘာမှမပြောချင်တာမို့ ခြေထောက်က အပေါ်ထပ်ကို အလိုအလျောက်စနစ်နဲ့ လှမ်းသွားမိတာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ လှေကားအပေါ်ကဆင်းလာသည့် မေမေနှင့်ပက်ပင်းတိုး၏။

“မေမေ ကြားတယ် သား၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ .. ဘယ်တုန်းက...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးလို့လဲ၊ ကြည့်ချင်ရင်လဲ ရုပ်ရှင်တစ်ကားစာအချိန်အတွက် ပိုထွက်လာအောင် တစ်နစ်လုံး စာထဲကညစ်ထုတ်ယူတာတောင် ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ .. မေမေတို့လဲ ဒီတိုင်းသိခဲ့ကြတာ၊ အခု ...”

“သက်သက်ညစ်ပတ်တာ”

ပင်လယ် အပေါ်ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ ကုတ်အင်္ကျီလည်း ဒီတိုင်း မဝတ်ဖြစ်သေးဘဲရှိကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှည့်ဆင်းလာရခြင်းသို့ ရောက်၏။

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို ..၊ ညစ်ပတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူကလဲ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က လှေကားရင်းထိရောက်လာပြီး တအံ့တဩ မေးသည်။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲထား၍ ...

“ညစ်ပတ်ထယ်ပြောရအောင် သားမှတ်ပုံကင်က တကယ်ပျောက်ခဲ့တာမဟုတ်လို့လား”

ပင်လယ် မျက်နှာမြင်မကောင်းအောင်ရှုံ့ မဲ့သွား၏။

“ဒါ တကယ်ညစ်ပတ်တာဆိုရင် သားက ကိုယ့်သိက္ခာအတွက် ငုံ့ခံနေစရာမလိုဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဒါပေမယ့် မှတ်ပုံတင်မရှိတော့တာက ဟုတ်တယ်”

“ဘာ ...”

သုံးယောက်သား လှေကားရင်းမှာဆုံတော့ ဒေါ်ခင်ဆင့်အသံက တော်တော်ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း မာကျောကျော ...

ပြီးတော့ ဖွင့်လျက်သားနှင့် လက်ညှိုးထည့်ခံပြီးပိတ်ကိုင်ထားသည့် သတင်းစာကို ပင်လယ်မျက်နှာရှေ့မှာ ထောင်၍ တဖျပ်ဖျပ်ခါပြကာ ...

“ဒါဆို ဒါ တကယ်ပေါ့”

“ပျောက်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံအိတ် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့ ပါသွားတာ”

“ဟင် ...”

“ခါးပိုက်နှိုက်တွေ ဒီလိုလုပ်ကြတာ တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး၊ အန်တီကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ အပျိုကြီး ဒေါ်ဂွက်ထော် ဆိုတာနဲ့ ...”

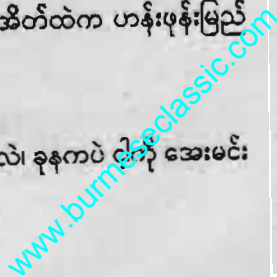
“လုပ်ပြန်ပြီ အန်တီရာ၊ အဲဒါတွေကို မရှင်းတတ်လို့ ဘာမှမမေးပါနဲ့ ဆိုတာ ...”

“မမေးလို့ရမလား၊ ဒီမှာ ကြော်ငြာရိုးရိုးလေးရေးထားသလိုထင်ရပေမယ့် မင်းရဲ့ ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ပြောလိုမဆုံးခင် ပင်လယ်အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းမြည်လာ၏။

“ဟလို”

“ပင်လယ် .. မင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ခုနကပဲ ငါ့ကို အေးမင်း

ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပေမယ့် ဟိုဘက်က ဘာမေးလိုက်တယ်ဆိုတာကို ဒေါ်ခင်ဆင့်က ရိပ်မိသွား၏။

“ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းကိစ္စဆိုတာ ခု သိပြီလား”

“ဟုတ်တော့လဲ လောလောဆယ် ဘာမှမတတ်နိုင်သေးဘူးလေ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့ မှတ်ပုံတင်ပါသွားတာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်က ...”

မမ ဆိုသည့် ကောင်မလေးမျက်နှာ ပေါ်လာပြီး ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်၏။ ဒီထက် သူ ပိုမရှင်းတတ်တော့။ ပြဿနာက ရှုပ်သထက်ရှုပ်လာတော့မှာဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပြဿနာရှာရတာ တကယ့်ကို လက်လန်ပါ၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူမကိုယ်တိုင် နှိုက်ယူသွားတာ သူသိသည်။

လူကို တွန်းထိုးသတ်ပုတ်ပြီး ထိုအချက်နှင့်ရောချသွားတာဖြစ်၏။ ခါးပိုက်နှိုက်ကွမ်းကျင်အဆင့်နှင့် ချန်ပီယံရထားသူမှန်း မသိခဲ့မိခြင်းကိုက သူ ညံ့တာ ...၊ တော်ရုံကိစ္စလောက်နှင့် အောက်ဆင်းမလာတတ်သည့် မေမေကိုယ်တိုင် ဧည့်ခန်းထိ ဆင်းလာပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့ ...။

ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာပြန်သည်။ အိမ်ဖုန်းက အန်တီနားမှာမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီတ်ခနဲခုန်သွားပေမယ့် မကိုင်လိုက်ရပေ။

“ဟလို ..”

“ဪ .. မဆင့်ကိုမေးချင်လို့၊ ပင်လယ် ဆိုတာ မဆင့်သားလေးလားလို့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမယ့်”

စိုးရိမ်အမှတ်နှင့်ကြည့်နေကြသည့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်နှင့် ပင်လယ်ဆီ

ဒေါ်ခင်ဆင့်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာပြန်လွှဲကာ ...

“ဟင် .. အဲဒါလေ .. ဒီမှာလဲ အဲဒါကို ခုပဲတွေ့တာ”

ပင်လယ် အပြင်မထွက်သေးမီမှာ ဖုန်းဆက်ကြတာ သုံးဦး ...၊

ဒေါ်ခင်ဆင့်ကိုယ်တိုင် ဒေါသထွက်လာတဲ့အထိ ဖြစ်ကာ ...

“သတင်းကလဲမြန်လိုက်တာ၊ သတင်းစာ အိမ်ပေါက်စေမရောက်သေးဘူး၊ တစ်နိုင်လုံးနဲ့နေပြီ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ဖုန်း ခွပ်ခနဲချပစ်၏။

ကိုယ့်ကလေးအကြောင်းကို မသိဘဲနေမလား၊ တမင်တကာ ချောက်တွန်းလိုက်တာ အသိသာကြီး၊ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ လိပ်ပတ်လည်အောင်ရှင်းမပြနိုင်ရတာလဲ ...၊

လူကြီးတွေကိုတိုင်ပင်မှ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာ ...၊

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဟိုကလေး ...”

ဖုန်းချပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ပင်လယ် က မရှိတော့ပေ။

“သွားပြီ”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် ဖြေပေးသည်။ သူ့ဧမ္မာလည်း ရှက်ရှာပေမည်။ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရတာ တကယ်ပေမယ့်ရှင်းမပြတတ်အောင် တစ်ခုခုလွဲမှားနေတာရှိလို့သာ အမှန်တရားက မြုပ်ကွယ်နေတာဖြစ်နိုင်၏။

ပင်လယ် ဟာ မွေးစားသားဆိုပေမယ့် နံ့ချာသည့်အဆင့်အတန်းထဲက မဟုတ်ပေ။ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ရဲ့ ဖင်မလီဒေါက်တာမို့ ဒီအိမ်နှင့် ရင်းနှီးနေကာ အလုပ်ဘစ်ဖက်၊ သားတစ်ဖက်နှင့် သွားလာနေရသော သူ့ဘက်က အလင်မပြေမှု

www.burmeseclassic.com

တွေကိုမြင်နေရခြင်းမှ သမီးခွဲကြ၏။

သူမက သားကိုတမ်းတ၍ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့သည့်အချိန်၊ မုဆိုးဖိုဖြစ်သော ဆရာဝန်ကြီးမှာလည်း ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဒုက္ခများနေ၏။

ပြီးတော့ ပင်လယ်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရည်ရည်မွန်မွန် တည်တည်တံ့တံ့လေးနေတတ်တာဖြစ်သည်။

အိမ်ကို နှစ်ခါပဲလာဖူးကာ သူမက တမ်းတမ်းစွဲတောင်းပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးက မပေး။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာပဲ တစ်နေကုန်လာထားဖော်ရကာ သူ အလုပ်ပြန်မှ ဝင်ခေါ်သည်။

အစ်မဖြစ်သည့် ဒေါ်ခင်ဆင့်ကလည်း ဒီကလေးကြောင့် သန်းဆန်းတက်ကြွလာသော ညီမအတွက် ကလေးကို အပိုင်ရဖို့ကြိုးစားသည်။

ကံကြမ္မာသည် ကံဆိုးကံကောင်း၊ နှစ်ရပ်ကို နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တစ်ပြိုင်တည်းချပေးသွားသည့်အခါ ဆရာဝန်ကြီး မဆုံးမီ ပင်လယ် ကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လက်ထဲကို ထည့်ပေးသွားခဲ့လေသည်။

ဆွေမျိုးညာတိမရှိခဲ့သောပင်လယ်ကို ဒေါ်ယဉ်ဆင့် သားအဖြစ် တရားဝင်မွေးသည်။ သူ့မိဘက ကျန်ခဲ့သော အမွေပစ္စည်းနှင့် ဘဏ်အကောင့်အားလုံးကို ပင်လယ် အတွက်ပဲဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့ပြီး ဒါတွေကို ဘာမှမထိမတို့စေဘဲ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင်ထားခဲ့၏။

ပင်လယ် ကလည်း မိခင်အရင်းမဟုတ်တာကို သိလျက်နှင့် အမေလိုပဲချစ်သည်။ ဆုံးမသမျှ နှာခံခဲ့၏။ သူ့အတွက် ခေါင်းခဲရတာက အိမ်ထောင်ပြုဖို့တိုက်တွန်းမရခြင်းဘဲရှိသည်။

မိဘကတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို ဒီတိုင်းလေးပဲ တစ်သက်လုံး မြင်သွားချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်ကွယ်ပြုသွားရမယ့်နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့

ဘဝလေး ပြည့်စုံသာယာစွာကျန်ရစ်စေချင်သည်။

“မိန်းမပေးစားတာတောင် ခါးခါးသီးဖြစ်နေတဲ့ဟာ ဒီလိုပြဿနာ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိ၏။ ဒေါ်ခင်ဆင့် က လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ပြဿနာရှိလို့ ပြဿနာတက်လာတာပေါ့ ယဉ်ရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ထားညီမှဖြစ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မတော်တရော်တွေဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မိန်းမယူပါတော့လို့ချည်းတိုက်တွန်းနေတာလဲ မရ ...”

“မမက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှမထင်တတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကစ်စုံတစ်ရာ ငြိနေပြီမှန်း သိသာနေတာပဲ၊ ယောက်ျားလေးဘက်က ပါပါ၊ မပါပါ၊ ငြိမိရင် ရွပ်ကုန်မှာ ငါမလိုချင်တာ အဲဒါပဲ၊ ဘယ်နှယ် .. ဘော်လီရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေရော ခါးပိုက်နှိုက်တွေရော ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ ဒီကိစ္စ လျှော့တွက်ထားလို့မရဘူးနော် ယဉ် ..”

လျှော့မတွက်လွန်းလို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ရာဝင်အိုးကြီးတင်ထားလိုက်ရဟဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ၊ ခက်ပါ ...။

“ကျွန်မညီမလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေလေး သိပါရစေ
ဒေါက်တာ”

“ဘာမှ ဆိုးဆိုးရွားရွားမရှိပါဘူး။ သူ့စိတ် ဒီထက်လန်းဆန်းပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲလိုပါတယ်။ အဲ .. ဒီတိုင်း။ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်အား
နည်းသွားမယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်မတို့ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ရောဂါကြီးကြီးမားမားမရှိဘူးဆိုတာ ဒေါ်ခင်ဆင့် သိပါသည်။ ဒါပေ
မယ့် လူက အားနည်းလွန်းနေသည်မို့ စိုးရိမ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အစားလည်း ပုံမှန်မစား။ အိပ်ချိန်က မမှန်။ ဒါတောင် အနားမှာ
ပင်လယ် ရှိနေလို့သာ .. မဟုတ်လျှင် ယဉ် ဒီလိုလေးတောင် သွားလာ
လှုပ်ရှားနိုင်တော့မည်မထင်။

“ပြောရတဲ့လူတွေကိုလဲ ညာတာပါဦး ယဉ်ရယ်။ ခုပဲ ဆရာဝန်က
ပြောလိုက်တယ်။ ရောဂါကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်
ဆင်းရဲစရာတွေချည်းတွေ့ပြီး နှိပ်စက်နေတာလဲ။ ခေါင်းကိုက်ရင် ခေါင်းကို
ပျောက်ဆေးတိုက်လို့ရတယ်။ ဗိုက်နာရင် ဗိုက်နာပျောက်ဆေး။ ညီမလေး
စိတ်ထဲမှာတွေ့နေပူနေတာတွေကျတော့ နှိုက်ထုတ်ဖယ်လိုက်လို့လဲမရ
ဘူး။ ပျောက်သွားအောင် ဘာမှလဲလုပ်မပေးတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲ အဲဒါ ...”

ကားမောင်းနေရင်း ဒေါ်ခင်ဆင့် က ချော့မော့သလိုပြောသည်။

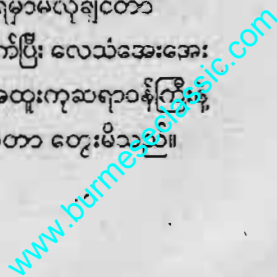
“ဘာမှမလုပ်နဲ့ပေါ့ မမရယ်။ ယဉ်လဲ ဒီလိုနေချင်လို့နေတာမှမဟုတ်
တာ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မသိဘူး။”

“သိပါတယ် ယဉ်ရယ်။ နင် ဘာလို့မသိရမှာလဲ။ ဘယ်ရောက်နေမှန်း
မသိတဲ့သားကို ဘယ်လိုပြန်ရှာနိုင်မလဲဆိုတဲ့ အခွင့်အလမ်းလဲ အရမ်း
နည်းနေတဲ့ဟာ ..။ နေ့ရှိသရွေ့ ဒါတွေပဲတွေ့ပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေတာ ...”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ရင်သွေးပဲ။ အပေမရှိ အမေမရှိနဲ့ ဘာပင်လိုပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ဘယ်လိုဘဝနဲ့နေရှာမလဲ။ သက်ရှိထင်ရှားမှရှိသေးရဲ့လား။”

“ဪ ... မျက်စိအောက်မှာရှိနေကြတဲ့ သားသမီးကွေကိုတောင်
ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် စည်းရုံးဆုံးမဖို့မလွယ်တဲ့ဟာ .. မြင်တောင်မမြင်လိုက်ရ
တဲ့ ကလေးအတွက် အဲဒီလောက်ခေါင်းထဲထည့်နေရင် ကလေးကိုမကွေ
ခင် နင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် သိလား။ မမက မိခင်မဖြစ်ဖူးကိုပြော
ရက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဆုံးရှုံးခံရမှာမလိုချင်တာ”

ဒေါ်ခင်ဆင့် က ကားကို အရှိန်မှန်လျှော့ချလိုက်ပြီး လေသံအေးအေး
နှင့်ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေ၏။ တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့
လာပြနေရတာလည်း သိပ်တော့မကောင်းဘူးဆိုတာ တွေးမိသည်။

၈၂

လရောင်ကျူးရင့်

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယဉ် ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ လူမမာကြီးလုံးလုံးသတ်မှတ်သွားနိုင်လို့...။ ဒါပေမယ့် အပြင်ကိုလည်းထွက်ဖြစ်အောင် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးတဲ့သဘောမို့ ဆေးခန်းကိုလာဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ကားလျှောက်မောင်းရင်း အပန်းဖြေစေခဲ့မိသည်။

ကိုယ်ကြိုးစားနေတာ အရာထင်သလား၊ မထင်သလားတော့မသိပါ။ ကားကို ညာဘက်ကွေ့မှာမို့ သာသာလေးကပ်ကွေ့လိုက်မိလျှင် ...

“အမလေး”

“အား ...”

လူဆိုတာကို သိလိုက်သော်လည်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်တာ မမိဘူးထင်၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလန့်တကြားအော်လိုက်မိကာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပစ်လိုက်၏။

ဒေါ်ခင်ဆင့် ကတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွား၏။

ကားရှေ့မှာ လဲကျသွားသည့်လူ သေပြီလား ...။

“အား .. ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟော ထ.. ထလာပြီ”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ပြောမှ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် မျက်နှာပေါ်ကလက်တွေကို ဖယ်ကြည့်ရဲ၏။

ကတုံးဆံပင်ငုတ်တို့နှင့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လူတစ်ယောက်၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိကော တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစားတွေက ခပ်စုတ်စုတ်ကြေမှုလျက် ...

“သွားလေ မမရယ်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ တွဲတူပြီး လိုအပ်တာလေးလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“အမလေး ထူတော့မထူနိုင်ပါဘူး။ ဟိုမှာ ထနေပြီဦးစွာ ..”
ဒေါ်ခင်ဆင့် အကြောက်ပြေတော့မှ မာနလေးပြန်တက်ကာ အသံက မာလာ၏။ ဒါပေမယ့် လူကတော့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီးဖြစ်လျက်...

“ဘာဖြစ်သွားသလဲဟင်...။ ကျွန်မလဲ ဖြည်းဖြည်းပဲကွေ့လိုက်တာပါ ..”

“ဖြည်းဖြည်းကွေ့တာမဟုတ်လို့ ခင်ဗျား အသည်းအသန်ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ရတာပေါ့။ ပြဿနာရှောင်ချင်တာနဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုကာကွယ်ပြီး သားထွက်လာတယ်”

“မဟုတ်တာရှင်၊ ရှောင်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ထန်ထန်ရမသွားစေချင်လို့ပါ။ ဒီကားနဲ့ဖြစ်ရင် ပွန်းပဲ့တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျိုးကန်းသွားသွား ကျွန်မတို့က ကုပေးရမှာပါ။ ခုကွဲတဖြစ်မှာက ရှင် ..”

လူကြီးက စူပူပူမျက်နှာနှင့် မခိုင်တခိုင်ဖြစ်နေသည့် သူ့ခြေယောက်တွေကို ထိန်းနေသည်။ ဒေါ်ခင်ဆင့်က ထူပေးရမလိုလို လက်ကလည်း ပြင်နေပြီး မရောက်။ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်၍ ကားထဲက ညီမဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ကတော့ ခပ်ဝိုက်ဝိုက်လှုပ်ရှားနေသည့်လူကြီးမျက်နှာကိုပဲ စိတ်ဝင်တစားစိုက်ကြည့်နေသည်။ လူကြီးက ခြေခိုင်ခိုင်ရပ်ဝံ့ပြီးမှ ဒေါ်ခင်ဆင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လက်ထောက်လိုက်လို့ ယက်ကောက်ဝတ် နည်းနည်းရောင်သွားတယ်၊ ကျောလဲအောင့်သွားတယ်”

လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်မှာ သိသာစွာရောင်လာတာမြင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ဆင့်က ပျာပျာသလဲခေါင်းညိတ်သည်။ အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည့်ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ...

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ပြောပါ။ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဟိုလေ .. ရှင်ကိုဆေးခန်းပို့ပေးဖို့တော့ မဖြစ်လို့ပါနော်။ ကားပေါ်မှာလဲ လူမမာပါနေလို့ပါ။ တကယ်လို့ ဆေးခန်းပြုမဖြစ်မယ်ဆိုရင် တက္ကစီကားငှားပြီး ဆေးဖိုးဝါးခအပြည့်အစုံနဲ့ တင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါမှမကျေနပ်သေးရင်လဲ ရှင်ကုတဲ့ဆေးခန်းလိပ်စာကို ဖုန်းဆက်ပြောပါ။ ကြာရှည်ကုရမယ့်ဒဏ်ရာ ရှိနေရင် ...”

“နေပါဦး .. ကျုပ်က ဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့ ...”

“အင်း .. ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြောပါ .. ပြောပါ”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က ပျာပျာသလဲခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် ခပ်တွန့်တွန့် နှာခေါင်းနှင့်မျက်ဝန်းများက လူကြီးကို ကားပေါ်တင်မသွားလိုခြင်းကြောင့်သာ ...။ မပျာချင်ဘဲပျာနေတာမှန်း သိသာနေသည်။

လူကြီးကလည်း ဒါကို အကဲခတ်မိပုံရှိကာ ဒေါ်ခင်ဆင့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖိဆုပ်နေပုံက လက်နက်တဆဆနှင့် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့်လူနှင့်တူနေ၏။

“ဆေးဖိုးဝါးခတွေ့ဘာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဖီးစေ့လောက်ကို ညောင်ရွက်လောက်ပုံကြီးချဲ့ပြီး ငွေညှစ်ဖို့လဲ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကားနဲ့တိုက်မိတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“ကျုပ်ကို ငွေငါးသောင်းပေးပါ။ ဒါဆို အားလုံးပြီးပြီ”

“ငါးသောင်း ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က လိက်ဝါးချောင်းထောင်ငေး၍ အားကောင်းမောင်းသန်းမတ်တတ်ရပ်နေသည့်လူကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝေခနဲကြည့်သည်။ ‘ဘာမှဖြစ်တဲ့ပုံလဲမရှိဘဲနဲ့ လို့ အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ကဲ့ရဲ့သည်။ ဒါပေ

မယ့် လူမိုက်ပုံပေါက်နေသည့်မျက်နှာကြီးကို ထပ်မကြည့်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

“မြန်မြန်ရှင်းပေးလိုက်ပါ မမရယ်၊ ပြန်ကြရအောင်”

“အေး အေး .. ပြီးပါပြီ ယဉ်ရယ်၊ ဒီမှာ ...”

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ဒေါ်ခင်ဆင့် ဘာတွေ အကျိတ်အနယ်ရှာနေသည်မသိ၊ လူကြီး မျက်လုံးတွေက အသံထွက်လာသည့်ကားဆီပိုင်းခနဲရောက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ခင်ဆင့်နှင့် ကွယ်သလိုဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို ယဉ် ကလည်းမြင်သွား၏။

“ဟင် ...”

ကားမှနုရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာပေမယ့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ရုတ်တရက်စဉ်းစားမရမီ လူကြီးက ဖျတ်ခနဲခေါင်းငုံ့သွား၏။

ထိုအခါကျမှ ...

“ဒရိုင်ဘာ ...”

နှုတ်ခမ်းမှာ တိုးသဲ့သည့်ရေရွတ်သံအပြီး ...။

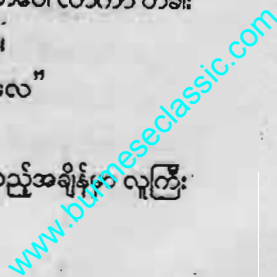
“ကိုဝင်းမြင့် ..”

စိတ်ထဲမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နှုတ်ဆက်ချင်စိတ်ပေါ်လာကာ တံခါးကိုဖွင့်တော့ လော့ခ်ချထားတာမို့ ရုတ်တရက် မရ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဟဲ့ .. ဖြည်းဖြည်းဆင်းလေ”

“ဟိုလူ ...”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ခြေထောက်တွေ လမ်းပေါ် ချမိသည့်အချိန်မှာ လူကြီး

လရောင်ကျားရင့်

က အဝေးကြီးကိုရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“မြန်လိုက်တာ၊ ကျွန်မက နှုတ်ဆက်မလိုဟာကို ...”

“မြန်မှာပေါ့၊ ထွက်သွားလိုက်တာ မပြေးရုံတစ်မယ်ပဲ၊ ဟွန်း.. ဒါနဲ့ များ တောင်းသွားလိုက်တာ ငါးသောင်းတောင်မှ ...”

မကြီးမငယ်နှင့် မျက်စောင်းရှယ်မိသေးသည်။

ဆေးဖိုးဝါးခလို့ ခေါင်းစဉ်မတပ်ဘဲ မြောင်ပြောတောင်းတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ဒါပေမယ့်..

လူနာက ကောင်းတာနှင့်မတူဘဲ ဝေးပြတိုက်သလိုယူသွားတာကို မကျေနပ်ချင်။

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဒီဟာကြီးနဲ့ ဘယ်တုန်းကအသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“သိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ သူက ကိုရဲရဲ့ဒရိုင်ဘာ၊ နာမည်က ကိုဝင်းမြင့် ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား၊ ဒါ ဒရိုင်ဘာရုပ်ကြီးပေါ့၊ ဖြစ်ရလေဟယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာပေါ့၊ ဟိုတုန်းက ဒီလိုလဲမဝဘူး၊ အသားလဲသိပ်မမည်းဘူး၊ ဆံပင်က တော့ ဒီပုံစံပဲ”

သူမတို့ ကားပေါ်ပြန်ရောက်ကြတဲ့အထိ ထိုအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် မျက်လုံးတွေက ကားသွားတဲ့တောက်လျှောက်မှာ ဟိုဒီဝေရာလျက်ရှိကာ..

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုံစံကြီးဖြစ်သွားတာလဲမသိဘူး၊ ကျွန်မကိုတွေ့လို့ တမင်မြန်မြန်ရှောင်ထွက်သွားတာကိုလဲ စဉ်းစားမရဘူး၊ အဲဒီမှာနေတုန်းက ကျွန်မနဲ့ ကိုရဲ အဆင့်မပြေကြပေမယ့် တခြားလူတွေနဲ့ ရင်းနှီးသွားခဲ့

ဒါတယ်၊ သူနဲ့ပဲ ...”

“သူနဲ့တော့ သိပ်မရင်းနှီးဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်နေမှာပေါ့”

“သူက ဟိုတုန်းတည်းက ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ခင်မင်မင် ရိုဖိတယ်”

“အခု ဘာမေးချင်လို့ အသည်းအသန်ထွက်လာတာလဲ”

“မမေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်သိခဲ့တဲ့သူကို နှစ်တွေ အများကြီးကြာပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲပြန်တွေ့လိုက်တော့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ...”

“သူက နှုတ်ဆက်ချင်လို့ထွက်သွားတာ အသိသာကြီး”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ အရင်တိုင်းဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နားမလည်ဘူး”

‘လွမ်းနေတာလား’ ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်ရောက်လာတော့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ချက်ချင်းနားလည်သွားပြီး ခေါင်းခါပြုသည်။

“တကယ်ပါ၊ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိရနေသမျှ အတိတ်ကို ထားခဲ့လိုက်လို့မှမရတာ၊ ကျန်တာ ဘာမှမပါဘူး၊ သူလဲ သူ့မှာနေတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး သွားရှာပြီပဲ မမရယ်၊ သတိရတိုင်း မုန်းနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ၊ လွမ်းစရာရှိဖို့တော့ အဝေးကြီးပါ”

“ဟဲ့ .. ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

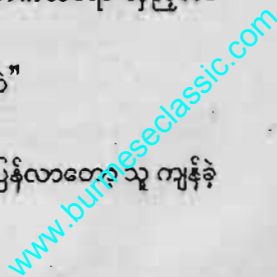
“ဟင် ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့် က ကားမောင်းနေရင်း အားတက်သရော လှည့်လာကာ ...

“နင်နဲ့သူ ဘယ်သူကအရင်ထွက်လာတာလဲ”

“ဘယ်လို ...”

“နတ်ရဲ ဆီမှာ သူက ဒရိုင်ဘာဆိုတော့ နင်ပြန်လာတော့ သူ ကျန်ခဲ့

လရောင်ကျူးရင့်

သလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူက အရင်ထွက်သွားတာလား။”

“ကျွန်မ ထွက်လာတော့ ရဲတိုက်အိမ်ကြီးမှာ အားလုံး ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့တာပဲ။ သူလဲရှိနေမှာပေါ့။”

“ဒါဆို ကလေးခိုးခံရတဲ့ကိစ္စမှာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ သိကြမှာပဲ။ သူ မသိနိုင်ဘူးလား။”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် မျက်နှာမှာ လေးနက်ခြင်းတွေဖြစ်သွား၏။ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မတောင် နောက်နှစ်တွေကြာမှ ကလေး အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာကို သိရတာ။ အဲဒီမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ခဲ့လဲ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။”

ဖြေလိုက်ရပေမယ့် ထိုကာလဆီကို ပြန်လှည့်ပြေးလို့ရလျှင် ပြေးကြည့်လိုက်ချင်သည်။ ကလေးရှိနေသေးသည့်သတင်းကို နတ်ရဲက သူမထက် အရင်သိတာဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဒီလောက်ထိမှန်းနေသူရှိနေမှန်း သိလိုက်ရသည့်အချိန် ချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ မချစ်သယောင်မာနထားမိ၍ ထာဝရဆုံးရှုံးလိုက်သည့်ကြေကွဲခြင်း ...။

ထိုထက်ဆိုးသည်က သူထင်ခဲ့သလို ကလေးဟာ သူမကြောင့် သေကျေပျက်စီးခဲ့တာမဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရသည့်နောက် ...။

နတ်ရဲသည် ကလေးနောက်လိုက်ရင်း ကြေကွဲစိတ်ကို အရက်နဲ့စိမ်ရင်းဖြင့် ဘဝဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သပ်သပ်စီ၊ တစ်နေရာစီမှာ တူညီစွာပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းများက အဆက်အစပ်မဲ့စွာဖြစ်ခဲ့၏။

နတ်ရဲသည် ကလေးနောက်ကို မရမကလိုက်ပေမယ့် ထွက်သွားခဲ့

သည့်ဇနီးဖြစ်သူကိုလည်း အကြောင်းကြားဖို့၊ တောင်းပန်ဖို့ ဘာမှစိတ်မကူးခဲ့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ကလေးခိုးတဲ့သူကလည်း ကလေးကိုခိုးပေမယ့် မကျေနပ်တာက နတ်ရဲ ကိုပဲမို့ နတ်ရဲ သေဆုံးသွားခဲ့သည့်နောက်မှာ ကလေးနဲ့တကွသော သတင်းအားလုံးလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ ကလေးရှိနေသေးသည်ဆိုသောသတင်းတစ်ရပ်ဟာ အပြောကျယ်သော သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ ခြေရာတစ်စုံကိုပြန်ရှာဖို့ကြိုးစားတဲ့ အဖြစ်နဲ့ တူနေသည်လား။

အခန်း (၁၁)

“နတ်ရဲ ဆိုတဲ့သတ္တဝါက ငါ့အတွက် နံပါတ်တစ်ရန်သူတော်၊ နံပါတ်နှစ်က ပြိုင်ဘက်၊ ဒီလူ အသေစောသွားတာတောင် ငါ ရင်နာလို့မဆုံးဘူး။ ဟွန်း .. အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ လူကြီးတွေထဲမှာ ဖျံကျပြီး စီးပွားရေးဈေးကွက်မှာ နေရာလုတယ်။ သူ့ကြောင့် ငါတို့မိသားစု စီးပွားပျက်၊ ဘဝတွေပျက် ...”

“ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာတဲ့ နံပါတ်နှစ်အကြောင်းက ဘာလဲ”

“ငါ့ညီမလေးကို သူ စော်ကားလိုက်တာလေ၊ တောက် ...”

“အဲဒါတွေလဲ ငါသိပါတယ်၊ မင်းကို ငါက မသိလို့မေးနေတာမဟုတ်ဘူး ဝင်းမြင့်၊ ပြောချင်တာက မင်းညီမ ကေသီ က သူ့ကို ကလဲ့စားချေဖို့ စိန်ချက်နဲ့ စပြီးမရှိသေးခဲ့တာမဟုတ်လား၊ သူ့လက်အောက်မှာ ဝန်ထမ်းအတုလုပ်ရင်း သူ့အလုပ်တွေ ကမောက်ကမဖြစ်အောင် အများကြီးလုပ်

နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဟိုက မရိပ်မိအောင်လှုပ်ရှားနေခဲ့တာ နည်းတဲ့အချိန်တွေလား၊ ကေသီ ကလဲ ခပ်နဲ့နဲ့မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“တင့်အောင် .. မင်းက ငါ့ကို တစ်ခုချင်းပြန်မေးပြီး ငါ့ဘက်ကို စွဲချက်တွေတစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ပြန်ပို့နေတာလား”

ဦးတင့်အောင် က ခေါင်းရမ်းပြသည်။ တစ်ယောက်က ဆိုက်ကားကို လက်တစ်ဖက်တင်၍ မတ်တတ်ရပ်လျက်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်က ကုက္ကိုပင်ရိပ်မှာ ပစ်စလက်ခတ်ထိုင်နေရင်းဖြစ်၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေကြသည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် အမှတ်မတင်ပြန်ဆိုကြတာတောင် ဝမ်းသာအားရမဖြစ်နိုင်။ ဆိုင်ကလေး ဘာလေးထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့၊ ဓရဇွေးလေးနဲ့ မျှောဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် အရက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာထိုင် ...

ဒါတွေ ဘာမှဖြစ်မလာဘဲ စကားပြောဖြစ်ကြတာက သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှာမှ ဝမ်းသာလို့ကလဲ့သည့်အပြုံးရိပ်မထင်သည့်ပြင် မဲ့တာတွေ၊ ထေ့ငေါ့တာတွေပဲရှိတာ ...

“ခုကျမှ မင်းကို အပြစ်ပြန်ဖို့တော့ ဘာထူးလာမှာမို့လဲ၊ ငါပြောချင်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း နတ်ရဲ ကိုခုန်းလို့ မဖွယ်မရာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ အခု နတ်ရဲ မရှိတော့ဘူး၊ ကလေးမှာလဲ ဘာမှအပြစ်ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ကလေးအမေ ...”

“ငါလိုချင်တဲ့စကားက အဲဒီကိုမရောက်သေးဘူး တင့်အောင်၊ မင်းနားထောင်ဦး”

“မင်းပြောလာမှာတွေကို ငါ ကြိုသိပါတယ်၊ ကေသီကိုပေါင်းသင်းပြီး လက်မထပ်လို့ ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ကေသီ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်း

ကြံသွားတယ်၊ ကလေးက တစ်နှစ်သားမပြည့်ခင်ဆုံးသွားတယ်၊ ဒါတွေက အဖြစ်ဆိုးခဲ့ပေမယ့် စပြီးမရိုးသားခဲ့တဲ့သူမှာလဲ အပြစ်ရှိတာပဲကွ။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေက ဒုစရိုက်လောကသားတွေမှ မဟုတ်တာ၊ နတ်ရဲ့ အောင်မြင်တာ သူ့အစွမ်းအစနဲ့ကြိုးစားတာတွေပါ။ မင်းရဲ့မိဘတွေ ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာက ...”

“တင့်အောင် ...”

ထိုင်ရာကနေ ဝုန်းခနဲထ၊ ရပ်ရင်း ဝင်းမြင့် က ပုဆိုးညစ်ညစ်ကြီးကို မှတ်ဖက်ခါ၏။

“ငါက တစ်လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ခင်တွယ်စရာရှိတော့ တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး သွေးသားလိုသံယောဇဉ်နဲ့ပြေးလာခဲ့တာ”

ဦးတင့်အောင် က မထီမဲ့မြင်အပြုံးကို နှုတ်ခမ်းမှာမပျက်စေဘဲ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ပြောပါ၊ အခု ဘယ်လိုထင်သွားပြီလဲ၊ ထိုးကြိတ်ပစ်ချင်တာလား၊ အရမ်းနာကြည်းသွားတာလား”

ဦးဝင်းမြင့် မျက်နှာ အနည်းငယ်ပြေကျသွား၏။ ပြီးတော့ ဘုကြီးဖြစ်နေသည့်အဖြစ်ဆုံမှာ မကြည်မလင်ပြန်ထိုင်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်နေ၏။

ဦးတင့်အောင် က ဝဲကြည့်ပြီး ဆိုက်ကားကယ်ရီမှာ ထိုင်လိုက်၏။

“ငါကတော့ ပြောရမှာပဲ ဝင်းမြင့်၊ မင်းလို့တော့မပြောတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုဝဲညှာခဲ့တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့ဘက်မှာ မနိုင်တဲ့ဝန်ထမ်းပြီး ပေးဆပ်နေခဲ့တာ နှစ်တွေနည်းသလား”

ဦးဝင်းမြင့် မျက်နှာငုံကျသွားသည်။

“ဒီကလေးကို မင်းရဲ့ကလေးလို့ထင်ပြီး ငါ ယူပျိုစစ်စစ်ကနေ ကလေး

တစ်ယောက်အဖေ တစ်ခုလပ်ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ ငါမိန်းမက ငါ့ကိုချစ်ရှာတော့ ကြည်ဖြူခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ထောင်ကျလို့ တစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာပြန်တော့လဲ နားမလည်ဘဲ ခေါ်ထားခဲ့ရတာပဲ”

“မင်းကို ကလေးအတွက် ငါ ဆယ်သိန်းပေးထားခဲ့တာပါ၊ ဒီအရွယ်ထိ မလုံလောက်ပေမယ့် ငါတို့လိုလူတန်းစားတွေအတွက်တော့ လုပ်ငန်းသစ်၊ ဘဝသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်တဲ့ငွေပမာဏပဲ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်လိုဘဝရောက်ခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကျတော့ အခု နာရီပိုင်းလေးကျမှ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတာ .. အဲဒါ ကောင်းလား”

ဦးဝင်းမြင့် က ဆတ်ခနဲခေါင်းညှိတ်၏။

“အဲဒါက အမှန်အတိုင်းသိသွားရင် မင်းစိတ်ထဲမှာ ခွဲခြားပြီးသားဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် သူ့ကလေးကိုတော့ ငါ မမှန်းခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒါပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ၊ အခု မင်းကို ငါ အတိုက်အခံလုပ်ပြောနေတာ အဲဒါကိုပဲ၊ ကလေးလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိနေတယ်၊ ကလေးအမေကိုလဲ မင်း တွေ့နေပြီး ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါလဲ ခုကွအေးမယ်၊ ထောင်ကထွက်လာတဲ့ မင်းအတွက်လဲ ကလေးအမေဆီက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုတစ်ခုရမှာပါ”

‘ထင်လို့လား’ဆိုသည့် မှဲ့ပြုံးနှင့် ဦးဝင်းမြင့်က မျက်နှာလှည့်ပြန်သည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်းက ဒီကိုယ်ဝန်ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အရှက်လို့ဖြစ်နေသည့် နတ်ရဲ့ ကိုမြင်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ အကျအနာဖြစ်နေသည့် အစီအစဉ်တွေက ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ခိုးယူသွားဖို့ ...

ကံကြမ္မာက ကိုယ့်အတွက် မျက်နှာသာပေးလာတော့ ကလေးမွေးချိန်မှာ နတ်ရဲ က ခရီးထွက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာသည့် ခရီးစဉ်ကို တစ်ညနှစ်ညနှင့် ချက်ချင်းပြန်ခေါက်လာတာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် လိုအပ်သည့်အချိန်မှာ ကလေးမွေးပြီးသည့် နာရီပိုင်းလောက်ပဲဖြစ်၏။

ယဉ်ယဉ်ဆင့် ဆိုသော မိန်းကလေး ဒုက္ခရောက်သွားတာကို စိတ်မကောင်းပေမယ့် နတ်ရဲ အရက်သမားကြီးဘဝကို ပြောင်းသွားသည့် အတွက် သူ့မှာ ကျေနပ်လို့မဆုံး။

ဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီခဲ့သည့် အတွင်းလူတစ်ယောက်က သူ့နဲ့ မညီမညွတ်ဖြစ်လာသည့်နောက်ပိုင်းမှာ နတ်ရဲတို့လင်မယားဘက်က ရပ်တည်တော့မလို ပြင်းထန်စွာဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့၏။

အကယ်၍ ဒီအဆင်မပြေမှုသာပေါ်ပေါက်မလာခဲ့လျှင် လူမသိ မရိပ်မိအောင် သေသေသပ်သပ်လေးလှုပ်ရှားသွားရုံနှင့် နတ်ရဲ ကို ဒီဝိန်နတ်ပစ်လိုက်လို့ရသည်။

ဒရိုင်ဘာလို ရိုကျိုးစွာနေပြီး ရက်လများစွာ ဟန်ဆောင်ထားခဲ့ရသည့်အမှန်းတရားများကို ဤသူ့ အဖေဖောက်တာကြောင့်တော့ အပျက်စီးမခံနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် အချင်းများကြရင်း ဒေါသကြောင့် လက်လွန်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ထိုသူက မသေဆုံးမီ ကြိမ်းဝါးသွားသေးသည်။

“ဘူးတစ်ရာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်တဲ့၊ မင်း ကြားဖူးလား၊ ဝင်းမြင့်၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်လိုက်လို့ ဒါတွေကိုသိတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး၊ ထင်သလား၊ ဟွန်.. သနားသေးတယ် ...”

ဆိုတော့ ဖျင်းခနဲဆို သတိရလိုက်၏။ ထိုသူ၏ ဇနီးမယား၊ ဒါမှမဟုတ် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တစ်ယောက်တလေ ...

မကောင်းမှုသည် ကျူးလွန်မိပြီဆိုကတည်းက အပ်နဲ့အပ်ချည်လိုပင်၊ အပ်က ခေါင်းတိုးထွင်းဖောက်ဝင်သွားသမျှ အပ်ချည်က တွဲလျက်ပါနေမည်သာ ...

တစ်မှုက အဆုံးမသတ်သေးဘဲ နောက်တစ်မှု ကျူးလွန်ရဖို့ ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် ထိုမိသားစုတွေကို ရှာဖွေနေဆဲမှာ သူ တရားခံမှန်း သိသွားသည့် နတ်ရဲ က သူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာပါလာပြီဖြစ်သည်။

သူ့ရင်သွေး ရှိနေသေးသည့်သတင်းဟာ နတ်ရဲ ဆိုသူ၏သွေးတို့ကို ပွက်ပွက်ဆူစေလျက် ကလေးနောက်လိုက်ရင်း ဒေါသနောက် အမှားပါခဲ့သည်။

ထိုအခါ သတ်ချင်သည့်လူကို ကိုယ့်လက်နဲ့မသတ်လိုက်ရဘဲ မသတ်ချင်ဘဲသတ်မိသည့်လူသတ်မှုက ပေါ်သွားခဲ့ပြီး သူ ထောင်ကျခဲ့သည်။

အတုံ့အလှည့်ရန်ငြိုးများကြောင့် ဦးဝင်းမြင့် ဆိုတဲ့အရွယ်ကိုရောက်ခဲ့တဲ့အထိ သူ့ဘဝ မအေးချမ်းခဲ့ဘဲ ထောင်ထွက်ဘဝကို ရောက်လာသည်။

ထောင်ကထွက်ခဲ့တော့လည်း အစကတည်းက အသိုက်အမြုံမဲ့ခဲ့တဲ့ ဘဝမို့ အေးမြသည့်အရိပ်ဆိုတာ မရှိ။

ခုတော့ သူပေးချင်းဖြစ်သူကပါ သူ့မှားနေသည်ဟုပြောလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“မင်း နားလည်သင့်ပြီ ဝင်းမြင့်ရာ၊ ငါပဲ မင်းလိုထောင်မကျခပ်မယ့်

စိတ်ညစ်တာ သေချင်စော်နီနေပြီ”

ဦးတင့်အောင်၏ ညည်းညူသံကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပစ္စုပန်တည့်တည့်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်ကွာ၊ သူက နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ ငါ တာဝန်မကျတာတွေလဲရှိတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကြားမှာ ဘာမှကို ရှင်းလို့မရဘူး၊ မင်းလဲကြားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်မှာပါ။ ကလေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်အိမ်စီ သူများကိုပေးပစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဦးဝင်းမြင့် က ခေါင်းညိတ်၏။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံရင်း အတိုက်အခံတွေထဖြစ်တော့မလိုနှင့် အခြေအနေက ငြိမ်းချမ်းသည့်အသွင်ဆောင်ပြန်၏။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်...၊ မင်းနဲ့ငါ ကျောင်းနေဘက် ဘဝမှာ မင်းတို့မိသားစုက ငါ့ကို အများကြီးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအစဉ်အဆက်ကတည်းက ငါက မွေ့တစ်ယောက်ပါ။ ခုချိန်ထိလဲ မပြောင်ရောင်တဲ့ကောင်ပဲ...”

“တော်ပါတော့.. မင်းကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ဖို့လဲမလိုဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းမသိတဲ့ကလေးဆိုတာ ကလဲ ...”

ဦးဝင်းမြင့် က ဦးတင့်အောင်ကို တောင်းပန်သလို တစ်ချက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

“နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကလေး တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...”

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ သူက ငါ့ညီမတစ်ယောက်က မွေးတဲ့ကလေးပါ”

“ဒေဝီ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေဝီ မလေးရှားကနေ ဒုက္ခရောက်ပြီးပြန်ရောက်လာတာတည်းက ဒရိုင်ဘာလခထဲကနေ ငါပဲလှမ်းထောက်နေရတာ၊ ငါ့ညီမတွေ ကံမကောင်းကြပါဘူး၊ သူလဲ အိမ်ထောင်ကွဲဖြစ်ပြီးပြန်ရောက်လာတာပဲ”

ဦးတင့်အောင် ငိုငိုသွား၏။

ဒေါသထွက်ဖို့တောင် မေ့နေရတဲ့အဖြစ်

အခန်း (၁၂)

“ဧကလေးနော်”

စံ နားမလည်စွာမော့ကြည့်လိုက်တာကို ရှင်းမပြသေးဘဲ လှစ်ခနဲဖြင့်
လိုက်သည့်နောက်ကို အမိအရလိုက်ခဲ့၏။

မမ ဆိုတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် အကျော်အမော် ...!

မှတ်ပုံတင်ကိစ္စကို မကျေနပ်ခြင်းက နေ့နေ့ညည နှိပ်စက်နေခဲ့တိုင်း
စားလည်း ဒီမျက်နှာ၊ အိပ်လည်း ဒီမျက်နှာ ...၊ အိပ်မရ၊ စားမဝအောင်
စွဲလမ်းနေခဲ့ခြင်းသည် ချစ်လွန်းလို့တော့မဟုတ်ပေ။

“ဟာကွာ ...”

မမ က ကားငှားနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဖြတ်သန်းသွားနေသူတွေက
လက်ချင်းမျိုတ်တဲ့သူနဲ့ ...၊ အိတ်တစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ကြီးဆို
ပြီး ဘယ်သူကြားဖြတ်လို့မှမရအောင် လမ်းအပြည့် တအိအိသွားနေကြ
တာနှင့် ...

ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ဟိုင်း ရင်ဘတ်နောက်ကို ခြေထောက်က မပ
နိုင်။ သွားလို့ရသည့်အချိန်မှာ တံခါးပိတ်လိုက်သံက ကျိမ်းခနဲနှိပ်စက်၏

၁၇

ကားပေါ်ရောက်ပြီးမှ ဘယ်လိုပြန်ဆွဲချမလဲ၊ ဒါပဲ၊ မယ့် ...

“ငှာ ရပ်ကွက်၊ ရွှေညဒေါင်း ၂ လမ်း၊ ဟုတ်လား”

အနားက ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ကားသမား၏မေးသံကို ကျော့သေချာ
ကြားလိုက်ရသည်။

“အသိတွေ့လို့လား ပင်လယ်”

“ဟင် .. ဪ .. တူလို့ပါ၊ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါသဖြစ်သမျှ အကြိတ်ထားမိသည့်မျက်နှာကို စံ အနားရောက်
လာတော့ မသက်မသာပြုပြင်ရ၏။ ဂျပန်အင်္ကျီအင်္ကျီနီနီရဲ့ ဘိုနီနီ ရှိစဉ်က ဆံပင်
လေးတွေကို ဖြစ်သလိုစည်းလျက် ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ကြော့ကြော့မော့
မော့လေးပါသွားသည့်ပုံစံကို ချက်မျှင်းဖျောက်ပစ်ဖို့မှမလွယ်ဘဲ ...

တောက် .. ဝဲစားမလေး ... ပုံစံကိုက တစ်လောက်လုံးကို ဂရုမစိုက်
ချင်တဲ့ပုံ ...။

“ပင်လယ်”

“ဟင်”

“ဒီမှာ ပုန်းကျန်ခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ စံ၊ တို့က ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ဟားခဲ့တာပါ”

“မသိဘူးလေ၊ လက်ကိုင်အိတ်ကိုတော့ ကောက်လှူသွားတာနဲ့
အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ထပြန်သွားတယ်မှတ်နေတယ်”

“စံ စားပြီးပြီလား၊ အားနာလိုက်တာကွာ”

စံ က ချစ်စဖွယ်လေးပြုံး၍ ခေါင်းခါးသည်။

“ပြီးနေပါပြီ၊ ရတယ်”

မှသားသုံးလိုက်မှန်း သူ သိသည်။ တကယ်ဆို ဒီလိုထားခဲ့ပြီး တာ
ထွက်လာခဲ့တာ အလွန်အရပ်ဆိုးတဲ့လုပ်ရပ်ပါ။ စံ ကို အားနာခြင်းအက်

www.burmeseclassic.com

ပိုမိုသော ကရုဏာစိတ်တို့ဖြစ်မိရင်း ...

“စံ ဒီနေ့ အလုပ်နားတယ်ဆိုရင် တခြားသွားစရာတစ်ခုခုရှိသေးလား”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ရှိရင် တို့ လိုက်ပို့မလို့ပါ။ စံ လဲ လိုအပ်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

စံ က ပလက်ဖောင်းအတိုင်းပြန်လျှောက်လာရင်း မျက်လွှာလေးချ၍ ပြုံး၏။ ခါးလောက်ထိဆံပင်ရှည်တွေကို တလက်လက်တောက်နေသည့် သိုးမွေးကွင်းလေးနှင့် လှလှပပလေးစည်းထားကာ ခရမ်းရင့်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထား၏။

ဝတ်စုံက ကိုယ်မှာ ကျပ်ကပ်နေပေမယ့် မရိုင်းပါ။ အသားလေးဝင်းနေတော့ ပေါ်လွင်သည်။ ဆံပင်ရှည်လေးစည်းထားပုံကြောင့် ယဉ်စစလေးဖြစ်ပြန်၏။

စံ ကို ဆေးခန်းမှာမြင်ပြီးပြန်လာကတည်းက မေမေနဲ့အန်တီတို့ ပါးစပ်ဖျားကမချနိုင်အောင် ချိုးမွမ်းကြတာတွေက ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်နေရသည့် အလှတရားတွေကို မမိသေးဘူးထင်သည်။

“သားနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အံ့တောင်အံ့ဩတယ်။ မိန်းကလေးပုံစံက အရမ်းရင်းနှီးနေတာ” တဲ့။

ဟိုတုန်းကလည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာကိုး ...။

“ပင်လယ် က စံ ကို အားနာသွားလို့ အလျော်ပြန်ပေးတာထင်တယ်”

“ဟာ .. မဟုတ်တာ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ရှိနေတုန်းမို့ ပျာပျာသလဲငြင်းလိုက်ပြီးမှ သူ မျက်နှာပြုံးသွား၏။

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့ဘက်က မငဲ့ကွက်သလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် တော်တော်အားနာသွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

စံ က ပွင့်လင်းသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ရယ်သည်။

“တကယ်တော့ အားနာတယ်လို့ အပြောခံရတာ အရမ်းခံရခက်တာ နော်၊ ပင်လယ် ခံစားဖူးလား”

သူ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲကို ဖုန်းထည့်၍ ပြန်ပိတ်ပေမယ့် လက်က နှေးကွေးစွာလှုပ်ရှားနေသဖြင့် အိတ်ပိတ်ခြင်းက ကြာရှည်၏။

“စံ အဲဒီလိုအပြောခံရတာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီ၊ အဲဒါရော ပင်လယ်မှတ်မိသေးလား”

မမှတ်မိပါ။ စံ ကို သူ ချစ်နေတဲ့အဖြစ်မျိုးထိ ‘ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေပြော၍ သူငယ်ချင်းတွေက နီးစပ်အောင်ဖန်တီးပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမယ့် ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ကြဘဲ ပြီးဆုံးခဲ့၏။ ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ သူ ဒီလိုပြောခဲ့ဖူးသလား ...။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် စံ က ပင်လယ်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ရင်းနှီးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ‘အားနာပါတယ်’ တစ်ခွန်းကလွဲရင် ကြိုက်တာပြော၊ ဒေါသဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

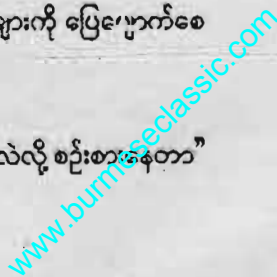
ပြုံးတာလည်းမဟုတ်ဘဲ စူးစိုက်ရီဝေခြင်းနှစ်ရပ်ဖြင့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ဆုံစည်းသွားခဲ့၏။ ပင်လယ် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုတော့ လက်ခံသွားသည်။ သူမက ချစ်စရာကောင်းပါ၏။

အခန်း (၁၃)

“ကျွန်ုပ် .. ပြဿနာပဲ”
 ခက်ခဲ၊ ယိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘာအပြစ်မှမတွေ့ဘဲ ဘက်ထရီစစ်ကြည့်တော့မှ စိတ်ပျက်ကျသွား၏။ ဘာမှလုပ်မရတော့သည့်ကိစ္စနဲ့ သွန်းနစ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လမ်း၏ရှေ့နောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။ နေ့ဘက်မှာတောင် ဒီနေရာက ဖုန်ကား ဖုန်ကား ခဲ့တာမဟုတ်ပေ။ ဒီအချိန်မှာ အကူအညီရဖို့က ဖြစ်နိုင် ရှေ့ဖို့လဲလေဟန်ပင်။
 ထိုစဉ် မေမေဆီက ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ...
 “မေမေ”
 “အေ .. သား၊ ဒီနေ့ အလုပ်ထဲမှာပဲ အိပ်တော့မလို့လား”
 နားထင်ထစ်ချက်ကုတ်ရင်း ဘာပြန်ဖြေရမလဲစဉ်းစားသည်။ ပြန်လာနေကာမှ လမ်းခုလတ်မှာ ကားဘက်ထရီဒေါင်းနေလို့ ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေမေနဲ့အန်ကီ စိတ်ပူလို့ ပျာယာခတ်သွားမှာ သေချာသည်။

“မသိသေးဘူး မေမေ၊ အလုပ်နည်းနည်းများနေလို့ပါ။ ပြီးလို့ အချိန်ရှိသေးရင် ပြန်ခဲ့မယ်လေ၊ မေမေ နေကောင်းလား”
 “ကောင်းတယ် သား၊ သားကို ပြောချင်လွန်းလို့စောင့်နေတာ၊ သားက ပြန်မလာသေးတာနဲ့ ဆက်လိုက်ရတာ၊ ဟို .. သားက ပြန်လာဖို့ သေချာဘူးဆိုရင် မေမေ ပြောမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”
 “ပြောလေ မေမေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဟိုလေ .. မေမေသားငယ်လေး .. သားငယ်လေးရှိတဲ့နေရာကို သိပြီး သားရဲ့ .. သားညီလေးကိုတွေ့ရတော့မှာ”
 “ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် မေမေအသံ အရမ်းကောင်းနေတာကိုး၊ ပြောလေ မေမေ၊ မေမေ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ မေမေပုံစံကြည့်ရတာ ခုညတွင်းချင်း ပြေးရှာချင်နေပြီထင်တယ်”
 မေမေ ပျော်နေသည့် အသံခပ်တုန့်တုန့်ကိုကြားရသဖြင့် ကိုယ့်အခက်အခဲကိုတောင် မေ့သွားခဲ့မိသည်။
 ဒီသားအတွက် တစ်သက်လုံး ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရှာတာ၊ မေမေ လုပ်ပါစေ၊ ကိုယ့်အမေမဟုတ်မှန်း သိတတ်နေတဲ့အရွယ်ပေမယ့် မေမေ အရမ်းကြင်နာတတ်တာကို ခံစားမိသည်မို့ မေမေ့ကို သူ ချစ်ခဲ့သည်။
 လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက အမေဆိုတာကို မမြင်ဖူးခဲ့သူမို့ ‘မေမေ လို့ခေါ်နေနော် သား’ လို့ သင်ပေးလိုက်တာနှင့် ရင်ထဲက လိုလားစောင့်တခြင်းများနှင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိ၏။
 ထို့ကြောင့် မေမေ ခံစားနေရသည့်သောကများကို ပြောပျောက်စေချင်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆန္ဒဖြစ်သည်။
 “သား ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ မေမေ့ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“သားကြီးရယ် ...”

သဝန်တိုခြင်းကင်းသည့် သူ့ဘက်ကဖြူစင်မှုကို မေမေ လှိုက်လဲ ကျေနပ်သွားပုံပေါ်၏။

“မေမေလေ သားငယ်လေးရယ် .. သားကြီးရယ် မေမေဘေးမှာ ရှိနေကြရင် သေပျော်ပါပြီ”

“ဟာ .. ဘာလို့သေရမှာလဲ မေမေကလဲ ... ပျော်စရာတွေနဲ့ ခုနဲ့ တစ်ကနေစရမှာ၊ ညီက ဘယ်မှာတဲ့လဲ၊ ကျွန်တော် ခု သွားရှာပေးရ မလား၊ အလုပ်က အပြီးသတ်တော့မှာပါ”

ကားကို ငဲ့မကြည့်ဖြစ်အောင်နေရင်း ဖုန်းပြောနေတော့ ကိုယ့်ဘာ သာပြုံးမိသေးသည်။

“နေပါစေ သားရယ်၊ မေမေ စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားလွန်းလို့ ပြော ချင်နေတာ၊ သား စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နော်၊ ပြန်လို့မဖြစ်ရင်လဲ အေး ဆေးနေလိုက်တော့ မနက်ကျမှ သားကြီး ပြန်လာတာနဲ့ မေမေတို့ သွား ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီည ပြန်လာမယ်ဆို ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက် မယ်၊ မေမေ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာအိပ်နော်”

“အေးပါ ငါ့သားရယ် .. အေးပါ”

ဖုန်းပိတ်ပြီးတော့ သူ တွေးမိသည်က ဒီကားနဲ့ သူ ဘယ်လိုပြန်ရမလဲ ဆိုတာပင် ...

တစ်ခါတလေ သူ အလုပ်များတဲ့ညတွေဆို ပြန်မအိပ်တတ်တာရှိ တော့ ဒီအချိန်ဆို ပြန်မလာလောက်တော့ဘူးလို့ မေမေ ထင်တာဖြစ်မည်။

အကယ်၍ သူသာ အချိန်မှန်အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့လျှင် မေမေ မျက်ရည် တွေလည်း ရင်ဘတ်လေးဖိနှင့် အားပါးတရပြောမည့်စကားတွေကို ကြား

ရဦးမှာဖြစ်၏။

သူလည်း နားထောင်ချင်ပါသည်။ ဒီလောက်နှစ်တွေအကြာကြီး စုပ်စ ဖြုပ်စပျောက်နေခဲ့သည့်သတင်းတစ်ခုက ပြန်ပေါ်လာတော့လည်း တစ်ခါ တည်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သလိုကြီးဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာ ...!

ဒါ အမှန်ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါသည်။

ကလေးရှိနေသေးသည်ဟု သတင်းပေးသွားသူနှင့် အခု သတင်းပေး တဲ့သူ အတူတူပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲ ...!

ဒါတွေ မေမေတို့နဲ့တွေ့မှ မေးဖြစ်တော့မည်။ လောလောဆယ် ဖုန်း ကိုင်ရင်း သူ ဘာလုပ်ရမလဲစဉ်းစားလိုက်၏။ ဝပ်စ်ရှော့ကိုဖုန်းဆက်ပြီး လာအောင်စောင့်နေမှပဲဖြစ်မည်။

ကားထားခဲ့ဖို့က ဒီနေရာမှာ မဖြစ်နိုင်။

နံပါတ်တွေနှိပ်ရင်း ဝပ်စ်ရှော့ကိုခေါ်နေစဉ် နားထဲမှာ အသံတွေဝင် လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ အိုခေ”

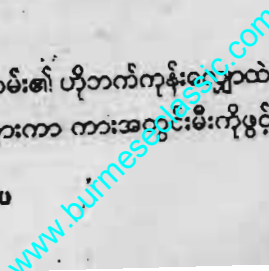
လိုရင်းတိုရှင်းပဲပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်ကာ အသံလာတဲ့ဆီကို စူးစမ်း လိုက်၏။ စကားသံတွေလား၊ ညည်းသံလား ...!

အသံတွေကိုကြားနေရဆဲနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားကာ ဘာသံမှ မဟုတ်တော့ဘဲ တိတ်ကျသွားပြန်သည်။ သို့သော် ခဏအတွင်းမှာ ပြန်၍ ကြားလိုက်ရ၏။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ်”

“ဘုတ်”

သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အသံက ဒီလမ်း၏ ဟိုဘက်ကုန်းရွှေဘူထဲ ကဖြစ်နေ၏။ သူ ဟိုဘက်ကို လျှောက်သွားကာ ကားအတွင်းမီးကိုပွင့်

လိုက်၏။

လုံလောက်သည့်အလင်းရောင်လေး...၊ ဘေးကိုဖြာဆင်းသွားလျှင်...

“အင်း...”

ရေမြောင်းအဟောင်းလို ခပ်ရှည်ရှည်ကျင်းတစ်ခုထဲမှာ ကုန်းကွလှုပ် ရွှေနေတာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ ကြားလိုက်ရလျှင်စကားသံတချို့ အရ တခြားလူတွေရှိနေသေးသည်ဟုတွက်ပြီး ဟိုဒီ လိုက်ကြည့်မိသေး သည်။

ဒါပေမယ့် တခြားလှုပ်ရှားမှု ဘာမှမရှိသဖြင့် အနားတိုးသွားကာ ...

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အရက်မူးနေတာလား။”

“အား .. မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ... ကျွန်တော့်ကို ထူပေးပါ။

ဗိုက်အရမ်းနာပြီး ခါးဆန့်လို့မရလို့ ... အား နာလိုက်တာ”

မျက်နှာကိုမမြင်ရသေးပေမယ့် စကားသံအရ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွက်လိုက်မိ၏။ သူ ရှေ့ကိုတိုးသွားပြီး ချိုင့်ထဲကို ခြေ ထောက်တစ်ဖက်ချသည်။

ဒီနေရာမှာ ဟန်ဆောင်လူဆိုးတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးသွားနိုင် မှန်းသိပေမယ့် စာနာစိတ်က အရင်ရောက်သွားတော့ လက်က ပါမိသည်။

ဒါပေမယ့် သူထင်သလိုမဟုတ်ပေ။ ဆွဲထူလိုက်တဲ့အတိုင်း ကုန်းကွ ပါလာသည့်လူ၏မျက်နှာကို သေချာမြင်လိုက်ရလျှင် ...

“မင်း...”

“ကျွန်တော် အရက်မမူးပါဘူးဗျာ”

သူက မှတ်မိပေမယ့် လူရွယ်က သူ့ကိုမသိပေ။ မမ ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးခေါ်သံကြားတုန်းက ထိုလူရွယ်နာမည် ‘ကိုဇင်’ ဆိုလား...၊

စိတ်ထဲမှာပဲတွေးဖြစ်ကာ ကိုယ့်သိတဲ့အကြောင်းလည်းမပြောဖြစ်။

ကိုယ့်ကိုထိုးသွားတာရော၊ ခါးပိုက်နှိုက်မောင်နှမဆိုတာတွေရော စိတ်ထဲ မှာ ဘာမှ အထူးတလည်ခုခံနေတာမျိုးတွေ မရှိသလိုဖြစ်ကာ ...

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား .. ခဏ ခဏ”

မျက်နှာက မှန်ပျူဖမ်းရောင်အောက်မှာ ရုပ်ပျော့ကလောက်အောင် တွန့်မဲ့လျက် စကား သိပ်မပြောနိုင်ဘဲ လက်ကာပြု၏။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ဖွင့် အသက်ရှူရင်း ဗိုက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆန့်နေသည်။

ထိုအခါကျမှ နှုတ်ခမ်းထောင့်စပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်နှစ်ပေါက်အဝ မှာ သွေးစတွေ့ရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုပြင် သွားတွေကြားမှာ စိမ့်ကျသောသွေးစတွေကြောင့် အမှောင်ထဲမှာ ရက်တရက်ကြည့်လျှင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။

ပါးရိုးတစ်ဖက်မှာ အညိုကွက်ကြီးတစ်ကွက်နှင့် မျက်ခုံးရိုးလည်း ရောင်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထိုးသွားကြတာ”

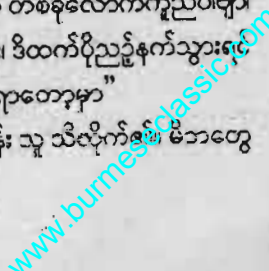
“ဘယ်သူတွေလဲ၊ စောစောက စကားပြောသံတွေလိုလို ကြားလိုက် တယ်၊ ဘယ်သူမှလဲမတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ဟိုဘက်အမှောင်ထဲကို ပြန်လှည့်သွား ကြတာ”

ပြောနေရင်း မီးဖွင့်ထားသည့်ကားကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုဟာ ခင်ဗျားကားလား၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လုံးဝလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီထက်ပိုညှဉ်းနက်သွားရင် ကျွန်တော့်ညီမလေးက လမ်းပေါ်ထိ လိုက်ရှာတော့မှာ”

မမ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုပြောတာမှန်း သူ သိလိုက်စမ်း မိဘတွေ

အကြောင်းပါမလာတဲ့ပုံထောက်လျှင် ဒီမောင်နှမဟာ မိဘမဲ့တွေပဲဖြစ်
လိမ့်မည်ထင်၏။

ကိုဇင် က သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့
မျက်နှာနှင့် ...

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါဗျာ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်တော့မဟုတ်
ပေမယ့် ကျွန်တော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မိဘမရှိပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူတွေ
ရှိပါတယ်။ ညီမလေးနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝပါ”

“မင်း အခုရထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်လို့ရတယ်။ ဒီတိုင်းပဲ
ထားလိုက်မှာလား။”

ဘာပြဿနာဖြစ်တာလဲလို့ မမေးချင်သည်မို့ ပင်လယ် က သွယ်ဝိုက်
ခြင်းနှင့် စာလိုက်၏။ ကိုဇင် က သူ လုံးဝမမှတ်မိခဲ့သောမျက်နှာကို
သေချာပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့ချင်းချိတ်မိထားကြတဲ့
ပြဿနာတစ်ခုကြောင့်ပဲ”

ပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းခါ၍ ...

“တိုင်ချက်ဖွင့်လို့မဖြစ်ဘူး”

သိတယ်၊ မင်းတို့အချင်းချင်းတွေပဲ ...။ စိတ်ထဲကပြောမိပေမယ့် သူ
ကိုယ်သူ လူကောင်းပါလို့ ညာမပြောခဲ့သည့် ကိုဇင် ကို နည်းနည်းတော့
လေးစားစိတ်လေးဝင်နေပါပြီ။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်နှစ်တန်းက ဒီဘက်ကို ဦးတည်လာနေလျက်
ကားဘေးမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

“မင်း ခဏစောင့်လို့မဖြစ်မလား၊ ကိုယ့်ကား ပျက်နေတယ်”

“ဒီတိုင်းမိုးလင်းရမယ့်အဖြစ်ထက်စာရင် ဘယ်လောက်စောင့်ရ

စောင့်ရပါ။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကားပြင်ခြင်း၊ လိုက်ပို့ခြင်း အချိန်အားလုံးက ည ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှာ
ပြီးဆုံး၏။ ၄၂ ရပ်ကွက်ဆိုသည့်နေရာကိုရောက်မှ မမ တက္ကစီဌာနသွား
တုန်းက ကားဆရာပြောခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ သို့နေက ဆုံးဖြတ်ချက်
ထဲမှာ ရောက်အောင်လိုက်သွားပြီး သတင်းစာထည့်တဲ့ကိစ္စကို ပြဿနာ
ရှာဖို့က အပြင်းအထန် ...။

ခုတော့ သင်းတို့နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေခဲ့ရပြီး ကိုယ်ပဲခံ၊ ကိုယ်ကပဲ ပြန်
ပေး ...။

“အား ...”

“မင်း ရလား”

“ဟုတ်”

ကားပေါ်ကနေဆင်းတော့ ကုန်းနေသေးသည်။ ဒါပေမယ့် လိုက်တွဲ
ပေးဖို့ထိတော့ စိတ်က သဘောမကောင်းချင်။ ဒီကြားထဲ ဟိုဟာလေး
မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရလျှင် စိတ်က ဒီတိုင်းညှံသက်နေပါမလားဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေချာ။

ဟိုကိစ္စမကျေနပ်ခြင်းနှင့် ကိုယ်တိုင် ကူညီချင်စိတ်ရှိလို့ ကူညီခဲ့တာ
ကို သပ်သပ်စီခွဲထားခဲ့လိုက်တာမှန်သော်လည်း စိတ်က သိပ်ခိုင်တာ
မဟုတ်။ သို့သော် ...

“တီ ..”

အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီမို့ ကားတစ်စီးလုံးကြီးရပ်လိုက်တာတောင် အိမ်
ထဲက တစ်ယောက်မှထွက်မလာတော့ ပင်လယ် က ဟွန်းတီးလိုက်၏။

သိပ်နောက်ကျရင် လမ်းပေါ်ထိ ထွက်လိုက်လာမည်ဆိုသည့် ခါးဖိုက်
နှိုက်လေးရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ ...။

တစ်လမ်းလုံး မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညဉ့်ယံမှာ ကားမီးကြောင့် လမ်းကြားတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေ၏။ ကားစက်သံ ညက်ပေမယ့်လည်း ဒီအချိန်မှာ လေယာဉ်မောင်းနေသည့်အသံမျိုးပဲဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဒီတောင် အိမ်ထဲက တစ်ယောက်မှထွက်မလာ။ ဇင်ကို သည် သူ့ကို တောင် ပြန်မော့မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ဝါးကပ်တွေကပ်ထောင်ထားသည့် ဝါးခြံဝင်းလေးမှာ သူ့ဘာသာ ဟံခါးဖွင့်ဝင်၏။

တံခါးဖွင့်မည့်သူမရှိဘဲ အိမ်ထဲကို ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ဝင်ရဦးမှာ လားဟု တွေးမိပေမယ့် ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဘီးလိမ့်ရုံလေးမောင်း၍ ဘက်ခံပြန်ဆုတ်သည်။

ဇင်ကို တို့အိမ်လေးက ခြေရင်းခြံတစ်ခြမ်းပဲကာထားလျက် ခေါင်းရင်းခြမ်းမှာ တဲလုံးကလေးတစ်လုံးရှိသည်။

ဈေးဆိုင်လေးပဲဖြစ်နိုင်၏။ ဘီးဆိုင်လေးကိုဦးတည်၍ ကားကို ဖြည်းဖြည်းဆုတ်ကာ ဝင်လာသည့်လမ်းဘက် ပြန်လှည့်ရသည်။

လမ်းမကြီးထိပ်ကိုတက်ဖို့ ဂီယာချိန်းလိုက်စဉ်မှာ ကားမီးထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စက်ဘီးတစ်စီးက ဘွားခနဲဝင်၏။

မမ ...

သူမ စက်ဘီးစီးနေတာတော့မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်ဘီးခပ်စုတ်စုတ်လေးက ဘာတွေ ဒုက္ခပေးနေသည့်မသိဘဲ စက်ဘီးဘေးမှာ ခြေဖျားထောက်လေးတိုင်၍ တကုပ်ကုပ်အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ကားမီးရောင်ကို ကစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး အလုပ်ပြန်လုပ်နေတာ နောက်ထပ် မော့မလာတော့ပေ။ သူမ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေသည့် ချိုသိလိုက်သဖြင့် ပင်လယ် က ကားကို သူမနောက်မှာ ပွတ်ထိမတတ် ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

စူးစူးလက်လက်မျက်ဝန်းတစ်စုံ ကားဆီ ပင့်တက်လာ၏။
“ဟေ့ ...”

သူ မှန်တစ်ဖက်ချပြီး မျက်နှာငုံခေါ် လိုက်တော့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ပစ်မှတ်ဆီတည့်တည့်ရောက်လာသလိုရှိကာ သူ့ကိုမြင်တာနှင့်ပဲ ချက်ချင်းမှတ်မိလေသည်။

“မင်းဘီးကို ပြင်မနေနဲ့တော့၊ လွှင့်ပစ်ခဲ့၊ သူများတွေဆီက အလကားရထားတဲ့ငွေတွေနဲ့ဝယ်တာ၊ ဟာနုမြောစရာရှိလို့လဲ”

သူမက စက်ဘီးကိုကိုင်ထားရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်၏။ သူ့မျက်နှာနဲ့ကားကို နှာခေါင်းတွန့်ကြည့်၍ စက်ဘီးခေါက်ထောက်ခြင်းကို မကြည့်ဘဲလုပ်သည်။

“သူများတွေဆီကဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲရရ အလကားရထားတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သူ့ခိုးစားပြဆိုရင် ပိုပြီးရင်းနှီးရသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူများငွေကို လိုချင်လို့လေ၊ မလွယ်ကူဘူးဆိုတာ ရှင် ခုထိ နားမလည်သေးဘူးထင်တယ်”

“ထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အခု မင်းနားလည်အောင်ပြောချင်တယ်၊ သတင်းစာသဲမှာထည့်တဲ့ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကို ငါ လုံးဝ အစာမကျေဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်ပေးမလဲ ပြော”

“ရှင်ပဲသွားသေသင့်တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နိုင်လဲမနိုင်ဘဲနဲ့ ဆွဲချုပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ ကားကြီးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကနေ အရှက်မရှိ စိန်ခေါ် သေးတယ်”

ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူအနက်ကွက်လေးနှင့် ရှော့ပင်ပွပွဝတ်ထားသည့် သူမသည် အချိန်အခါနှင့်အန္တရာယ်ကို တာမှကရုစိုက်ပုံမရှိဘဲ သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသေးသည်။

အလစ်အိုက်မို့ ကိုယ်ခံလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်မည့် ဆိုလျှင် ကိုယ် ဒီလောက်မည့်ဘူးဆိုတာ သိတော့သိစေချင်၏။ ဒါပေမယ့် သူ ကားပေါ်က မဆင်းဖြစ်ပါ။

ကိုယ့်မျက်နှာအောက်မှာ နီးနီးလေးမောနေသည့် သူမကို လှောင်ပြုံး နှင့် စီးမိုးကြည့်ကာ ...

“ကားပေါ်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းကင်မှာပဲနေနေ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ငါ စိန်မခေါ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အပေးအယူတော့ရှိတယ်”

သူ စကားရပ်လိုက်တော့ မမ က ဘာမှဖြစ်မမေးဘဲ မျက်မှောင် ကြွတ်ကြည့်နေ၏။

“မင်းလို ကွယ်ရာကနေ မနိုင်နိုင်တဲ့နည်းတွေနဲ့ ခပ်နပ်အလုပ် တွေ မလုပ်ချင်လို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းအိမ်ကို သွားကြည့်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ကိုထွက်မလာတာနဲ့ ခုပဲလှည့်ပြန်ခဲ့တာ”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“အပေးအယူလို့ ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်း အခု ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ အပြင်ရောက်နေတာလဲ စဉ်းစား၊ မင်းလိုချင် နေတာနဲ့ ငါလိုအပ်တာ လဲမယ့်၊ မှတ်ပုံတင်ယူခဲ့ပြီး ‘ရွှင်းကလပ်’ကို လိုက်ခဲ့”
မမ မျက်နှာလေး ကားမီးရောင်ဟပ်နေသည့်အောက်မှာ ရဲခနဲဖြစ် သွား၏။

‘ရွှင်းကလပ်’ဆိုတာ ညဘက်ကျမှစည်ကားသည့် ယမကာဆိုင် ...၊ “တောက်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လက်သီးဆုပ်ရင်း ကားဘီးကို ခြေတစ်ဖက်နှင့်

တအားလွှဲကန်လိုက်၏။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခန်းခနဲတွေမပြောနဲ့၊ ရှင်းရှင်းပြော၊ ကိုဇင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါထားတဲ့နေရာမှာလေ”

“ဘာ ...”

ဟုတ်တာမဟုတ်တာ၊ ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာ ဘာမှတွေးချိန်မရလိုက် ဘဲ မချိုမချည်မျက်နှာကို တူးခါးစွာမုန်းတီးလျက် လက်သီးတစ်လုံးပစ်ဝင် သွား၏။

ပင်လယ် က မျက်နှာဆုတ်ရှောင်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။ သူ့မျက်နှာ နှင့်လွဲသွားသည့်လက်သီးက တံခါးပေါင်နှင့်ရှုပ်ထိသွားခဲ့ပြီး ထိခတ်သံက ကျယ်သွား၏။

ပင်လယ် က ကားကို လှိမ့်ရုံလေးထွက်လိုက်ပြီး ...

“မင်းကို မချုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ...၊ မင်းအိမ်ကို မျက်နှာကိုမြင်ရင် နားလည်သွားလိမ့်မယ်၊ အဖွား .. သူ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ် .. အရူး၊ ဟိတ်လူကြီး .. ကိုဇင်ကို ဘယ်မှာထား လိုက်တာလဲ”

အသံစူးစူးလေးနှင့် ကားနောက်ကို မိုက်တီမိုက်ကန်းပြေးလိုက်သေး သည်။

ဘက်ခံမှန်ထဲကနေလှမ်းကြည့်ပြီး ပင်လယ် က ပြုံး၏။ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်တော့ မင်း ရသင့်တယ် ...၊

အခန်း (၁၄)

“သက်သက် ပွတ်ကပ်ပြီး အနိုင်ပြောသွားတာ”

မမ ဒေါသထွက်နေတာကို စိတ်ပျက်မိရင်း ဇင်ကို ခေါင်းခါ၏။ ပြောမယ့်စကားတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ပေ။

အိမ်ရှေ့က ပူညံ့ပူညံသံက တစ်မျိုး။ အထဲက ပေါက်ကွဲနေတာ တစ်မှောင့် ...။

“သူ့ဟာသူ ပါးစပ်က ဘာပြောသွားသွား ငါ့ကို ကူညီသွားတဲ့သူပါ ဆိုမှ ဒေါသက ဘာဖြစ်လို့ထွက်နေရတာလဲ။ သူ့သာ ပြန်ပို့မပေးရင် လမ်းဘေးမှာ အသက်ဘယ်ကထွက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ပဲ ပြောနေတာကို မကျေနပ်တာ၊ ဘယ်လို ပညာပေးလို့မှလဲ အမှတ်မရှိဘူး။ သူကပဲ သူ့ခိုးဖမ်းဖို့ချောင်းနေသေးတယ်”

“သူ့ခိုးဖမ်းချင်ရင် ငါ့ကိုမှတ်မိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ သူ့ကိုထိုးဖူးသေးတယ်၊ လက်ပူးလက်ကြပ်မဖမ်းနိုင်ရင်တောင် ဒီလိုကောင်မျိုး သေပါစေ ဆိုပြီး အေးဆေးထွက်သွားလို့ရတယ်”

ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာကို ကိုယ်ပဲသိသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို အိတ်ကြီးလို ထိုးနှက်သွားခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စ...။ ပြီးတော့ ပြောသွားသေးသည်။

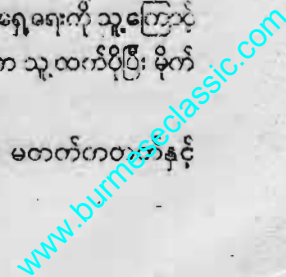
“ဒီမှာ ဟိတ်ကောင်... ငါတို့အားလုံး လမ်းဘေးမှာ အမှိုက်ပုံစာထမင်းကြမ်းခဲ လျှောက်ကောက်စားရမယ့်ဘဝမှာ သူ့ဌေးက ကယ်တင်ခဲ့လို့ ဒီလိုပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဖြစ်လာကြတာ၊ မင်း ကျေးဇူးမကန်းနဲ့ သူ့အတွက်ဆို သူ့အိမ်နဲ့အတိုင်း ဘယ်လမ်း ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာပဲ။ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ရင် အရှင်ထွက်ခွင့်မရဘူး။ သဘောပေါက်ရင် မင်း ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစား” တဲ့။

ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ။ ထန်းလျက်ကျေး၊ ကျောသပ်ပြီး ရှူးတိုက်ခိုင်း ဘယ်ဆိုရင်တောင် ခွေး ဆိုတဲ့ဘဝ တိရစ္ဆာန်ပို့ တော်သေးသည်။ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါက စား၊ အိပ်၊ မေထုန် ဤသုံးမျိုးပဲသိသည့် တိရစ္ဆာန်ထက် အများကြီးပိုသိရမှာမဟုတ်ဘူးလား။

ကျေးဇူး ဆိုတဲ့ ပဝါပါးနဲ့ထုပ်ပတ်ပြီး ကြိုးစင်တက်ခိုင်းနေတာကို သိလျက်နှင့် ရှေ့ဆက်တိုးပြီး မမှိုက်ချင်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဘယ်လိုဆိုးကျိုးတွေပဲဖြစ်လာပဲစေ သူ့နန်းထွက်နိုင်အောင်ကြိုးစားမည်။ အထူးသဖြင့် မမရဲ့ရှေ့ရေးကို သူ့ကြောင့် ဖြစ်မသွားစေချင်ပေ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် မမက သူ့ထက်ပိုပြီး မိုက်ဖူးရဲဆန်သည်။

သူ သင်ပေးလိုက်မိသည့် ကိုယ်ခံပညာလေး မတက်ကတတ်နှင့်

သူမဘဝကို သူ့ဘာသာလုံခြုံအောင်မွေးမြူသွားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။

ပိုဆိုးသည်က ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့်သူ့မှာ ရှေ့ရေးနောက်ရေး တွေးတွေးပြီး ပူပင်သောကတွေဖြစ်နေခဲ့သလောက် သူမက ဘာမှ ခေါင်းတဲ ကြာကြာမထား။

“ကြုံတွေးပြီးပူနေတော့ အားလုံး အကောင်းတိုင်းဖြစ်လာမှာလား” ဟု သူ့ကိုပြန်လှန်မေးခွန်းတွေထုတ်ခဲ့သေးသည်။

တားနေဆီးနေသည့်ကြားကနေ သူ့သွားလေရာလိုက်သည်။ သူ့ပြေးရပြီဆို အတူပြေးသည်။ အကျပ်အတည်းရောက်ခဲ့တိုင်း သူမ မကြောက်မရွံ့ဝင်ပါလို့ အသက်ရှူချောင်ခဲ့ရတာတွေလည်းရှိ၏။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သူ့များစိုင်းလို့ ခိုးဆိုးလုယက်ပြီးပြေးရသည်။

ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ခိုးဝက်ရှာဖွေစားခဲ့ရ၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သည် သူ့များတွေကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျစေခြင်းဖြင့် အသက်ဆက်ခဲ့ရပြီး ကိုယ့်အတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာရခဲ့တာ ဘာမှမရှိ။

ဒီတိုင်းနဲ့ ဘဝဆုံးရတော့မည်ဆိုရင်တောင် မကောင်းမှုနဲ့ရရှိသည့် ချမ်းသာခြင်းတွေကို စွန့်လွှတ်၍ ကောင်းမှုလုပ်ရင်းဆင်းရဲခဲသွားတော့မည်။

“မမ”

“ဟင်”

ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် နာကျင်တာတွေငောင် မေ့ချင်ချင်။

“တကယ်လို့ ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ငါ တစ်နေရာရာကို ခြေရာဖျောက်သွားတော့မယ်ဆိုရင် ဦးလေးတို့နဲ့ နင် ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ဘူး”

ဆိုသည့်ဖြေသံ ချက်ချင်းထွက်၏။

“မဖြစ်လို့မရဘူး၊ မကောင်းမှုကို ငါ မုန်းတီးနေပြီ ပြီးတော့ ဒါတွေက မိန်းကလေးနဲ့ ဘာမှမအပ်စပ်ဘူး၊ ငါရှိနေသမျှ သူတို့ ငါ့ကိုနားခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်သလို မကောင်းမှုနဲ့လဲကင်းကွာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းစာအတွက် လုပ်ရတာတွေ၊ သူ့များကိုကြောက်လို့ လုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးက ငါ့ကြောင့်...”

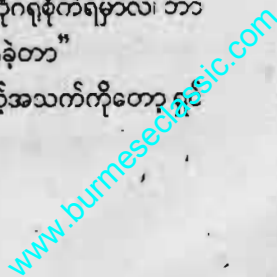
“ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ်မလုပ်ချင်မလုပ်ရုံပဲ၊ သူတို့ကိုကြောက်ပြီး ဘာမှထွက်ပြေးဖို့မလိုဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ သူတို့က နည်းတဲ့အင်အားမဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုစန့်ပြုပြီး နောက်ကွယ်ကနေ မကောင်းတာတွေစုရုံးလုပ်နေတာ၊ သူဌေးက လေလွင့်လူငယ်လေးတွေကို မွေးစားစုဆောင်းပြီး ဒီလိုညွှန်ကြားနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စည်းပေါက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က သတင်းပေးပြီးတိုင်လို့လဲ လက်မူးလက်ကြပ်မရှိဘဲ ဖမ်းလို့မှမရတာ ပြီးတော့ ဒီတစ်ယောက် သစ္စာဖောက်ပြီဆို သူတို့က လွတ်အောင်ရှောင်ထွက်တယ်၊ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့နောက်က မိသားစု နာပြီသာမှတ်၊ မကောင်းတာလုပ်နေတဲ့လူဟာ သူ့အတွက် ဝင်လမ်း ထွက်လမ်းကို အကွက်ချမှတ်ပြီးသား”

“ကိုဇင် နင့်ကိုက အရမ်းအထင်ကြီးနေတာ၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်တိုင်းသတ်လို့ရမလား”

“ဒါကျတော့ နင်က ဥပဒေကို အားကိုးသံထွက်လာပါလား၊ ငါတို့ မကောင်းမှုတွေ ကျူးလွန်နေတုန်းကတော့ ဘာကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ဘာသက်သေနဲ့ဖမ်းမှာလဲနဲ့ .. နင်ပဲ သတ္တိတွေကြီးနေခဲ့တာ”

“ဒါကတော့ ငိုက်မရှက် ငတ်မရှက်လေ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုတော့ ရှောင်အောင်မွေးရမှာပေါ့”

ပြောနေရင်း ကြာရှည်စွာကိုင်ထားခဲ့သည့် ဆေးပုလင်းကို ကြမ်းပေ
ခေါက်ခနဲမြည်အောင်ချလိုက်ပြီး ခါးထောက်၏။

“လူက သူတော်ကောင်းတရားတွေ လာပြမနေနဲ့ မမတို့က ကောင်း
ဖို့ရော ဆိုးဖို့ရော ဘာကြောင့်မှ မခက်ခဲဘူး။ နင့်ဘာသာနင် နေတတ်အောင်
ကြိုးစား။ သဲဒီကြိုးစားမှုလဲမှာ တခြားထွက်သွားဖို့တော့ မပါစေနဲ့”

“ဪ... ဪ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကြိုးစားတာမှမဟုတ်တာ၊ ထွက်ပြေးတာ”

“အဲဒါ နင့်အတွက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါက တစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့ တစ်ယောက်
ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မမတို့က သူတို့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဖော်နေလို့လား”

“ဖော်တဲ့အထိ ဘယ်သူက စောင့်နားထောင်နေမှာလဲ”

“ကဲပဲ ကိုဇင်ရာ... နည်းနည်းအထိနားလာတာနဲ့ တောပဲထွက်တော့
မလိုလို... စိတ်ညစ်တယ်”

“ဟား... ငါပူနေတာ နင့်အတွက်”

“မပူနဲ့”

“ငါ ပိတ်ထုလိုက်ရ”

“နောက်မှထု၊ အခု အင်္ကျီချွတ်လိုက် .. ဆေးလိမ်းမယ်”

“မလိမ်းနဲ့တော့ .. ပျောက်နေပြီ”

“သွေးထွက်တဲ့ဒဏ်ရာထက် အတွင်းကြေကပိုဆိုးတာ၊ ချွတ်ဆိုချွတ်
ပြောနေရင်း မမက ရင်ဘတ်ဟထားသည့် ဇင်ကိုအင်္ကျီကို သူမဘာ
သာပဲ ချွတ်ပေး၏။

မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်
ပြီးတော့လည်း ပြုံးသေးသည်။

သူမတို့မှာ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီအပိုခံရပြီး ပြန်ဆုံခဲ့ကြသည့်
နောက်မှာ ‘တို့မောင်နှမ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး’ဆိုသည့် သံယောဇဉ်တွေ
ပိုတိုးလာခဲ့၏။

ပြီးတော့ ...

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ရက်ကလေးမှ မခွဲနိုင်လောက်အောင်
မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်မခံနိုင်၊ သူမကတော့ ကိုယ့်ယုံကြည်
ချက်နဲ့ကိုယ်ပင် ...!

ချစ်လို့ခွဲကြတယ်ဆိုတာ မရှိ ...!

“အိမ်ထဲက စည်းစိမ်ရှင်တို့.. ဟောဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ထုပ် လာယူ၊ ဟွန်း.. ကြီးလိုက်တဲ့စည်းစိမ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ စားဖို့က အဆင်သင့်၊ ဟိုက နေ့လယ်စာတောင်ပြန်စားတော့မယ်၊ သူတို့က အိပ်ရာမသေးဘူး”

ဈေးဆိုင်လေးပေါ်မှာ အချို့မှန်ထုပ်လေးတွေကို မီးနဲ့ကပ်၍ အိတ် ပိတ်ရင်း ဒေါ်ဝင်းဝင်း၏မေတ္တာပို့သံက မပြီးဆုံးနိုင်။

“ကြီးကြီး သားကို ဆီနှစ်ကျပ်ခွဲသားပေးပါ”

“ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ၊ တစ်ဆယ်ချန် နှစ်ဆယ်ချန် မလုပ်နဲ့ နင့်အမေ က သိပ်အငြင်းထူတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အထဲနဲ့အပြင်ကို ပြောဆိုနေရတာ၊ ဒီမိန်းမပဲ နှုတ်ကြမ်းတယ်”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းက ဈေးဝယ်လာတဲ့ကလေးပေါက်စကိုလည်း ကြိမ်း မောင်းလိုက်သေးသည်။ ဆီချင်ပေးပြီး ပိုက်ဆံကို ခြင်းထပ်စံထည့်ကာ..

“အိမ်ကလူလဲ ကြည့်လိုက်ရင် မယားကြောက်သလိုလို၊ သည်းခံ တတ်တာလိုလိုနဲ့ အရေးကြုံလာရင် သင်းတို့ဘက်ကချည်းပဲ၊ မိုးမလင်း ခင် လက်ဖက်ရည်ထုပ်လာဖို့တယ်၊ မယားကိုတောင် ဒီလိုဂရုစိုက်ခဲ့တာ မရှိဘူး”

ပြောသွားသေးသည်။ “နေရာတကာ လက်ဝါးဖြန့်တတ်တဲ့ကလေး တွေမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ခါတလေတော့ ကျွေးမွေးသင့်ပါတယ်” တဲ့။

သူတို့အဖေကို ယူထားမိလို့ မိထွေးတော်ရတာဆို ရာထူးကမြင့်သေး သည်။ ခုတော့ ဦးလေးနေရာမှာ.. နေတတ်ရင် အနေသာကြီး၊ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ဖို့လိုသလား၊ အိမ်မှာ လက်ခံပေးထားတာနဲ့ပဲ ရနေပြီ။

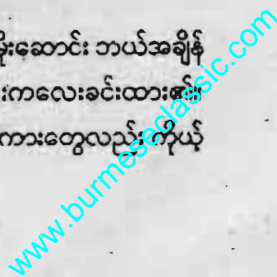
မကျေနပ်စရာတွေပဲတွေးနေတုန်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားနက်ကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်လာတော့ တန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားသည့်မှန်ထုပ်တွေအောက်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခပ်ရင့်ရင့်နေရောင်အောက်မှာ ကားက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလို ဆင်း လာကြသည့်လူသုံးယောက်မှလည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ပြုံးပြက် လက်နေသလားထင်ရ၏။

လက်ဝတ်ရတနာတွေ ညွှတ်နေအောင်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီး ကြီးနှစ်ယောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက အရပ်ခပ်တိုက်တိုက်ဖြစ်ကာ လူရွယ်က ဖြူဖြူ မြင့်မြင့်၊ ရှပ်လက်ရှည်ကြည်ပြာရောင်ဖျော့နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက် ကြောင့် အရပ်မြင့်နေတာကြီးက ပိုထင်းနေ၏။

ကိုယ်က ဈေးဆိုင်မို့ ဈေးဝယ်လာသူတွေ နွေမိုးဆောင်း ဘယ်အချိန် ဖြစ်ဖြစ် ကူးလာလို့ရအောင် ရှေ့မှာ အုတ်သဲလမ်းကလေးခင်းထား၏။ ထို့ကြောင့် ဒီအနီးအနားမှာ လာသည့် တခြားကားတွေလည်း ကိုယ့်

ဆိုင်ရှေ့မှာပဲရပ်ကြသည်။

ဒေါ်ဝင်းဝင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတာလည်း ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ဧည့်သည် လားဆိုသော အတွေးမပါပေ။ ဒါပေမယ့် သုံးယောက်စလုံး သူမဆီကိုပဲ တည့်တည့်ဝင်လာပြီး ...

“ညီမ ဒါ အရင် သံပန်းဆရာဟောင်း ဦးတင့်အောင်အိမ် ဟုတ်ပဲ ဟယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ဦးတင့်အောင်က ဆိုက်ကားနင်းနေတယ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မေးသည့်အမျိုးသမီးက မုန့်ထုပ်တချို့ကို သာသာလေးတိမ်းဖယ်ပြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်းကို အားနာသည့်အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ...

“ကျွန်မတို့က သူနဲ့ဆွေးနွေးစရာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ပါ”

ဘေးမှာရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးက ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ဝင်းဝင်းရှေ့ မှာ မျက်နှာနှစ်ခု၊ ပြီးတော့ သူမတို့၏လည်တိုင်ကနေ လွှဲခါဆင်းနေသည့် ဆွဲကြိုးရှည်တွေက တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်လျက် ...

“ကျွန်မတို့ သူနဲ့တွေ့ပါရစေနော်၊ အထဲကို ခဏဝင်ပါရစေ၊ ဟိုလေး၊ အဲထဲမှာ ကလေး.. အဲ .. သား .. ကောင်လေး ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဘယ်လို ...”

တစ်ယောက်က ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ တစ်ယောက်က သူမ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ဆုတ်စေကာ...

“ဒီလိုပါ ညီမရယ်၊ ရှင်းပြရမှာ ရှည်လို့ပါ။ သူနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“သူ ဆိုက်ကားမသိမ်းသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားပြန်လာတော့ မှာပါ၊ ဟိုဘက်ကနေ ဝင်ခဲ့လေ၊ အိမ်ပေါ်ကို တက်ကြပါ”

လူတွေကြည့်ရတာ ပြဿနာရှာစရာတစ်ခုခုနဲ့ရောက်လာတာမဖြစ်

နိုင်ဟုတွက်မိပြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်း ဖော်ရွေဖို့ဆုံးဖြတ်၏။

တကယ်တော့ ရောက်လာကြသူတွေဟာ ဒေါ်ခင်ဆင့် တို့ပဲဖြစ်လေ သည်။

အိမ်ပေါ်မှာ သားလေးရှိနေသည်ဆိုသည့်စိတ်နှင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ် လာတော့ ပင်လယ် က ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို တွဲတူရင်း အိမ်ထဲကိုဝင်၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီလောက်ထိတိုက်ဆိုင်နေတာကို မယုံနိုင် အောင်အံ့ညူနေခဲ့သည်။ တစ်နေ့ညကပဲ ကိုဇင် ဆိုသည့်လူရွယ်ကို သူ ဒီအိမ်ထဲ ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

ဒီမှာ လူငယ်လူရွယ် ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေသည်လဲ၊ ဤသူ တစ် ယောက်သာ လူရွယ်ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ကိုဇင် သည် ...

မေမေသားဆိုသည့်အဖြစ်ကိုတွေးမိစဉ်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် ကြည့်နူးခြင်းနှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက်ရ၏။

လမ်းမှားပေါ်ရောက်နေသည့်လူရွယ်တစ်ယောက်ပေမယ့် ကိုဇင် ပုံစံဟာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ခဲယဉ်းမည့်လူမျိုးမဟုတ်နိုင်။

“ကဲ .. ကဲ .. နင်တို့မောင်နှမ အထဲဝင်နေကြ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောဖို့ရှိတယ်”

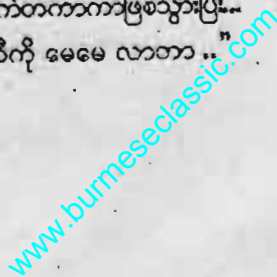
သူတို့ အိမ်ပေါ်မရောက်ခင် ဆိုင်ပေါ်ကနေကူးသွားသည့် ဒေါ်ဝင်း ဝင်းက အရင်ရောက်ကာ အပြင်ခန်းကိုရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဇင်ကို နဲ့

မမ ကို နှင်ထုတ်၏။

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် သည် အသံထက်အရင် လက်တကာကာဖြစ်သွားပြီး- “နေ.. နေပါဦး .. မဝင်ပါနဲ့၊ သားလေးဆီကို မေမေ လာတာ ..”

“ဟင် ...”

“ဘယ်လို ...”

ဇင်ကို က သူ့ကိုကြည့်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် တအံ့တဩ၊ ပြန်ကြည့်၏။ သူ မှတ်မိနေခဲ့သော ပင်လယ်နဲ့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို နားမလည်စွာငေးရင်း ...

“ကျွန်တော့်ကို ...”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတာ စကားမပြောနိုင်။ ဒေါ်ခင်ဆင့် က အခြေအနေကို အကဲခတ်၍..

“တစ်ခုလောက်မေးပါရစေနော်၊ ဒီကောင်လေးက ဦးတင့်အောင်ရဲ့ သားလားဟင်”

“သား မဟုတ်ပါဘူး၊ တူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. တူပဲထားပါ။ ကျွန်မတို့သိချင်တာက ...”

“ထားလို့မရဘူးလေ၊ ကိုတင့်အောင်က ကျွန်မနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကလေး တစ်ယောက်မှရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေးတွေကလဲ သူ့တူတွေတူမတွေပဲ။ အစ်မကြီးက ဒါကို သားသမီးတွေလို့ပြောလိုက်တာ ဘယ်လောက်အဆင်သင့်သလဲ၊ ကျွန်မယောက်ျား ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်တယ်၊ ကျွန်မရောပဲ ...”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းက ရန်တွေ့သလိုပြော၏။ အိမ်ပေါ်တင်လိုက်တာက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စည့်ခံဖို့ပါ။ ပြောလာကြတာ မတည့်စကားတွေဆိုတော့ ...

“ဒီလိုပါ ညီမရယ်၊ သူက အစ်မရဲ့ညီမပါ။ သူ့သားလေး ပျောက်နေလို့လေ ... အဲဒါ ဦးတင့်အောင် မွေးထားပါတယ်လို့ သတင်းအတိအကျရလို့ လာစုံစမ်းတာပါ”

“ဟင် ...”

ဒေါ်ဝင်းဝင်း တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒီလိုလူတန်းစားတွေက ဇင်ကိုလို

ခါးပိုက်နှိုက်ကို သူ့သားလို့ထင်ပြီး လာရှာသည်တဲ့ ...။

တကယ်ဟုတ်လိုက်ရင်တော့ အကောင်းသား၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တဲ့ ...

“သတင်းရလို့ မနေ့ကတည်းက တို့ ရှာနေခဲ့တာပါ။ နေရာမှားပြီး ရောက်သွားလို့ ဒီနေ့မှ ဒီကိုတည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်လာတော့တယ်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ဦးတင့်အောင်နဲ့တွေ့လိုက်ရင်တော့ ရှင်းလင်းသွားမယ်ထင်တယ်။ သူ့လာအောင် ခဏစောင့်ပါရစေ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ စောစောက မေးထားတာကိုပဲဖြေပေးပါရှင်၊ ဦးတင့်အောင်မွေးတဲ့သား ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာလား”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် က ဒေါ်ခင်ဆင့် အဆင်ပြေအောင်ပြောဆိုပေးနေတာကို မစောင့်နိုင်။ ဇင်ကို မျက်နှာပေါ်က အကြည့်ကို မစွာနိုင်တော့ဘဲ လိုရင်းကိုသာ ဇွတ်မေးနေ၏။

“သူ့အစ်ကိုရဲ့ကလေးတွေပဲ။ အဲဒီမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီး တစ်ယောက် ...”

“သတင်းက အတိအကျပါ။ သတင်းပေးတဲ့သူက သူ့ကိုယ်သူ ပြောပြီး အတိအကျပေးလို့ ဒါ မမှားနိုင်ဘူး။ သူက ဦးတင့်အောင် မွေးထားတဲ့ကလေး မှန်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မသားပဲ .. ကျွန်မ သားလေး ...”

ပြဿနာရှင်းမရဘဲရှိစဉ် အိမ်အဝင်ဝမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်ပေါ်လာပြီး..

“ခင်ဗျားက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် ထင်တယ်”

“ရှင် ...”

အားလုံး နောက်လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ဦးတင့်အောင် က ရွေးမတိတ်သေးသည့် ရင်ဘတ်ကြီးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားလျက် ခေါင်းကရွတ်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၏။

သူက ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာကာ...
 “ဟုတ်လား၊ ဝင်းမြင့် သတင်းပေးလို့ရောက်လာတာ”
 “ဟုတ်ပါတယ် .. ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးတင့်အောင် ဆိုတာ ...”
 “ကျွန်တော်ပါပဲ”

အခြေအနေက ဘယ်ကဘယ်လိုကောက်ကွေ့သွားမည်မသိနိုင်ဘဲ
 လူတွေများနေလျက်နှင့် တဒဂံ တိတ်ကျသွားခဲ့၏။

ဦးထင်အောင် က ဇင်ကို တို့မောင်နှမဘေးထိ လျှောက်သွားလိုက်
 ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို နှစ်ပတ်မျှ ငှေ့ကြည့်၏။
 ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်
 ကာ ...

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က ကိုယ့်ကလေးကို သားလို့ပဲ
 ဘာဖြစ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာလဲ”

“ရှင် ...”

“သားလို့ တမ်းတနေသံကို ကြားလိုက်ရလို့ပါ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြောရ
 ခက်သွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်၏။ ဦးတင့်အောင် က ဇင်ကိုတို့ကို
 ဦးထုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်နဲ့ ညွှန်ပြလိုက်ကာ ...

“သူက ‘ဇင်ကို’ ၊ သူ့နာမည်က ‘ယဉ်သကို’ တဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး
 ကျွန်တော်မွေးစားထားတဲ့ကလေးတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဇင်ကို က ခင်ဗျားရဲ့
 သား မဟုတ်ဘူး၊ ‘ယဉ်သကို’ ကမှ ခင်ဗျားသမီး”

“ယဉ်သကို ..”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်လိုရှိနေခဲ့သည့် မိန်းမငယ်လေးထံမှ အကြည့်တွေ

အပြီသွားလျှင် သူမက မျက်နှာလေးကိုငုံတော့မလို၊ ကွယ်တော့မလိုနှင့်...

ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲပြန်မော့လာကာ ...
 “ဦးလေးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မမ က ...”
 “ညည်းက သူတို့ရဲ့ရင်သွေးအစစ်ပဲ မမ”
 “မဖြစ်နိုင်တာ”

ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ဖူးသည့်ကိစ္စ၊ မမရဲ့အဖေက ဦးလေးထက်
 အကြီး ဖေဖေ မရှိတော့လို့ ဦးလေးက မွေးစားခဲ့သည်၊ အားလုံး သိထားခဲ့
 တာ ဒါပဲဖြစ်၏။

တချို့က ကိုဇင် ကို မွေးစားသားလို့ပြောသံတွေ ပစ်ထည့်ခဲ့သေး
 သည်။ ဒါတောင် ဦးလေးက ‘ဟုတ်ပါတယ်’လို့ ပြောခဲ့တာမဟုတ်။

အမြဲတမ်း ကိုယ့်ညီမလေးအရင်းလို သတ်မှတ်ခဲ့သည့် မမ ရင်ထဲမှာ
 သူမဟာ ဘာမှမဆိုင်ခဲ့သော တစ်ဖမ်းတစ်ရံဆဲအဖြစ် တွေးတောင်မကြည့်
 ခဲ့ဖူးပေ။

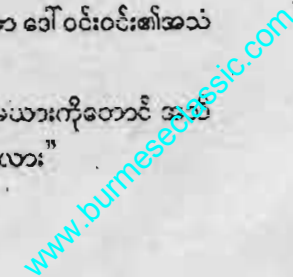
ထို့ပြင် ငိုနေသည့်အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ နောက်မှာ ရပ်နေသူဟာ သူမတို့
 မောင်နှမနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မသင့်မြတ်ခဲ့တဲ့သူ ...။

အတွေးနှင့် မျက်လုံးက ဖျတ်ခနဲရောက်သွားလျှင် စူးစိုက်ကြည့်နေ
 သည့် မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို အလွယ်တကူ ဖြစ်
 မြောက်စေခဲ့၏။

“ကိုတင့်အောင် ဒါ ဘာတွေလဲဟင်”

တိတ်သွားကြသည့် မထင်မှတ်မြင်းတွေထဲမှာ ဒေါ်ဝင်းဝင်း၏အသံ
 ကြီးပဲ ထွက်လာသည်။

“ရှင်က အနားမှာ တစ်သက်လုံးရှိနေခဲ့တဲ့ မယားကိုတောင် အသံ
 မပေးနိုင်ဘဲ ကျွန်မက သူများပြောမှ သိရတာပါလား”

“ဒါက သူများရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်နေတာတွေရှိလို့ပါ။”

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုတော့ ရှင်က တစ်သက်လုံး နှုတ်လုပ်လုပ်ပုံးဖိထားတယ်။ ကျွန်မက ငါ့ယောက်ျားရဲ့ သွေးသားလေးတွေပဲဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့ရတာကျတော့ ...”

“ဘာသည်းခံခဲ့တာလဲ”

“အို ...”

မမ က ပက်ခနဲပြောလိုက်တော့ ဒေါ် ယဉ်ဆင့် မျက်ခုံးလေးပင့်သွား၏။

“ဒီမှာ ညောင်ပင်တူးရင် ပုံတံသင်ဥတွေပေါ် ကုန်မယ်နော်၊ အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့။”

“ကြည့်စမ်း .. အဲဒါတွေလေ၊ အဲဒီလို အမြဲတမ်းစော်ကားလာခဲ့သမျှ ငါက သည်းခံခဲ့ရတာ”

“နေကြပါဦး။ သမီးလေးလဲ မပြောနဲ့တော့နော်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ လူကြီးတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကြောင့်ပါ။ ပြဿနားအားလုံး ရှင်းသွားရင် သူ့အလိုလိုငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ”

ဒေါ်ခင်ဆင့် က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကာရင် ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစား၏။

ဝင်လာကတည်းက ဧည့်သည်တွေရော၊ အိမ်ရှင်တွေရော ဘယ်သူမှ မထိုင်ဖြစ်ကြသေး။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကတော့ ဒီအိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်တာနှင့် အနည်းအကျဉ်းတော့ နားလည်သွားခဲ့သည်။

နို့စိမ်းရောင် စပို့ရှပ်ပွပွလေးနှင့် ပခုံးလောက်ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ ရှိသော ဖြူဖြူနုနုမိန်းကလေးကို စူးစိုက်ငေးနေရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လိုက်လှဲစွာခံစားလာရ၏။

သူမ မွေးဖွားခဲ့သည့် ကလေးငယ်လေးဟာ မိန်းကလေး တဲ့လာ...၊ ဇင်ကို ဆိုသည့်ကောင်လေးနှင့် သည်မိန်းကလေးကို အပြန်ပြန်

အလှန်လှန်ငေးရင်း ခေါင်းက အလိုလိုညိတ်လာမိခဲ့၏။

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းညှိလေးတွေ၊ နီတာမကဘဲ အညိုရောင်သမ်းနေသည့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ၊ ပြီးတော့ ခုနက ဒေါသဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာ၊ ဤသည်တို့သည် နတ်ရဲ့ ဆိုသည့်ယောက်ျား၏ ဒေါသမာနကြီးလွန်းသော သွင်ပြင်ဟန်ပန်များနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ...၊

ဒါပေမယ့် တမ်းတနေခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ အရိုးစွဲနေခဲ့တာက ‘သား’ ဆိုသော ရင်သွေးရတနာ ...

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေနော်”

သူမကပဲ ထိုအဖြစ်ကို ပြန်၍အစဖော်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်မ မွေးခဲ့တာကို သားလို့ပဲ တစ်ချိန်လုံးသတ်မှတ်ခဲ့တာ၊ သမီးလေးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ရုတ်တရက် ...”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ပြန်မေးချင်တယ်၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် ကို ‘သား’ မွေးပါတယ်’ လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ မွေးပြီးပြီးချင်း သိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

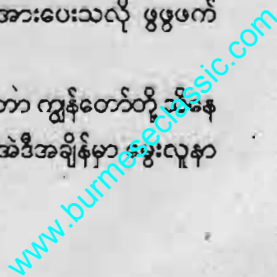
“ဟုတ်တယ်၊ မွေးပြီးပြီးချင်းပဲ သားလေးလိုကြားလိုက်တာ၊ ခဏလေးပဲကြာတယ်၊ ကလေး .. ကလေးက အဖတ်မတင်ဘူးဆိုပြီး ...”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် မျက်ဝန်းတွေ ကလေးတွေဆီငေးနေရင်း မျက်ရည်ဝတွေ ပြိုဆင်းလာ၏။ ပြီးတော့ ရှိုက်သံမပွင့်တပွင့်နှင့် ငဲ့ကျသွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ခဏလောက်ပြောပါရစေ”

ပင်လယ် က ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ပခုံးလေးကို အားပေးသလို ဖွဖွဖက်လိုက်ကာ ...

“ဒီအဖြစ်တွေကို ဘယ်သူပန်တီးခဲ့တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေကြပြီပဲ၊ အခု မေမေက ကာယကံရှင်မှန်ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မွေးလူနာ

ဖြစ်နေတာပါ။ ဒီက ဦးလေးလဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ အဓိကက ဦးဝင်းမြင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်းကြားပေး ခဲ့ပြီး သူ ဒီမှာမရှိဘူး။ ဒါတွေအားလုံးကို သူနဲ့မေမေ တွေ့မှ ရှင်းလို့ရမှာ”

“မှန်တော့မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

ဦးတင့်အောင် က ပင်လယ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို မေမေလိုခေါ်လိုက်တာလည်း သတိထားမိသဖြင့် ဂရုစိုက်အလေးထားရ မည့်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာသတ်မှတ်၍ ...

“သူက အပြစ်တွေအများကြီးကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ဆင့်ကို ဘယ်လိုမှရှင်ဆိုင်တွေ့ဝံ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ဦးနတ်ရဲနဲ့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကစပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံး ကျွန်တော် အသေးစိတ်သိပါတယ်”

နားထောင်နေကြသည့်လူတွေ ယုံကြည်အောင်၊ နတ်ရဲနဲ့ ယဉ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်ခဲ့တာတွေက စ၍ မွေးဖွားခါနီးမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာအထိ လိုအပ်တာလောက်ကို ခြုံငုံပြောပြ၏။

“သူ တကယ်နာကြည်းတာက ခင်ဗျားယောက်ျားကိုပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကလေး မပါပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကလေးကို ခိုးထုတ်လာခဲ့ပေမယ့် သူ မျက်နှာလှူခဲ့ပစ်မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ယောက်ျားလေးလို့ အသိပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စက တော့ နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ ကံတရားပဲထင်တယ်”

ဦးတင့်အောင် က မမနဲ့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် တို့ကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်၍ ...

“သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှ ခြင်းချန်မထားခဲ့ဘူး။ ဟိုတုန်းကတည်း က ခုထိပေါ့။ ဒီကိစ္စကို သူ ဒီလိုလုပ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ပြောသံလဲမကြားဘူး။ မသင်္ကာစရာလဲမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကလေးကို မမြင်လိုက်ရဘဲ ယောက်ျားလေး

လို့ထင်လိုက်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ထင်သလိုပြောလိုက်လို့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်နှင့် နားထဲကို ဒီတိုင်းရောက်လာတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါက မြှုပ်ကွယ်ထားလို့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ။ တကယ်လို့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ဘက်က ဒီထက်သေချာချင်သေးကယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြင့်ဘက်က ခိုင်မာတဲ့ သက်သေတစ်စုံတစ်ရာတွေရှိနေမှာပါ။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပေးကြည့် ပါမယ်”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က က မမ မျက်နှာလေးကိုပေး၍ ခေါင်းညှိကာရင်း နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့၏။ ဘာမှလတော့မပြောနိုင်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကလေး ကျွန်တော့်လက်ထဲကိုရောက်လာခဲ့ တဲ့ ရက်လအပြည့်အစုံထိ မှတ်သားထားတာရှိပါတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ဒေါ်ယဉ်ဆင့် သိတဲ့အခါ ချိန်ထိုးကြည့်ပေးပါဗျာ။ အမှန်တရား တကယ် ရှိနေရင် ပေါ်လာမှာပါ”

“တစ်ခုလောက် ကျွန်မ မေးပါရစေ”

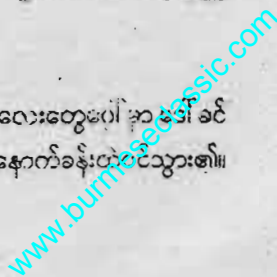
ဒေါ်ခင်ဆင့် ပြောလိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ဈေးဆိုင်မှာ ဝယ်သူရောက် နေသည့်အသံကိုလည်းကြားရကာ ...

“ကဲ... ကျွန်မ ဈေးရောင်းလိုက်ဦးဗယ်။ စဉ့်သည့်တွေကို နေရာလေး ဘာလေး ပေးလိုက်ပါဦး”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းသည် ယောက်ျားနဲ့မတို့ကို မကြည့်လင်သည်နီးသော် ငြား စဉ့်သည့်တွေကိုတော့ အားနာပုံပေါက်ကာ ဦးတင့်အောင်ကိုလှည့် ပြော၍ ဆိုင်ပေါ် တက်သွား၏။

“ထိုင်ကြပါဗျာ”

ကြိမ်ကွက်ခင်းထားသည့် ကျွန်းကုလားထိုင်လေးတွေပေါ်မှာ မဒါ ခင် ဆင့်တို့ ထိုင်ကြစဉ် မမက ဇင်ကို ကို လက်တို့၍ နောက်ခန်းထဲပင်သွား၏။

၁၃၂

လရောင်ကျူးရင့်

မထိုင်ဘဲ ဒီတိုင်းရပ်နေသည့် ပင်လယ် က မမ တို့ဝင်သွားသည့် နောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မမ မျက်ဝန်းလေး ဖျတ်ခနဲရွှေလာ တော့ တည့်တည့်ဆုံမိသွား၏။

ထိုအခါ မမသည် ဇင်ကိုကိုပဲ အစ်ကိုအဖြစ် ဆက်လက်ခင်တွယ် သွားမှာဖြစ်ကြောင်း ပြလိုက်သလို တစ်ဖက်မှာ နွေးထွေးခြင်းကိုပေးကာ ဒီဘက်ကိုတော့ အေးစက်စက်အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ...။

“ဒီလိုပါရှင် ...။ ဟို .. ဒီကလေးတွေကို နှစ်ယောက်စလုံးမွေးစားလိုက် ရတဲ့အဖြစ်က ကျွန်မညီမလေးရဲ့ ‘သား’ ဆိုတဲ့စွဲလမ်းချက်ကို အတည်ပြု လိုက်သလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာဖြစ်နေတော့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါလေးကိုတော့ ရှင်းပြပါရှင်။ ကလေးက ဦးတင့် အောင်ဆီမှာရှိနေတယ်လို့ကြားပြီး ကျွန်မတို့ရောက်လာတော့ ကျွန်မ သားလို့ထင်ရလောက်တဲ့အရွယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကလဲ ဦးတင့်အောင်ရဲ့ မွေးစားသားအဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက် ကို ...”

“ဒီလိုပါ။ ဇင်ကို ရဲ့ အသက်နဲ့ပြန်တွက်ကြည့်ရင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့် မွေးဖွားခဲ့တဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လာမှာပါ။ မမကိုမွေးစားလိုက် ရပြီး တစ်နှစ်နီးပါးကြာမှ ဇင်ကိုကို ထပ်ရတာ။ ဒါပေမယ့် ဇင်ကို ကျွန်တော့် ဆီရောက်တော့ပဲ အသက်လေးနှစ်မပြည့်တပြည့်ရှိနေပြီ”

“ဪ ...”

ဒါဆို ဒီကလေး ဘယ်သူ့ကလေးလဲဆိုတာရော ဦးတင့်အောင် သို့နေမှာပါ။ မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်သွားပေမယ့် မမေးဖြစ်ကြပါ။ ဒါပေမယ့်...

“ဇင်ကို ကတော့ ဝင်းမြင့်ရဲ့ တူအရင်းပါပဲ”

“ဟင် ...”

“သူလဲ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ကြီးပြင်းခဲ့တာပဲ။ ဝင်းမြင့် ထောင်ကျခါနီးမှာ ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်ပစ်ခဲ့တာ။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကလဲ သူငယ်ချင်းကို ချစ်လွန်းလို့ တတ်နိုင်သမျှလက်ခံကူညီ ခဲ့ပေမယ့် ကလေးတွေကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မမွေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး”

ဒါက ဖြစ်သင့်တဲ့သဘာဝဟုနားလည်ပြီး ဒေါ်ခင်ဆင့်က ခေါင်း ညှိတ်၏။

“စကတည်းက ကျွန်တော့်အခြေအနေက မကျပ်တည်းရုံပါ။ နောက် တော့ ကျပ်တည်းလာတယ်။ အဲဒီအကျပ်အတည်းကြောင့် ကလေးတွေ ကို သူများလက်ထဲတစ်ဆင့်ထည့်ခဲ့မိတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံနိုင်တယ်လို့တွက်မိတာလဲပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဒုက္ခရောက် ပြီး ပြန်ပြေးလာကြတယ်”

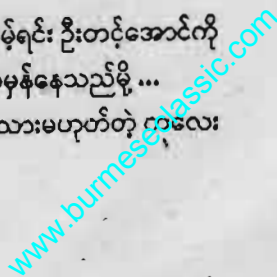
ထိုစကားကြားသည်နှင့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်၏ရိုက်သံတွေ လွင့်တွက်လာ တော့သည်။

ဦးတင့်အောင် စကားရပ်သွားပြီး အားနာသလိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ... “နောက်ဆို ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိလာဦးမှာ ကျွန်တော့်ဘက် က ချို့ယွင်းချက်တွေကို ဝန်ခံချင်လို့ အားနာနာပဲပြောရတာ ခွင့်လွှတ် ပါဗျာ”

“သွေးသားတော်ကြရင်တော့ ဒါက ပြောစရာဖြစ်ပေမယ့် ဦးတင့် အောင်က မဆိုင်တဲ့သူပဲ .. ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူးရှင်။ အားမနာပါနဲ့ ဆက်ပြောပါ”

ဒေါ်ခင်ဆင့် က ညီမဖြစ်သူကိုဖက်၍နှစ်သိမ့်ရင်း ဦးတင့်အောင်ကို ပြောပြေပြစ်ပြစ်ဆက်ဆံသည်။ ဒါက တကယ်လဲမှန်နေသည်မို့ ...

“ဦးတင့်အောင်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်တဲ့ ကလေး

နှစ်ယောက်ကို ဒီအရွယ်ထိမွေးခဲ့ရတာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ပြုစုပြီးပြင်ခဲ့တာတွေ ဘယ်လိုရှိခဲ့ရဲ့နဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလေးရဲ့ အရိပ်မှီးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျေးဇူးတင်ထိုက်နေပါပြီ၊ တကယ်အပြစ်ရှိခဲ့တာက ကျွန်မ .. ကျွန်မတို့ ...”

“ညီမလေးရယ် ကလေးကိုတွေ့နေကာမှ ဘာဖြစ်လို့ တအားငိုနေရတာလဲ၊ ကိုယ်က ဝတ္တရားကျေချင်လွန်းလို့ ကမ္ဘာပတ်ရှာနေတဲ့သူပါ။ စွန့်ပစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မငိုနဲ့၊ တိတ် ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့်မှာ ဒီဘက်လှည့်ချော့ရဲ့ သိချင်တာမေးရနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်..

“ယဉ်သလို ကနေ ဘာဖြစ်လို့ မမ ဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ဟို ဒီလိုပေါ့နော် .. ယဉ်သကို ဆိုတာလေးက သူ့အမေနာမည် ပါနေတယ်လေ၊ မသိတဲ့လူဆိုရင် ကလေးမိဘကပေးတဲ့နာမည်ကို မိဘနဲ့ပြန်မဆုံအောင် တမင်ဖျောက်ဖျက်ပြီးနာမည်ပြောင်းထားသလိုပဲ၊ ခုဟာက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ..”

ဦးတင်အောင် က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ခပ်မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးသည်။

“တိုက်ဆိုင်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ‘ယဉ်သကို’ ဖြစ်သွားတာက ဝင်းမြင့်ကိုယ်တိုင် ကလေးကို လာဝိုတုန်းကပြောသွားလို့ပါ။ ကလေးကို နာမည်ပေးရင် ‘ယဉ်’တစ်လုံးတော့ ရှေ့ကဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ကဖြစ်ဖြစ် ပါပါစေ လို့ သူပြောခဲ့တယ်၊ နာမည်ပေးမယ့်လူကို ကျွန်တော်က ဒီလိုထပ်ပြောပေးလိုက်တော့ ‘ယဉ်သကို’ဖြစ်လာတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့အဓိကကဗျား ဝင်းမြင့် က လူယုတ်မာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာလဲ နာကြည်းစရာအတိတ်ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ကလေးကိုတော့ နူးညံ့တဲ့စိတ်လေးထားခဲ့ရပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုခင်လို

ကလေးတွေကိုလက်ခံတာမှန်းသိနေလို့ ဘယ်ကလေးကတော့ ရန်သူ့ကလေး၊ ဘယ်ကလေးကတော့ သူ့သွေးသာ၊ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မမ ကို သူ့ရဲ့ရင်သွေးလိုထင်ပြီး ယူထားခဲ့တာ၊ ဒါတွေအားလုံးကို သူ အခု ထောင်ကထွက်လာမှသိရတာ၊ အဲဒါ အမှန်တွေပါ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ကလေးခိုးသွားတဲ့ ဦးဝင်းမြင့်ကို တွေ့ခွင့်မရတော့ဘူးလား”

ပင်လယ် က ဝင်မေးသည်။ ဒီလူကြီးဘက်က ကောင်းကွက်တွေကို သူ မကြားချင်သလိုကြီးဖြစ်နေမိ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်ကို ငြိုးငြိုး နှစ်ပေါင်းများစွာ ညှဉ်းဆဲထားခဲ့တာ ခံရတဲ့လူတွေက တစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်ဘဲ...၊ တကယ်ဆို သူ မုန်းနေတဲ့သူ သေပြီဆိုကတည်းက အမှန်တရားကို ပြန်ဖွင့်ပေးသင့်သည်။ ဦးတင်အောင်ကလည်း ပင်လယ် မျက်ဝန်းထဲက စာတွေကို နားလည်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာ အပြစ်တွေရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ လုံးဝ လာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်သေးတာက ...”

စကားရပ်လိုက်ပြီး ဒေါ် ယဉ်ဆင့်ကိုကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ..

“ကလေးကိုပြန်ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဝင်းမြင့်ဘက်က ကျူးလွန်ခဲ့သမျှအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ပေးခဲ့ပါ၊ ကျန်တာ ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ဒါက ခွင့်လွှတ်သင့်တယ်လို့ အပေါ်ယံကြည့်လို့ရပေမယ့် အသက်တစ်ချောင်းဟာ နေ့စဉ် အာဟာရမှီပဲနေရရင် ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာမယ်” ပင်လယ် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ဆင့်တို့ အူပဲလှုပ်

ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ ဇင်ကို နဲ့ မမ ဘယ်လိုရုန်းကန်နေကြတာကို သူမတို့က ဘာမှမသိကြပေ။

သိနေသည့်နှစ်ယောက်က သူနဲ့ ဦးတင်အောင် ...!

သို့သော် သူ့သိနေမှန်း ဦးတင်အောင်ကလည်း မသိခဲ့သည်မို့ ပင်လယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆုံသွားပြီး အသံတိတ်စကားတွေ အများအပြားပြောဖြစ်သွားခဲ့၏။

ထိုနေ့က ပင်လယ် က မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့် အခန်းဆီ တစ်ချက်ဝေကြည့်ကာ ...

“ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုရုန်းကန်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ဒါက အဖြေထွက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ဒီလိုလုပ်သွားတဲ့အတွက် စည်းလွတ်ကမ်းလွတ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ၊ ပွေ့ပိုက်မွေးမြူခွင့်မရခဲ့လို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ရည်စက်တွေ၊ ဒါတွေက နေပူလို့ ပန်းညှိုးသွားတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ဆိပ်လိုက်လို့ အပင်သေတာ၊ ရသွားတာနဲ့ ပျက်စီးခဲ့တာကို ယှဉ်ကြည့်ရင် ဘယ်ဘက်က နစ်နာသလဲ”

ပင်လယ် ပြောသမျှကို ဦးတင်အောင် တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

ဒေါ်ခင်ဆင့်တို့ကလည်း ဒီတိုင်းငြိမ်သက်နေခဲ့ကြ၏။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလူကို ဒါကြောင့်ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ဒီမှာဆိုစည်းကြတာက ဝမ်းသာကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစမ်းရေစီးကြောင်း တစ်ခုပါ။ ဘယ်အရပ်က စိမ့်ထွက်စီးဆင်းလာသလဲဆိုတဲ့ ရေညှာအရပ်

ကို ပြန်မရှာပါနဲ့”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ငါ့တူ၊ တကယ်ဆို ဦးလေးက နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ မဆိုင်တဲ့သူပါ”

“အဲဒါကြောင့် ဘာမှမတောင်းဆိုဘဲ ဒီတိုင်းနေလိုက်ပါ။ ဦးဝင်းမြင့်နဲ့ မေမေ ဆုံးဖြတ်တဲ့ကြားမှာ အဆိုးအကောင်း အများကြီးပြောင်းလဲဖို့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်မှာ ဘာမှတောင်းဆိုခွင့်မရှိတဲ့ဘက်က ဦးဝင်းမြင့် ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူကိုယ်တိုင် အကြောင်းမကြားခဲ့ရင် ခုလိုဆုံစည်းကြဖို့ ဖြစ်လာမှာမှမဟုတ်တာ၊ ကျေးဇူး ဆိုတာ တင်တတ်ရင် လေကိုတောင် ဝဝရှူချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အပြစ်ဆိုတာကိုကြောက်တတ်ရင်လဲ သူများမိသားစုတွေ သေကွဲရှင်ကွဲတွေနဲ့ ဘဝပျက်အောင်လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ပြေးနေတဲ့သူ ဘယ်တော့မှ လမ်းမတွေ့ဘူး။ အဲဒါတွေ ဦးလေး သိမှာပါ။ သူပြေးလို့ မောပန်းပြီး မူလနေရာကိုပြန်ရောက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပဲအပြစ်ပေးပေး သူ ခံရမှာပဲ၊ ဦးဝင်းမြင့်ကိုပဲပြောပြပေးပါ။ အပေးအယူတွေမျှော်လင့်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်လာပါလို့ ...”

“ခဏနေကြပါဦး၊ သားကြီး နေဦး၊ အန်တီ ပြောစရာရှိတယ်”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ပျာပျာသလဲပါလာတော့ ဦးတင်အောင် ပင့်သက်ရွိုက်ရင်းပြုံးယောင်သမ်းသွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့က ပြဿနာရှာဖို့စိတ်ကူးတွေလဲမရှိတော့ပါဘူး။ ကလေးကိုပြန်ရရင်ပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ပြန်မရမှာလဲ အန်တီ၊ မေမေကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ကလေး ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုပါ ...”

“ကျွန်တော်က အားလုံးကိုကျော်တက်နိုင်ဖြတ်ပြီး ကလေးလက်ကို ဆွဲခေါ် သွားဖို့ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ၊ တိုက်ခိုက်ဖို့မပါသလို ငြိမ်းချမ်းဖို့ လဲကြီးစားစရာမလိုဘူး၊ ဖြစ်သင့်တာတွေ၊ မဖြစ်သင့်တာတွေကို ထားခဲ့ လိုက်ပြီးသာ။ ဒါကို ထပ်ပြီးတောင်းဆိုတာက မလွန်လွန်းဘူးလား”

“လွန်သွားပြီပဲထားပါကွာ၊ ခုချိန်ထိ မမ က ကျုပ် အုပ်ထိန်းစောင့် ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကလေးအဖြစ်ပဲ ရှိနေတာပါ”

“ဦးလေးက ပြောသလိုမညီညွတ်ရင် ပြန်မပေးလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလို တာလား”

ဦးတင့်အောင် အသံတိတ်သွားသည်နှင့် ပင်လယ် ခြေလှမ်းတွေ အတွင်းဘက်ကို တောက်လျှောက်လှမ်းဝင်သွားခဲ့၏။ ဘယ်သူမှမထင် မှတ်ခဲ့တာမို့ အကုန်လုံး တိတ်သွားကြ၏။

“ယဉ်သကို .. ညီမလေး ခဏထွက်ခဲ့၊ ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်”

ပင်လယ် က အပြာရောင်ခန်းဆီးလေးချထားသည့် အခန်းတံခါးဝ နားမှာ ရပ်၍ခေါ်သည်။

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီးမှ ညွတ်ကျသွား၏။

“ယဉ် ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ပျာပျာသလဲထိန်းဖက်ထားရင်း ...

“သတိထားပါ ယဉ်ရယ်၊ သမီးလေးကိုပြန်တွေ့နေကာမှ လူက ပျော ခွေနေပြီ”

ပင်လယ် က ဒီဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီးမှ အခန်းထဲဘက်ကိုပြန်၍ မျက်နှာမူကာ ...

“ညီမလေး .. နင့်ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ နှစ်ပေါင်းများစွာရှာဖွေခဲ့ရတဲ့

အမေလေ ..၊ ကိုယ့်အမေ ရောက်လာတာကိုတောင် ဒီလိုနေနိုင်သလား၊ တစ်ခုခုထွက်ပြောစမ်းပါ”

သူ စကားဆုံးသည်နှင့် ခန်းဆီးစက တစ်ဖက်သတ်သိမ်းဖယ်သွား ၏။ ပင်လယ် ပျာပျာသလဲဆုတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် မမ က ထွက်မလာပါ။

ခန်းဆီးစကိုဆုပ်ထားလျက်နှင့် တံခါးပေါင်တစ်ဖက်မှာလက်ထောက် ၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။ စည့်ခန်းကနေကြည့်တော့ ပင်လယ် ကိုမြင်ရ ကာ ခန်းဆီး၏အတွင်းဘက်မှာရှိနေသည့် မမ ကို မမြင်ရပေ။ သူ မြင်နေ ရသည့်မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်းနေသော မျက်နှာလေးမှ ...

“မမ ပြောစရာရှိတယ်”

ဤမျှလောက်ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်စကားလေးပြောဖို့ကို ဒီလူက ငါ့အစ်ကို ဆိုသောရင်းနှီးမှုတွေ ခဏလေးအတွင်းမှာ မချီမဆံ့ ရိုက်သွင်းနေရတာဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုအဖြစ် နေရာပေးနိုင်တာပဲရှိသည်။ ဇင်ကို ကို နတ်ဖယ်ပစ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ပြောလေ .. ဘာလဲ”

“အဲဒီကပြောတာတွေ အားလုံးကြားတယ်၊ ခင်ဗျား ...”

“ရတယ် .. ခေါ်ချင်သလိုခေါ်လိုက်၊ ပြောစရာရှိတာပြော”

“ကိုကြီးပြောနေတာတွေကို မမ ကြားတယ်၊ ဘာကိုဆိုလိုတာမှန်း လဲ သိတယ်၊ ဦးဝင်းမြင့်အတွက် ဦးလေးက ပြောပေးနေတာကို ကိုကြီး သဘောမကျတာမဟုတ်လား”

ပင်လယ်က မဖြေ ...၊

အတွင်းဘက်မှာ ခေါင်းငိုက်ဖိုက်နှင့် ခေါင်းရင်းပြတင်းအပြင်ကို လှည့် ရပ်နေသည့် ဇင်ကိုဆီလည်း အကြည့်ရောက်သွားမိသည်။

“မမ က ဦးလေးပြောတာကို ထောက်ခံတာမဟုတ်ဘဲ ဦးဝင်းမြင့်က ကိုဇင့်ဦးလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် အားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပေးပါလို့ ပြောရင်ရော ...”

“မမ ...”

ဇင်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လာသည်။

“မပြောနဲ့ ငါ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် မလိုဘူး၊ နင့်အစ်ကို ပြောတာတွေအားလုံး မှန်ပါတယ်။ ဦးလေး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေက ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့မရှိတာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဦးလေးဖြစ်ဖြစ် အဒေါ်ဖြစ်ဖြစ် နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ မလာခြင်းကလဲ ဘာမှအရေးမပါဘူး၊ နင် ခုလို မိဘနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ တင့်တယ်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပြီ၊ လိုက်သွားစမ်းပါဟာ၊ ငါတို့ အချိန်မရွေး တွေ့ကြုံလိုရတယ်”

ဇင်ကိုသည် မျက်ရည်တွေဝေသီလာလျက် မမ က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရှာ၏။

ပင်လယ် က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်နှစ်ဖက်ထည့်ထားလိုက်ပြီး ...

“ပြောခဲ့တာတွေက အနိုင်မပေးနိုင်တဲ့မာနသက်သက်နဲ့ပါ၊ ရောက်လာကြကတည်းက ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမပါခဲ့ကြပါဘူး”

သူပြောလိုက်တော့မှ မမ မျက်ဝန်းလေးရွန်းလက်သွားပြီး လှည့်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ဇင်ကိုလက်မောင်းကိုဆွဲလှုပ်၍ ...

“ကိုဇင် နင် အားမငယ်နဲ့နော်၊ ငါ မေမေ့ကိုပြောပြီး နင့်ကိုပါခေါ်မယ်”
“ငါ ...”

ဇင်ကို က တစ်ခုံခုပြောမလို ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်သွား၏။

ပြီးတော့ ပြုံးကာ ...

“အေးပါ”

“သမီးလေး ..”

ပင်လယ် ဘေးမှာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ရောက်လာတော့ မမနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးမောသွားကြလေသည်။

မဟာနဖူးပြေပြေ၊ ဓဝ်သွယ်သွယ်ကိုယ်လုံးနှင့် စိန်လော့ကက်တပ်၊ ကြိုးရှည်တစ်ကုံးတည်းဆွဲထားသည့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကို မမ ငေးနေရင်း စကားပြောဖို့က မအောင်မြင်။

အခန်းထဲဝင်လာတာကိုက ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ ခူးတွေတုန်၊ အာခေါင်တွေခြောက်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားသည့်ဒဏ်ကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့၍ဖြစ်သည်။

“သမီးလေး .. သမီး မေမေ့ကို ရင်းနှီးလို့မရဘူးလားဟင်၊ မေမေလေ သမီးကို ပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဘယ်မှာမှ အစရာမရကအောင် ပျောက်သွားခဲ့လို့ပါ၊ သမီးလေး မစိမ်းကားပါနဲ့နော်၊ မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ၊ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

မမ လက်ကလေးတွေ ဇင်ကိုလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာက နေ တဖြည်းဖြည်းဖြေကျသွား၏။ ပြီးတော့ လက်ဖျားလေးတွေကို ဖိဆုပ်လိုက်မိသည်။

သူမမှာ မိခင်ရင်းရှိနေသေးမှန်း ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်တွေထဲမှာ တောင် မပါခဲ့ဖူးပါ။ ထို့ပြင် စားစရာမရှိတိုင်း ခိုးယူပြေးလွှားနေရတဲ့သူမဘဝဟာ ဒီလိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ပိုင်ဆိုင်လာရသည့် ဘဝမျိုးထိ ပြောင်းလဲသွားမည်ဆိုတာလဲ ...။

“သမီးလေး ...”

လရောင်ကျူးရင့်

“မေမေ ...”

တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားမိခဲ့သော ခြေလှမ်းတွေမဆုံးမီ တယုတယထွေး
ပွေ့လိုက်သော မေမေလက်နှစ်ဖက်က နွေးထွေးမွှေးပျံ့သောရင်ခွင်ထဲမှာ
မမ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်သွားတဲ့အထိ ...။

မေမေလို့ ရေရှုတ်နေမိသော်လည်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှာပဲ လှုပ်ခတ်တုန်
ယင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဒါ .. အိပ်မက်တွေ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ...။

အခန်း (၁၆)

“ကိုဇင်ရော .. ကိုဇင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဆွဲထားသည့်အိတ်ကိုပစ်ချကာ ပခုံးမှာလွယ်ထားသည့်အိတ်ကို
ထပ်ဆွဲတင်ရင်း အိမ်ဘေးလမ်းကြားလေးကို ငုံ့ကြည့်၏။

အားမရနိုင်ဘဲ ပြေးဆင်းသွားသည်။ နောက်ဖေးအိမ်သာတံခါး ပွင့်
နေတာမြင်မှ မမ မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းပြီး ပြန်လှည့်လာ၏။

“မမ ...”

“ဦးလေး .. ကိုဇင်ရော၊ ကိုဇင် ခိုက်ဆာလို့ဆိုပြီး အစောကြီး ထ၊
ထွက်သွားတာ တစ်ခါမှ ပြန်မလာသေးတာလား၊ ပြန်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်
တာလား”

ဦးတင့်အောင်လည်း မျက်နှာမကောင်းပါ။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ
အနက်ရောင်ကားကြီးကရပ်လျက် ကားပေါ်မှာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်တို့ရှိနေကြ
ကာ အိမ်ရှေ့အညှိခန်းမှာတော့ ပင်လယ် ဆိုသည့်လူငယ်က ထိုင်နေ
လည်း မထိုင်။

သောက်လက်စမ်းကရက်ကိုရွက်နေရင်း မမကိုစောင့်နေ၏။ ခံညံ့သည်ရှေ့မှာမပြောချင်လို့ နောက်ဖေးကိုထွက်လိုက်လာခဲ့တာမှန်သော်လည်း မပြောရသေးဘဲ မျက်ရည်လည်နေသည့် မမ ကို ဘာက စပြောရမှန်းမသိ။

“ဟင် .. ဦးလေး သိလား ပြောစမ်းပါ”

“သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြေဖမ်း ဖြစ်လာသမျှတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် မမျှော်မှန်း မလိုလားတာတွေပဲဖြစ်လာခဲ့တာ၊ လိုတိုင်း မရသလို ရလာတွေကိုလဲ ဟင့်အင်း ငြင်းလို့မရဘူး၊ ဒါက လူ့သဘာဝရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေပဲ၊ လောကဓံတရားတွေပေါ့”

“ဦးလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုစင် ဘာပြောသွားလို့လဲဟင်၊ ညကတည်းက မမနဲ့အတူလိုက်နေမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တာ”

“ခုလဲ မလိုက်ဘူးလို့မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညည်း သွားနှင့်ပါစေ၊ သူ လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့”

“ဘာ ...”

“သူ့ဦးလေးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဒီအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဒီမိသားစုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ချက်ချင်းကြီးမဖြစ်နိုင်လို့ပါတဲ့”

မမ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ မျဉ်းဖြောင့်လေးတစ်ကြောင်းလို ဖိကပ်သွား၏။ ဖျတ်ခနဲလွှဲပစ်လိုက်သည့်မျက်နှာလေးကို ဦးတင့်အောင်က စိတ်မကောင်းစွာကြည့်၍ ...

“ကလေးတွေမှမဟုတ်ကြတော့တာ မမရယ်၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး နေတတ်အောင်နေပါ၊ အခု ညည်းလို မြေပြင်ပေါ်ကနေ ကောင်းကင်ပေါ်တစ်လှမ်းတည်းနဲ့ရောက်သွားတဲ့အခွင့်အရေးမျိုး သေတဲ့အထိ ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ ညည်းက အရှင်လတ်လတ် ဘဝဖြောင်းသွားတာပဲ၊ ဦးလေးပြောချင်

တာက စင်ကို ထွက်သွားပြီးပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာဘူးဖြစ်စေ ကဆွေးဆွေးတမျှော်မျှော်ဖြစ်မနေပါနဲ့”

မမ၏မကျေနပ်သည့်မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲလှည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စတွေ ရစ်သိုင်းနေလျက် ...

“ညည်း၊ သူ့ဘက်ကနေစဉ်းစားကြည့် ...၊ ညည်းတို့ချင်း မောင်နှမလို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ပြီး မစွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေကြပေမယ့် အခု မောင်နှမအရင်းတွေမဟုတ်မှန်း ကိုယ်က စပြီး အားလုံး သိသွားကြပြီ၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့်တို့က ညည်းမျက်နှာလေးတစ်ခုကိုခုံညှာပြီး ခေါ်ချင်လဲခေါ်ခဲ့ပါလို့ ခွင့်ပြုတာမှန်ပေမယ့် သူ ဘယ်လိုက်ရဲမလဲ”

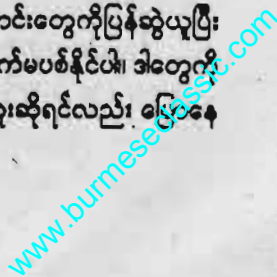
မမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရီဝေငေးမောသွား၏။

“ပြီးခဏာ သူ့ဦးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပင်လယ်နဲ့ပါ အချင်းများခဲ့သေးတယ်၊ ဒီလို ဆိုးသွမ်းတဲ့ဂုဏ်သတင်းတွေ တစ်စစီဆွဲထုတ်သလိုဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ သူ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဒီလူတွေကို ရင်ဆိုင်မလဲ”

မမ မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲခုန်ဆင်းသွား၏။ ဒီအချက်တွေ သူမ တွေးမိပါသည်။ ပြောကြကြေးဆို ဦးဝင်းမြင့်ဆိုသည်လူကြီးကြောင့် ဖေဖေ သေခံရတာဖြစ်၏။ သူမဘဝသည်လည်း လမ်းပေါ်မှာ မပျက်စီးရဲတည်းတည်းလေး ...။

ထို့ပြင် ဒီစိတ်တွေနဲ့ မေမေသာ လုံးပါးပါးခဲပြီးဆိုလျှင် ‘မေမေ’လို့ တောင် သူမ ခေါ်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ပေ။

ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်က အဖြစ်အပျက်ဟောင်းတွေကိုပြန်ဆွဲယူပြီး ခိုင်မာခဲ့ပြီးသည့်သံယောဇဉ်ကိုတော့ ဖြတ်တောက်မပစ်နိုင်ပါ။ ဒါတွေကို ညကတည်းက သူမ ရှင်းပြခဲ့ပြီးသား။ မလိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြောနေတုန်းက ခေါင်းခါလိုက်ပါလား။ ။ ခုကျမှ ...

လရောင်ကျူးရင်

“သူ တစ်နေ့နေ့တော့ ညည်းဆီကိုရောက်လာမှာပါ။ အတူလိုက်နေဖို့ ဆိုတာ ဘာမှမတော်စပ်ကြတဲ့လူတွေဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်ဘက်က ကြည့်လို့မှမသင့်တော်ဘူး”

“ဒီလိုပြောပြီး ဦးလေးတို့က နှင်ထုတ်လိုက်တာလားဟင်”

“ကြီးကြီးစည်ရာ မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဒီအကြောင်းကြောင့် သူ သွားတော့မယ်လို့ပြောပြတာကို ဦးလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်”

“သမီးလေးရော .. သမီးလေး ...”

သူတို့ စကားပြောနေကြတုန်း အိမ်ပေါ်မှာ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်အသံ ပေါ်လာကာ နောက်ဖေးဆင်းသည့်တံခါးဝမှာ လူလုံးပေါ်လာ၏။

“သမီးလေး ...”

ဟုထပ်ခေါ်ပြီး ဆင်းထွက်မလိုပြင်ပြီးမှ ခြေထောက်ကို ပြန်ရပ်သည်။

“မေမေက သမီးလေး စိတ်တစ်ခုခုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး ထွက်များသွားပြီလားလို့ပါ။ ပြောနော် သမီး...၊ ပြီးအောင်ပြော .. မေမေ ကားပေါ်ကစောင့်နေမယ်”

မှာနဲ့ပြီး ပြန်လှည့်သွား၏။ ဒါပေမယ့် စိတ်မချသလို ဖျတ်ခဲနဲ့ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

“သမီးလေး ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့နော်”

“မသွားပါဘူး မေမေ၊ သမီး ကိုစဉ်ကို နှုတ်ဆက်မလို့ ရှာနေတာပါ”

“အေးပါ .. အေးပါ”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် တို့မှာ ဒီသမီးလေး သဘောကျ အားလုံး ခေါင်းညိတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ တူဆိုတာကိုတော့ အတူနေဖို့ မခေါ်လိုပါ။

ထို့ပြင် သွေးသားတော်စပ်တာမဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် အတူတူ ရောနေခင်မင်နေဖို့ဆိုတာ ...

“သားကြီး သားညီမလေးကို ဘာမှသွားမဆွနဲ့နော်၊ သူထွက်လာမှ စောင့်ခေါ်နဲ့”

အိမ်ပေါ်ကျတော့ စီးကရက်တို့ကို တိုင်မှာ ဖိကပ်ချေပစ်လိုက်သည့် ပင်လယ် မျက်နှာမှန်ကုပ်ကုပ်ကြောင့် စိတ်မချနိုင်။

စီးကရက်ကို အတိုအရှည် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖိချေပစ်တတ်သည့် အပြုအမူဟာ ပင်လယ် စိတ်အထာမကျတိုင်း ပြုမူနေကျ ...!

“ပြောတာကြားလား သား”

“ကြားပါတယ်၊ မေမေ ကားပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ ယဉ်သကိုကို ကျွန်တော် စောင့်ခေါ်ပါမယ်”

စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို ပန်းနှစ်ဖက်ကနေ ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်နေပြီ။ မောင်နုမလို့တွယ်မိတဲ့သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်ရမယ်လို့တော့ မဆိုချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြတ်သင့်တဲ့အချိန်မှာ ဖြတ်ကိုဖြတ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား ...။

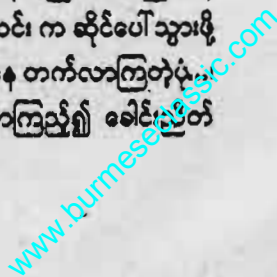
အနှစ်နှစ်အလလ မမြင်မခမ်းဝေးကွာနေခဲ့ရတဲ့မိခင်ကိုပြန်တွေ့ရပြီလက်ရှိအခြေအနေထက်လည်း အများကြီးမြင့်မားပြောင်းလဲသွားပြီ။

ဒါတောင်မှ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်ပါမလာဘဲ ...

“နောက်လဲ လာပေါ့အေ၊ ကားကြီးပေါ်ရောက်သွားမှ မေ့သွားရင်လဲ တို့က ကျေနပ်ပါတယ်”

ကောသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆန်ထည့်ထားသည့် ဆန်ကောကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ထားရင်၊ ဒေါ်ဝင်းဝင်း၊ က ဆိုင်ပေါ်သွားဖို့ ဖြစ်၏။ ဦးတင်အောင်နှင့် မမ က နောက်ဖေးကနေ တက်လာကြတဲ့ပုံ...

မမ က ဒေါ်ဝင်းဝင်းကို ရန်လိုခြင်းကင်းစွာကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ကာ...

လရောင်ကျူးရင့်

“ကျွန်မ မှားခဲ့တဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံနဲ့ ပြစ်မှားမိတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကန်တောတော့ မျက်နှာတွေမကောင်းကြရှာ။

“အေးပေါလေ .. မင်းလောင်းမှန်ရင် ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ငါတို့ကလဲ မကြည့်လင်တာတွေရှိခဲ့ပေမယ့် ခုလိုကောင်းစားသွားတာကို ညည်းနဲ့ထပ်တူ ဝမ်းသာပါတယ်။ ညည်းကလဲ လူငယ်မို့ မှားတယ်။ ငါကလဲ သည်းခံနိုင်စွမ်းနည်းလွန်းတဲ့သူပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အပြစ်မကင်းပါဘူး။ ငါတို့မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံအေးချမ်းပါစေ”

မသင့်မြတ်သူချင်းဆိုတော့ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ခြင်းက ရင်ထဲမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ လူငယ်က ငယ်သူမို့ ကြားကောင်းပေမယ့် လူကြီးဖြစ်သည့် ကိုယ်က လူငယ်နဲ့ပြိုင်ဆိုင်အော်ဟစ်ခဲ့တာတွေကို ခုကျမှတော့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြန်မပြောချင်တော့ပါ။

ဦးတင့်အောင် ကတော့ သာဓုခေါ်ရင်း ကျနဲ့ခွဲလေသည်။ မမ သူ့ရှေ့ကနေ အိတ်ဆွဲပြီးဆင်းသွားမှ ပင်လယ်က နောက်ကဆင်းလိုက်ခဲ့၏။

မမ လာနေတာမြင်သည်နှင့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့် က ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လက်ကလေးကိုပြေးဆွဲ၏။

“မေမေတို့ကို ဈေးပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ထဲကိုတန်းသွားမှာနော် အထဲမဝင်တော့ဘူး”

“အေး .. သွားလေ သား။ သားကြီး အလုပ်ရှုပ်မှန်း မေမေတို့ သိပါတယ်။ သမီးငယ်ကို အားလုံးက ကြိုဆိုတဲ့သဘောလေးပြချင်လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ”

ကားမောင်းရင်း နောက်ခန်းထဲကို မှန်ကနေလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမ က နှုတ်ခမ်းလေးကိုပို့ထား၍ မျက်တောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေ၏။

ဒီမျက်တောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ခတ်နေသလဲဆိုတော့ ပင်လယ် က သိသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်က မစို့မပို့မျက်ရည်တွေကို ပြိုဆင်းမလာအောင် ထိန်းချုပ်နေတာပဲဖြစ်၏။

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဆင့် ကတော့ နားလည်နေပါ၏။ ကိုယ့်ညီမက ဖျာယာခတ်နေအောင် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေပေမယ့် မမ က နွေးထွေးမှုနည်းသေးသည်။ ဒါ အပြစ်တော့မဆိုသာပါ။

မအေဖြစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ရင်သွေးလေး လောကအလယ်မှာရှိနေသေးမှန်းသိထားပြီး နေ့စဉ် ညစဉ် မျှော်တလင့်လင့်နှင့် ပူဆွေးသောကရောက်နေတဲ့သူ ...။

သူမကတော့ မိဘတွေမရှိကြတော့သည့်ကြမ္မာဆိုးကို ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ဖို့အင်အားတစ်ခုအဖြစ် ပိုင်နိုင်စွာဆုပ်ကိုင်ထားပြီးသည့် မိန်းကလေး ...။

ဒီပေမယ့် ချက်ချင်းကြီး ရွှေဘုံပေါ်စံရမည့်အဖြစ်ကို ခုန့်ယုံရောက်ရှိ သွားတာအတွက်တော့ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် စိတ်လှုပ်ရှားသင့်သည်လို့ ထင်၏။ လောကဝံတရားတွေကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရင်း ပါရမီတွေရင့်သန်နေတာလား ...။

ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းသာလွန်းပြီး အိပ်မက်လိုလို .. တကယ်လိုလို .. ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်လောက်အောင် ခံစားနေရတာလား ... သူပဲသိလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၇)

“နေဦး”

အိတ်လွယ်ပြီး ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်နှင့် လက်တစ်ဖက်က ဆန်တန်းထွက်လာ၏။ ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ပိတ်ကာပစ်လိုက်သဖြင့် ဇင်ကို ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ပေ။

“မင်းက တကယ်သွားမှာပေါ့ .. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကို လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့တစ်အိမ်လုံးက မီးသေနေတာ၊ မင်း လက်ညှိုးထိုးသမျှ အားလုံးဖြစ်စေနိုင်တဲ့ကောင်မလေးကို လက်လွှတ်ခံ ပြီး ...”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ဘဝကနေ ဖိုးတွမ်တီး လူယုတ်မာ ထပ်မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

ဇင်ကို က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အကျယ်ကြီးထအော်သည်။ ပြီးတော့ လူကြီးသုံးယောက်စလုံးရှိနေကြသည့်ဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဦးလေးဦးတင့်အောင်ဆီမှာ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့တော့လဲ ငွေတွေ အများကြီးပုံပေးခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီငွေတွေက ဘယ်ကရတာလဲ”

ဦးဝင်းမြင့် မဖြေပါ။ မဖြေပေမယ့် ဇင်ကို က သိနေသည်။ သူတို့ပဲ ပြောပြထားတာဖြစ်၏။ မမ ကို ခိုးယူထားပြီး ဦးနတ်ရဲ ဆီက နည်းမျိုစုံ နှင့်ညှစ်ထုတ်ယူခဲ့တာတွေ၊ ပြီးတော့မှ ‘ကျုပ်က ပြန်ပေးဆွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်မပေး’ ဟု စိန်ခေါ်ပြီး ခြေရာဖျောက်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ မာနအလွန်ကြီးသည့် နတ်ရဲ က မိန်းမနှင့်ကွဲကွာလျက် မိသားစုပြုပျက်ခဲ့သည့်ဝေဒနာများနှင့် အရက်ချိုးကြီးဖြစ်နေသည်မို့ မခံရပ်နိုင်သောဒေါသမာနတွေကြောင့် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါတောင်မှ ‘ငါ့လက်နဲ့မသတ်လိုက်ရဘူး’ လို့ ကြိမ်းဝါးနေတုန်း တဲ့..။

“သူ့အဖေရဲ့ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတယ်”

“သူ့သမီးလဲပါတာပဲကွ၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲစားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဇင်ကို၊ မင်းဦးလေးက ကလေးကိုတော့ မုန်းတဲ့ဇယားထဲမှာ ထည့်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်ကလေးက သူ့သွေးသားအရင်းဆိုတာတောင် ငါ မသိခဲ့ဘူး”

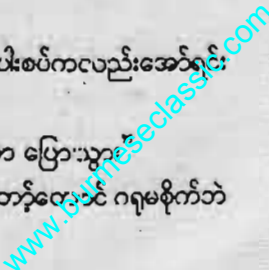
“တော်ပါတော့”

“ဟိတ်ကောင် ...”

ဇင်ကို က ဇွတ်ထွက်သည်။ လက်လည်းပါ၊ ပါးစပ်ကလည်းအော်ရှင်း ဦးဝင်းမြင့်မျက်နှာကြီး နီလာ၏။

“သွားမယ်ဆိုလဲ ဘယ်အရပ်မျက်နှာဆိုတာ ပြောသွား”

“တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲနေလာတာ၊ ကျွန်တော့်ကောင် ငါ့ဂရုမစိုက်ဘဲ”

လရောင်ကျားရင့်

နဲ့ လွမ်းမနေပါနဲ့”

“ဟာ .. ဒီခွေးကောင်လေး လူကြီးကို မိုက်ရိုင်းနေတာ ...”

“အဟွန်း”

မဲ့တဲ့တုံမျက်နှာနှင့် ဇင်ကို က ဦးဝင်းမြင့်ကို စောင်းကြည့်သည်။

“ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ တူအဖြစ်မယူပြီး အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာထပ်လုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ ရိုင်းတယ်ဆိုရင်လဲ လူရိုင်းလိုခေါ်လိုက်ပါ။ မွေးစားထားတဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေရှိတဲ့အမည်ခံနဲ့ ဇင်ကိုနဲ့ ယဉ်သကို ဆိုတဲ့ မောင်နှမလမ်းပေါ်မှာပဲ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်စားခဲ့ရတာ”

ဦးတင့်အောင် မျက်နှာငဲ့ကျသွား၏။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကတော့ ဟိုအရင်ကလို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်တွေ ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ တိတ်တိတ်နေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘမဲ့က မိဘမဲ့ပါပဲ၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမကောင်ဖြစ်နေတာ သဘာဝကျပါတယ်”

“ငါ့ကိုတော့ စောင်းချိတ်မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဝန်ကို မထမ်းနိုင်ခဲ့တာ မင်းတို့ သိပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဘာမှမပြောချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဘာမှ လာမပြောနဲ့တော့၊ ရန်ကုန်ပြန်ပြီးခြေချဖြစ်ရင်တောင် ကျွန်တော် ပြေးတွေ့မယ့်သူက ‘မမ’...”

ဦးဝင်းမြင့်၏ တစ်ခြမ်းကွယ်ထားသည့် ပခုံးတစ်ဖက်ကို မထိတထိ တိုးတိုက်ပြီး ခဝင်းထွက်သွားသည်။ သူတို့ ဘာမှမတားဆီးလိုက်နိုင်ပါ။

အတန်ကြာမှ ဦးဝင်းမြင့် မျက်နှာကြီး ဦးတင့်အောင်ဘက်ကို လှည့်လာကာ ...

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခင်တွယ်နေကြတာလဲ၊ ဟိုကောင်မ

လေးကလဲ နတ်ရေကန်ထဲကျသလို ချက်ချင်း ရတနာပုံပေါ်ရောက်သွားကာတောင် ငိုကြွေးချက်မနဲ့ဆို ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က နေခင်းဘက်တောင် ကားနဲ့ပြန်လာရှာသေးတယ်၊ ညနေစောင်းမှ ထပြန်သွားတာ၊ ဇင်ကို ကလဲ သူ မပြန်မချင်း အိမ်ကိုဝင်မလာဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ငါလဲ မျှော်မနေနဲ့တော့ .. သူ ခဝင်းထွက်သွားပြီဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မပြောရက်လို့မပြောဘဲနေတာ ဘာညာနဲ့ ရမ်းသမ်းပြောလွှတ်လိုက်ရတယ်၊ စုကျတော့ သူက တကယ်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ”

ဦးတင့်အောင်လည်း မျက်နှာမကောင်းတော့ပေ။ ထွက်သွားကြပြီဆိုတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး။

“မင်းကလဲ မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြမထားခဲ့ဘူးလား”

“ဟ .. ပြောရအောင် ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် သေချာသိလို့လား၊ မင်းရောက်လာရင် ရုပ်ရှင်ထဲက တကယ့်ဂိုဏ်းစကားကြီးကျနေတာပဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးပြေးလွှားလွှား၊ မင်းဘာသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာလာဖို့တာ၊ ငါ့ကို ဘာများလိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောတာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ငါက အရက်မူးမှ စကားများတဲ့ကောင်၊ ငါ့မိန်းမက မမနဲ့ အချိန်မရွေးရန်ဖြစ်နေတဲ့သူ၊ မွေးစားပါတယ်၊ မပတ်သက်ချင်ပါဘူးပြောလဲ အရာမထင်ဘူး၊ အရင်းအချာမဟုတ်တာတွေ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြောနေလဲ မောရင် ရေသောက်ရုံပဲရှိတယ်၊ သူတို့နားထဲမှာ အမူးစကား၊ အရူးစကား လို့ထင်ကြတာ”

“ဒါပေမယ့်ကွာ သွေးက စကားပြောတယ်ဆိုရင် ကြားကောင်သေးတယ်”

“သွေးမဟုတ်ဘဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမထက် သံယောဇဉ်ကြီးကြဲ တာတွေ မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ နောက်ပြီး သူတို့မောင်နှမက လူမှန်းသိ တတ်ပြီဆိုကတည်းက ဒုက္ခထဲမှာ လက်ပစ်ကူးခဲ့ကြရှာတာ”

စကားစပ်မိရင်း တစ်ယောက်တစ်အိမ်စီပို့ခဲ့မိသည့်အဖြစ်တွေကို အစအဆုံး ပြန်ပြောမိပြန်သည်။

“ငါ အဲဒီလူတွေကို ဒါတွေလုပ်မှန်း တကယ်မသိခဲ့တာ၊ သူတို့မောင်နှမ ပြန်ရောက်လာကြတော့ ငါ တာဝန်မကင်းခဲ့တာကို သတိရပြီး ငါ ကောင်း ကောင်းစောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ ခါးလှဖို့ ဝမ်းဝဖို့ထိတော့ မတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့ကွာ”

အားလုံး နားထောင်ပြီးမှ ဦးဝင်းမြင့်က သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း.. တကယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့သားမဟုတ်ပေမယ့် ငါတူလေးပါ ကံကောင်းသင့်တာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မောင်နှမအရင်းတွေမှမဟုတ်တာကွ၊ သူတို့ချင်းလဲ ဒီလောက် သံ ယောဇဉ်ကြီးကြဲတယ်၊ ဇာတ်သိမ်းမှာ ညားကြဲလေသတည်းဆိုရင် ပြီးပြီ ငါ တကယ် အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာ၊ ခုကော့”

“မျှော်လင့်မနေနဲ့”

နောက်ကနေ ကောက်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်သည့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းအသံ ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဒေါ်ဝင်းဝင်း က စားပွဲပေါ်မှာအထပ်လိုက် အစုလိုက် ပုံထားသည့် ထောင်တန်အုပ်တွေကနေ မျက်လုံးမခွာနိုင်ဘဲ ...

“ဒီမှာ ကျေးဇူးဆပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ငွေကို ကျွန်မတို့က နှစ်ပုံ၊ ရှင် တစ်ပုံ ယူပြီး အေးဆေးပြန်တော့၊ ဒါနဲ့ပဲကျေနပ်လိုက်ဖို့ပြောတာနော်၊ ညားကြ

လေသတည်းဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင်မမက်နဲ့ ဇင်ကို က သူ့နောက် မှာ အဖွဲ့ဆိုလား၊ ဂိုဏ်းဆိုလား၊ ရှိတယ်တဲ့၊ သွားလေရာမှာ အပုပ်နဲ့က တထောင်းထောင်းဖြစ်နေမှာ၊ သူလဲ ဒါကိုသိလို့ သူ့လမ်းသူ့လျှောက်သွား တာပဲ၊ သူ့နောက် တကောက်ကောက်ပါရင်း မမတောင် ဂေါ်လီလေးလို လိမ့်နေသေးတာ”

ဘယ်သူ့ကိုမျိုးမွမ်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုကဲ့ရဲ့နေမှန်းမသိ၊ သို့သော် ...

ဇင်ကိုနဲ့မမ၊ ဦးတင့်အောင်နဲ့ဒေါ်ဝင်းဝင်း၊ ဦးလေးအရင်းဖြစ်သည့် သူ့ကိုယ်တိုင်မှအစ ဒီလူစုတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မသင့်မြတ်ခဲ့သလို ဒီနေ့မှစ၍ နောင် ဘယ်သောအခါမှလည်း သင့်မြတ်ဖို့မရှိတော့တာ သေ ချာပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဇင်ကိုနဲ့ မမတို့သည် လူချင်းဝေးနေကြပေမယ့် စိတ် ချင်းတော့နီးနေကြမှာပဲဖြစ်၏။ သူတို့နဲ့ကျတော့ ...

“ရှင်တို့ ကျွန်မတို့လဲ သူတို့အပေါ်မှာ သင့်တော်ကောင်းမွန်တဲ့ အုပ် ထိန်းသူတွေမဟုတ်ခဲ့တာ၊ တကယ်စော်ကားပြောဆိုသွားလဲ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မနေနဲ့၊ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနဲမရှိပေမယ့် အသွားအပြန်တော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဒီငွေတွေရလိုက်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေသေး တယ်၊ ရှင်းရှင်းပဲလေ .. ကိုယ်လဲကောင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပြောဆို သွားတာ နည်းသေးတယ်”

ဟု ပေါက်ဆိန်နဲ့ပေါက်၍ တရားပြနေသေးသည်။

မျက်ရည်လည်နေတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲမသိ ...။

အခန်း (၁၈)

“ပြီးရင် သွားမယ်”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို ခေါင်းဖြိုးပေးနေသည့် မမ က အခန်းဝမှာပေါ်လာသည့် ပင်လယ် ကို တစ်ချက်ပဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းဖြိုးမပျက်ဘဲနေပုံက မသိသလိုလို၊ မကြားသလိုလို ...။

“ဟာ .. ယဉ်ဆင့်ကို .. မင်း ...”

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာလုပ်နေတာမမြင်ဘူးလား”

“အို .. သမီးငယ်၊ ကိုကိုကို အဲဒီလိုခဲမပြောရဘူးလေ ..”

မမ က ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကျောခိုင်းနေတာကို အားကိုးနှင့် ‘အစ်ကို လဲမဟုတ်ဘဲနဲ့’ ဆိုတာကို နှာခေါင်းရော ပါးစပ်ရော ပေါင်းစည်းကာ အသံတိတ်ပြော၏။

“သမီးလေးရယ် .. လာပါဦး”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က မမ ကို လည်ပင်းလေးလိမ်၍မော့ကြည့်ကာ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် ရင်ခွင်ထဲကို မမ တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်ကျလာ၏။

“သမီးလေးရယ် ..၊ သွက်လိုက်တာ .. အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ” ဟုပြော၍ တအားဖက်ကာ ပါးလေးတွေကိုနမ်းတော့ တကယ့်ရင်ခွင် ဝိုက်ကလေးငယ်လေးလို မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်သွား၏။

တစ်သက်လုံးမှာ မတောင့်တရဲခဲ့သော မိခင်တစ်ယောက်၏ ယုယ နွေးထွေးသောရင်ခွင်ဟာ ဒါပါလားဆိုသောအသိက မျက်ရည်စတိုနှင့် ပူးတွဲဖြစ်လာသည်။

ငါ့မှာ မေမေရှိတယ် ဆိုတာသိလိုက်ရချိန်၊ ဒီတိုက်ကြီးပေါ်ကို ပါလာခဲ့သည့်အချိန်အထိ နှလုံးသားက ထုံဆေးမပြယ်သေးသလို လှိုက်လှဲသော ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတို့ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကိုစင့်ကို ခွဲလာရခြင်းကြောင့် ကြေကွဲနေခဲ့တာကပိုသည်ထင်၏။

ခုကတော့ ကိုစင့်ကို မေ့သွားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ မေမေရင်ခွင်ထဲတစ်ခါဝင်မိတိုင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားတတ်သည့်ခြေလက်တွေကို အံ့ဩချင်သည်။

မေမေသည် တစ်ခါတလေ ‘သမီးလေး’ လို့ နှစ်ခါသုံးခါခေါ်ပြီး ထူးတော့လည်း ခေါင်းခါပြကာ ‘ခေါ်ရတာ ကြည့်နူးလွန်းလို့ ခေါ်မဝ နိုင်ဘူး’ ဟုလည်း ဝန်ခံရှာ၏။

မမ သည် ပင်လယ်ကို ရန်လိုစွာကြည့်လိုက်ခြင်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်သော မျက်နှာနုနုလေးကပြုံးလျက် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို ပြန်ပက်ထား၏။ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က မေးဖျားလေးကနေ မော့ယူပြီး ငေးမော့ကြည့်ရင်း ..

“မေမေလေ .. သားလေးမွေးခဲ့တာလို့ သိထားတဲ့ကြားကနေ သားကြီးကို ချစ်နေမိတဲ့စိတ်နဲ့ သားငယ်လေးသာ သမီးလေးဖြစ်လို့ရင် မေမေမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပြည့်စုံသွားမှာပဲ လို့ တွေးမိခဲ့သေးတယ်”

သားနှစ်ယောက် အပြိုင်ဖြစ်လာတဲ့အခါ 'ငါကတော့ သားအရင်း မဟုတ်ဘူး' လို့တွေးပြီး သားကြီး တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားသွားရမှာမို့ လို့ပါ။

“လောကကြီးက ဒီလိုကျတော့လည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် ခံစားခွင့် ပေးသားပဲနော်၊ မေမေ တစ်သက်လုံး ပူဆွေးသောကရောက်ခဲ့ရသမျှ ရပြီဆိုတဲ့နေ့မှာ အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရင့်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့် ကလေးကို ပြန်တွေ့ရင်တောင်မှ လက်ရှိအုပ်ထိန်းသူတွေကိုခင်တွယ်ပြီး မိဘရင်းပေမယ့် ပြန်ခေါ်မရတာတို့ ခေါ် လို့ရရင်တောင် စိတ်မချမ်းသာ စရာတွေပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါတွေ လူတိုင်းလိုလို ကြုံကြရတယ်၊ မေမေက တော့ တစ်ခါတည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ကောက်ပွေ့လာခွင့်ရခဲ့တယ်၊ ကြည့်စမ်း ..”

“မေမေနဲ့မတွေ့ခင် မမက ဖြစ်သလိုနော့၊ ဖြစ်သလိုစားခဲ့ရတာတွေ ရှိတော့ ဒါတွေကြောင့် မေမေ့ထက်သိက္ခာထိခိုက်လာမှာတွေ မစိုးရိမ်ဘူး လားဟင် ..”

“ဘာလို့စိုးရိမ်ရမှာလဲ သမီးရယ်၊ မေမေရင်သွေးလေးကို ချွံ့ဗွက် ထဲကပဲ ပြန်ကောက်ရ ကောက်ရ၊ ဆူးချုံ့ပေါ်ကပဲ တက်ယူရပါစေ ...၊ အိုကွယ် ... ဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အဲဒါတွေ နောက်မှပြောတော့၊ အချိန်နီးနေ ပြီ၊ မေမေသမီး အခုထိ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး”

“ဟင် .. ဟုတ်ပါရဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံတာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခဏ လေးမေ့သွားခဲ့တာ ပင်လယ် မတ်တတ်ရပ်နေတာကိုလည်း မေ့၏။

ဒီနှစ် ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ မမ အတွက် သွားလာလှုပ်ရှားရမှာတွေ

ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ သူမအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့၊ ခြမ်းဖို့၊

“ဘာမှမလိုဘူးလို့ ပြောပြီးပြီဥစ္စာ ..”

“မင်းကို လိုအပ်ချက် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျောင်းတက်ဖို့က ..”

“ကျောင်းလဲ မတက်ချင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်တာ သမီးလေးရယ်၊ ကျောင်းမတက်လို့တော့ ရက်မရတာ၊ သမီး ပထမနှစ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ နောက်ထပ် ..”

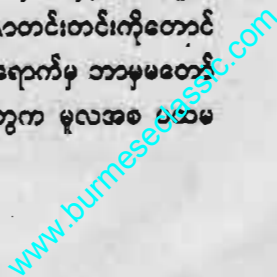
“တချို့ဆိုရင်လဲ ပထမနှစ်နဲ့ပဲ ပြီးလိုက်ကြတာ ..”

“ယဉ်သကို ..”

“သူများကို မမ လို့ပဲခေါ်ပါ၊ နာမည်ခေါ်တာ 'ဦးပင်လယ်' တစ် ယောက်ပဲရှိတယ်”

“သမီးရယ် ..၊ ဘယ့်နှယ် 'ဦးပင်လယ်' လဲ၊ မောင်နှမတွေပဲဟာ၊ ကိုကိုလို့ပဲခေါ်ပါ၊ သမီးကို အလိုလိုက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခေါ် ခြာပါစေလို့ ထားလိုက်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကြားမကောင်းဘူးလေ၊ သားကြီးကို မေပေးဘူးကြီးလို့ပဲ လူတိုင်းက သိထားတာ၊ မေမေ ကိုယ် တိုင် ပွေ့ပိုက်ယူယူခဲ့တဲ့သားပါ၊ မေမေရင်သွေးကလဲ သမီးပဲ၊ သားကြီး ကလဲ ရင်သွေးပဲ”

မေမေရှေ့မှာတော့ မမ မျက်လွှာလေးချနေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာခံနေတာတော့မဟုတ်ပေ။ မေမေကို စတွေ့လိုက်တုန်းက ဒီလူက 'ငါ့အစ်ကိုဖြစ်နေပြီလား' လို့ တွေးမိပြီး မျက်နှာတင်းတင်းကိုတောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ဒီရောက်မှ ဘာမှမတော် ဝေဘူးဆိုတာသိရတော့ ရှိရင်းစွဲမသင့်မြတ်မှုတွေက မူလအစ ပယ်မ ကအတိုင်း ...။

“နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ‘မမ’ ခေါ်မှကြိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်ခဲ့ပုံ ..”

ကားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူပါလာကြတော့ ကားကို လိပ်သာသာလေးမောင်းနေပြီး ဟမ်းဖုန်းတစ်ဖက်နှင့် သူပဲပြောနိုင်လွန်းသည်။ ဖုန်းချလိုက်ပြီး လှည့်လာတော့ ကိုယ့်ဘက်ကို ..။

တစ်ယောက်တည်း မကျေနပ်ချက်တွေ စုဆောင်းရင်း တုံ့ပြန်တော်လှန်ဖို့ကြိုးစားနေသည်မို့ စိတ်ကူးပျက်တော့ ဒေါသထွက်၏။

“ရှင်လဲ တော်တော်စကားပြောနိုင်တဲ့လူပဲနော်။ ဖုန်းတွေပြောနေတာ နားတော့ အနားမှာရှိတဲ့လူ ...”

“မင်းကိုပဲ မေးချင်နေတာ ဟိုနေ့တွေကတည်းကပါ။ ဖုန်းပြောနေရတာက ဒီနေ့ မင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့ကုန်သွားမယ့်အခြေအနေဆိုတော့ အလုပ်ထဲမှာ ထားလို့မဖြစ်တာတွေကိုမှာနေရတာ ..”

“အဲဒါ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာ၊ ‘ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဗျာ’ ဆိုရင် ပြီးနေတာပဲ”

“ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။ ကိုယ့်ကို မေမေက ဝမ်းနဲ့လွယ်မပွားခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ မေမေမိတ်ထဲကထွက်ခဲ့ရသလို မေမေ ဆိုတဲ့ အရိပ်ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားခဲ့တာ၊ ချစ်လဲချစ်တယ်။ မေမေ စိတ်ညစ်သွားလောက်အောင် ‘ဟင့်အင်း’ ငြင်းခဲ့တာမျိုး မရှိသေးဘူးဆိုရင် အဲဒါ အမှန် ..”

ကားမောင်းနေရင်း မမ တစ်ဖက်လှည့်သွားတာကို ငဲ့ကြည့်ကာ -

“မင်းအတွက်အချိန်ပေးဖို့က သင့်ကိုသင့်တဲ့ကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလိမ္မာ စာမှာရှိ တဲ့”

ကြည့်စမ်း .. မမက ရိုင်းစိုင်းတယ်ပေါ့။

“နာသွားလား ..”

မမ မျက်နှာပြောင်းလဲသွားတာကို ကြည့်ပြီး ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ဝင်လယ်က ပြုံးသည်။

“မင်းက ကိုယ်တိုင်ရိုင်းရုံတင်မကဘူး။ သူများကိုတောင် ရိုင်းခိုင်းနေသေးတယ်”

“အဲဒါ မေမေ့ကို ခံပြောစေချင်လို့မဟုတ်ဘူး သိလား။ ရှင်နဲ့ သွားသာနေရမှာကို စိတ်ညစ်လို့ ..”

“ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မှန်ကြောက်တတ်တယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ကြားဖူးတာပါ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး”

“ရှင် .. ရှင် ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ကိုယ် ခံခဲ့သွားသွားနေနော်၊ လူကို စသလို နောက်သလိုတွေမပြောနဲ့။ ဒီကပြောချလိုက်ရင် ခေါင်းခွဲခံရတာထက် ဆိုးသွားမယ်”

“ခေါင်းခွဲခံရမှာစိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ မေးတာကိုပဲဖြေ ..”

မမ က စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးနှင့် စောင်းချိတ်ကြည့်နေ၏။

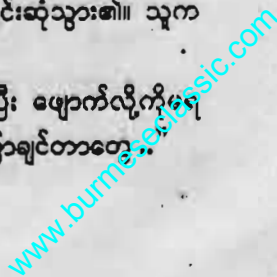
“ပြောလေ ..”

“မမ ဆိုတာကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေသလား”

“မမ ကိုမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာ ..”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူကြည့်မိကာ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။ သူက မြီးလိုက်ပြီး ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ...

“စတွေ့လိုက်ကတည်းက ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပျောက်လို့ကိုမရအာဘူးတာ၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ ပြေးဆွဲပြီး တစ်ခုခုပြောချင်တာတွေ ..”

“ဒီကကျော့သွားတယ်ဆိုပြီး အသက်ထွက်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေတာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အမြဲတမ်း အချိန်မရွေး စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာ မင်းကြောင့်ချည်းပဲ၊ တွေးကြည့်လိုက်တော့လဲ ရှေ့နောက်ဘယ်အနေ၊ ကဏ္ဍမှာမှ ပတ်သက်ဖို့အကြောင်းမရှိတဲ့လူချင်း ဒီထက်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ”

“ဒါဆို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ ပြောပြဦးမယ်၊ မမ က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနေရတာကို ဝါသနာပါတယ်”

“ဪ .. ဪ .. ဒါကြောင့် ခါးပိုက်နှိုက်ရှာတာ ..”

“မမဘာသာ လှပသတ်ခဲ့ သတ်ခဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ..”

“ဟုတ်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး”

ပြုံးရိပ်သမ်းနေတာ ပျောက်မသွားသည့်မျက်နှာကို မျက်စောင်းတွေ အဆက်မပြတ်ထိုးနေချင်သည့်ဆန္ဒနှင့် မမ မျက်လုံးကလည်း ထိုဆီမှာပဲ ခွဲခြားနှစ်နေ၏။ မုန်းပါသည်ဆိုမှ ..

“ငယ်ငယ်က ကိုဇင့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ်လို့ လူကြီးတွေ သင်ပေးကတည်းက ပြဿနာစေတာ ..”

“ဦးတင့်အောင်က သင်ပေးဖော်ရတာပေါ့”

“အင်း .. ဒေါ်ဒေါ်ကြူနဲ့တုန်းက ဦးလေးကလဲ ဈေးထွေးပါတယ်၊ ဒေါ်လေးလောက်ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြူက မဆိုဘူး။ မိဘလိုမကောင်းပေ မယ့် အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ဆုံးမတယ်၊ မသထာပေမယ့် ငြိမ့်စွဲတာသိပ်မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် စုလိုမျိုး စုနစ်သံဇာတိဟန်ပြီး သူများမကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်ကောင်းကြောင်းမပြောတတ်ဘူး”

“မင်းတို့က အဲဒီအခေါ်နဲ့ ကြာကြာမနေခဲ့ဘူးလား”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြူလား ..”

“အင်း ..”

“မနေခဲ့ရပါဘူး။ မမ နှုတ်ကြမ်းလူကြမ်းဖြစ်ခဲ့ရတာ အဲဒီမိန်းမကြီးကြောင့်လဲပါတယ်၊ အစက ကျွေးလည်းကျွေး၊ အော်လည်းအော်နဲ့ ရှက်တော့ ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှက်နေလဲ ခံရတာပဲ၊ ဘာလို့ခံရမှာလဲဆိုတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာရော”

“နော့မှာတော့ ပင်လယ်မျက်နှာထက်မှာ ပြုံးနေတာတွေမရှိခဲ့ပေ။ ထူနက်သည့်မျက်နှာနှစ်ဖက် အနည်းငယ်တွန့်ကျလျက် ကားမောင်းနေရင်း အလေးအနက်နားထောင်၏။

“နောက်ကျတော့ သူ့အော်ကိုယ်အော်တွေဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရတော့တာ၊ ပြီးတော့ ကိုဇင် ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုပြီး လူဆိုးတွေနဲ့ပေါင်းမိခဲ့ရသလဲဆိုတာ သိရုံသာမက ခါးပိုက်နှိုက်မောင်နှမဆိုတာ သူ့ကြောင့်ပဲ ကြေညာရောမလို့အောင် ယုံ့ကားသွားတာ၊ တကယ်ဆိုရင် အုပ်ထိန်းသူတွေ တာဝန်မဲ့ခဲ့လို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ၊ သူက အရှက်မရှိတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါသိရုံသာမက မင်းကပါပဲ၊ ဦးစင်ကိုနဲ့လိုက်တော့ သူပြောသလို တကယ်ဖြစ်သွားရောမို့လား”

အဖြစ်သနစ်စုံကို ချက်ချင်းဆက်စပ်တွေးနိုင်သည့်သူ့ကို မမ အံ့သြသလို တစ်ချက်တော့ကြည့်မိသည်။ အဖြစ်ကလည်း မိအတိုင်းပါပဲ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မမ နိုင်ခဲ့ရတာ ဇင်ကို တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ‘ကိုကို’ လို့ခေါ်ရမှာစိုးသလို ကိုယ်က အငယ်ဖြစ်နေရတာကို တောင် မကျေနပ်ချင်ခဲ့တာအမှန်ပင်။

“ကိုယ့်ထက်အကြီးဆိုတာ ‘ကိုကို’ လို့ခေါ်ချင်ရင်တောင် ‘ကို’

၁၆၄

လရောင်ကျူးရင်

တပ်ခေါ်ရတယ်အေး၊ ကိုဇင်၊ ကိုကိုဇင်၊ တစ်ခုခုပေါ့။ အသက်ကလဲ တစ်လ၊ တစ်နှစ်လောက်ပဲကွာတာမဟုတ်ဘူး။”

ဒေါ်ဒေါ်ကြူက ဤသို့ပြောဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ..

“ဒါဆို သမီးက အကြီးဆိုရင် သူက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့ .. အဲဒါကျတော့လဲ မမ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမယဉ်ဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး ဆိုတော့ ‘မ’ တပ်ပြီးခေါ်ရမှာပဲ”

“ဒါဆို မမ လို့ပဲခေါ် ..”

“ဘာရယ် ..”

“သမီးနာမည်ကို လူတွေမေးရင် မမ လို့ပဲပြောလိုက်ပေါ့။ မမေးတဲ့ လူတွေကျတော့ မမ က အကြီးမို့လို့ ခေါ်တယ်ထင်လိမ့်မယ်၊ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ သမီးက အကြီးပဲဖြစ်ချင်တာ ..”

လူကြီးတွေက ဒေါသဖြစ်ကြ၊ ဆူကြနင့် ဒီနာမည်ကို အသိအမှတ် မပြုခဲ့သော်လည်း ဇင်ကို ကတော့ အားလုံး မမစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေသူ မို့ ‘မမ’ လို့ပဲခေါ်သည်။

မမ စိတ်ကောင်းလေးဝင်ပြီး ကိုဇင် လို့ခေါ်ပေးခဲ့တာလေးကိုပဲ သူ့ခမျာ ဟားတိုက်ရယ်ရင်း ‘သာရ’ ခေါ်ခဲ့သေးသည်။ ဒါတောင် ဒေါ် ဒေါ်ကြူက ဆူ၏။

“မင်းကလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ သေလောက်အောင် အစွဲပေးနေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြူရ၊ သူ့ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ မမ လို့ခေါ် ရတာ ကိုယ့်ဆီက ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ ..”

မမ ကလည်း အသားအနာခံပြီး ဂျီကျ၏။ ‘မမ’ လို့ မခေါ်ဘဲ မထူး။ လူကြီးတွေရိုက်မှာစိုးလို့ ဇင်ကို က ‘မမရေ’ လို့ အော်ခေါ်ပေးမှ ‘လာပြီ’ လို့ အသံပေးပြီး ဂျစ်တီဂျစ်ကန်မျက်နှာလေးနှင့် ရောက်လာတတ်၏။

သူမ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဒေါသဖြစ်တဲ့လူကပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ထုရိုက်နေချင်နေလိမ့်မည်။ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ပစ်ဖို့ သတိကိုမရကြ တာ သူမ ကုသိုလ်ပဲထင်၏။ ထို့ကြောင့် လူတွေထင်ကြသလောက် နာကျင်ခိုညည်းခဲ့ရတာမရှိဘဲ မမ ဆိုသည့်နာမည်ကို သူမ အပိုင်ရရှိခဲ့ ဖြင်းဖြစ်သည်။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့တာပဲ၊ မဆိုးဘူး”

ပြောပြသမျှ နားထောင်ပြီး ပင်လယ်က မှတ်ချက်ချ၏။

“ဖြစ်နေကြုံနေရတဲ့ဘဝက ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ မသိစိတ်မှာ မင်းပိုင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝအတွက် စိတ်ဓာတ်အင်အားက ရှိနေ ခဲ့တာ ..”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး မမ ကမဲ့သည်။ တောက်လျှောက် သူချည်းပဲ ချိုးပဲ့နှိမ့်ချပြောလာခဲ့တာ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ရခြင်းအကြောင်းတွေ ...။

“ခုကျမှ ..”

နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီဆို လူမသိသိအောင်၊ မမြင်မြင်အောင် မပြီးစီးနိုင် မဲ့ရဲ့ နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပင်လယ်က အသံထွက် အောင်ရယ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းပါးပါးခင်တဲ့စိတ်မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး ..”

“တကယ်လို့ မောင်နှမအရင်းတွေဖြစ်နေရင်တော့ မင်း ဒီလိုမဟုတ် လောက်ပါဘူး”

“ဘာ ..”

“လမ်းထွက်တိုင်း ဧင်ကို့ကိုတွေ့ မလားလို့ ကျွန်ကန်းတောင်းမှောက် ရှာနေတာမျိုး ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်၊ တစ်သက်လုံးမှာ မင်းသတ်မှတ်ခဲ့တာ တွယ်တာစရာ သူတစ်ယောက်တည်းလို့လေ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”

“အခု မိဘကိုတွေ့တာတောင် သူ့လောက်မခင်တွယ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဒါကတော့ ကိုစဉ်ကိုခင်ခဲ့တာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ဖို့ပြီး မဝရေစာ စားလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်ပဲလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ မိဘရှိနေမယ်ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေလဲ မရှိခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ ငါတို့ ဘယ်လိုဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ရည်ရွယ်ဖို့ ကလဲ လက်ထဲမှာအားပြုစရာ မြက်တစ်ပင်တောင်မှ မပိုင်ခဲ့တာ ..”

ဒီစကားလေးတွေပြောနေတော့လည်း မမ မျက်နှာလေးကို ကရုဏာ ဖြစ်ခြင်းများနှင့် ငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။

“အမေ ဆိုတာ မိုးပေါ်ကကျလာသလို ပေါ်လာတော့လည်း ကိုစင်က မိဘခဲ့ဘဝနဲ့ပိုပြီး သနားစရာကောင်းနေတာ ..”

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ခနဲ စင်းကျသွားကာ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လာတော့ သူမ ငိုနေပြီမှန်းသိလိုက်၏။

“မမနဲ့ အတူတူလိုက်နေမယ်လို့ညာပြောပြီး တမင်သက်သက်ခိုး ထွက်သွားတာ ..”

“တမင်ဆိုတာက မင်းချစ်သလို သူကလဲ မင်းကိုချစ်လို့ ငဲ့ညာသွားတာပါ။ တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာမှမတော်ကြမှန်းသိပြီးတဲ့နောက်မှာ

အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အတွက် လူစိမ်းတွေကြားထဲမှာ အနေရ ကော်မယ်၊ မင်း သူ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရမှာမို့မှာပေါ့”

“ရှင်လဲ ဘာမှမတော်ဘဲနေတာမို့လား”

“ကိုယ်က လူကြီးတွေ ကျေနပ်နေတဲ့သူလေ။ သူ့ကျတော့ မင်းနဲ့ ဝတ်သက်တဲ့အတွက် ငဲ့ညာမှုနဲ့နွယ်ပြီး ကျေနပ်ပေးကြရမှာ ..”

မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်လာ၏။

“သူ့ဘက်ကဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်အပိုင်းကို မင်းမြင်အောင် ပြောပြတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာကြီးကကျဉ်းကျဉ်းလေးလို့ ပြောထားကြတာပဲကွာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံကြမှာပါ။ အခုလောလောဆယ် မင်းကိုယ်ဘဝအတွက် တက်လမ်းတွေရှိနေတာကိုကြိုးစားရမယ်၊ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အညစ်အနှမ်းတွေကို ဆေးကြောပစ်တဲ့သဘောပေါ့။ လွမ်းလို့ကျန်ရစ်ခဲ့တာတွေကသပ်သပ်၊ ထုတ်နုတ်ဖယ်ရှားသင့်တာတွေကို ဖယ်ပစ်ရမှန်းတော့ သိကိုသိရမယ်”

စကားအကောင်းပြောနေမိတုန်းက စိတ်မဝင်စားခဲ့မိသောမျက်နှာက လူကြီးသူကြီးလုပ်ပြီးပြောလာတော့ မုန်းစရာကောင်းတာတွေကို သတိရလာမိသည်။

ဒီလူနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ သေချာပြီးသားပါ။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှာမဟုတ် ..။

အခန်း (၁၉)

ကျောင်းဆက်တက်ရခြင်းကို အစမှာ တော်တော်ဝန်လေးခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ မပြေတာက ညညမှာ ဘာသာ စကားတွေ သင်ရခြင်းဖြစ်၏။

“ကွန်ပျူတာပဲသင်မယ်၊ အဲဒါပဲ စိတ်ဝင်စားတာ ..”

“စိတ်ဝင်စားတာကို ကြိုးစားပေါ့သမီးရဲ့၊ မဝင်စားပေမယ့် သူများ နဲ့ယှဉ်ရင် မကျန်ခဲ့ရအောင် တတ်ထားသင့်တာကိုလဲ သင်ရမှာပဲလေ၊ သမီးက ကလေးလေးမှမဟုတ်တာ၊ ကောင်းတာကို လမ်းညွှန်ရင် နားလည်ရမယ်”

မေမေက မမ ကို ပီဘီကလေးငယ်လေးကို ပြောဆိုချော့မော့တတ် သလောက် အန်တီခင်ကတော့ ချစ်ပေမယ့် အလိုမလိုက်ဘူးဆိုတာမျိုး..

သူ ချော့မော့ပြောပုံက တစ်မျိုးမို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကပဲ အချော့ ကြိုက်နေသလိုလိုဖြစ်သွားတတ်တာကို ရှက်မိသည်။ စိတ်တိုမို့တော့

မတွေ့ဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုချစ်မှန်းလည်းသိနေသဖြင့် အင်တင်တင်နဲ့ပဲ ခေါင်းညိတ်နေခဲ့ရသည်။

“သမီးကိုကိုကလဲ အရမ်းအလုပ်ရွပ်တဲ့သူရယ်၊ သမီးကို တော်စေ တတ်စေချင်လွန်းလို့ ဆူဆူပြောပြောနဲ့ပဲ သင်ခိုင်းနေတာပါ သမီးရယ်၊ ကြည်ကြည်သာသာ သင်လိုက်နော်၊ သမီးလေးမေမေက အခန်းထဲမှာ နားနေလဲ နားတစွင့်စွင့်၊ လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့ အန်တီဝင်သွားတာနဲ့ မေးပြီ၊ သမီးလေး သူ့ကိုကိုနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကောင်းကောင်းသင် နေရဲ့လား စုံနေတာပဲကွယ် ..”

အန်တီခင်တို့က မေမေနဲ့ကိုင်ပေါက်ပြီး ပြောတဲ့နေရာမှာလည်း တော်မှတော်ပါပဲ။ ထို့ကြောင့် ညတိုင်း ပင်လယ်နဲ့မမ စားပွဲတစ်လုံးစီ နှင့် တစ်ခန်းတည်းမှာအတူတူ။

“ဟား .. ဒီစာတစ်ရွက်ကိုရိုက်နေတာ ခုထိ မပြီးဘူးကွာ၊ ဟင်..”

သူ့စားပွဲကနေလှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာညည်းရင်း ထလာကာမှ အနားရောက်တော့ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်သည်အထိဖြစ်လေသည်။

“ခိုင်းတာကိုမလုပ်ဘဲ ဂိမ်းဆော့နေတယ် .. ဟုတ်လား”

“မမ ပျင်းလို့ ..”

နှုတ်ခမ်းစုကာ နှာခေါင်းလေးရဲ့ ပွပွနှင့် ပြောပြီး မော့ကြည့်တော့ ဆူဖို့ ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးဖြစ်သွားသည့်စကားတွေ ဘယ်ဆီလွင့်ထွက်ကုန်မှန်း မသိ။ မျက်နှာကြီးတင်းထားလျက်နှင့် ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားဆဲ မယ်မင်းကြီးမက နေသားတကျ ဆက်လိမ့်နေ၏။

“ယဉ်သကို ..”

“ဦးပင်လယ်ကလဲ .. နားငြီးလိုက်တာ ..”

“မင်း အဲဒီ ဦးပင်လယ် ခေါ်တာကြီးကိုပြင် ..”

“မေမေတို့ကွယ်ရာမှာခေါ်တာ၊ ခဏတပြုတ် ..”

“ရှေ့မှာကျတော့ ဘယ်လိုခေါ်ခဲ့သလဲ ..”

မမက မော်နီတာပေါ်မှာ စူးစိုက်လျက် ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးနှင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပရုံးတွန့်သည်။ ဟိုတုန်းကနေ စုထိ ရုပ်အင်္ကျီတွေ ပဲ အကြိုက်ဝတ်ခဲ့သမျှ စုလည်း ညှပ်ဝတ်အင်္ကျီအဝါရောင်လေးက ဆံပင်အလန်လေးတွေ ပဲနေသည့်မျက်နှာလေးနဲ့ဆိုတော့ ကလေး မဟုတ်၊ လူကြီးမဟုတ် ..။

“ဟေ့ .. မေးနေတာဖြေလေ ..”

“ဟာ .. နေ့စမ်းပါ။ ဒီမှာဆော့နေတာကို ..”

“မဆော့နဲ့တော့ ..”

ပင်လယ်က delete နှိပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့လျှင် ...

“ဟာ .. ညစ်ပတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း ..”

ဒေါသတွေ အတိုင်းအဆမရှိဖြစ်သွားပေမယ့် မရတာကို မရမက ယူတတ်သည့်အနိုင်ယူလိုသည့်စိတ်ကရှိပြီးသား ..။ မမက ဂိမ်းထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ကြိုးစား၏။

ပင်လယ်က မမလက်ဖခိုးလေးတွေကို ဖိဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“တော်ပြီ၊ သွားပါတော့ ..”

“ကိုကိုနော် ..”

မမ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကိုကို’ လို့မခေါ်နိုင်ပါဘူး ငြင်းနေသည့်ကြားကနေ မကြာခဏ ခေါ်ဖြစ်နေခဲ့သောအကြောင်းရင်းကို မမ မသိပေ။

ဖြစ်နိုင်သည်က သူ့ကျမှ လေးစားလွန်းလို့မဟုတ်သော်လည်း ကိုဇင်ကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းလို ခေါ်ပြောပေါင်း

သင်း၍ရင်းနှီးခဲ့သူ ..။

ရင်းနှီးခဲ့ပုံချင်း မတူတာပဲဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ပြင် မေမေတို့ အန်တီခင်တို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ‘ကိုကို’ ဆိုတာတွေကို မိုးမွန်အောင် ထည့်ပြောနေတော့ ကိုယ့်ကမခေါ်ဖြစ်ဘဲ ဒါကိုရင်းနှီးနေခဲ့သည်။

ခေါ်ဖြစ်တိုင်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့အတိုင်း ရန်တွေ့ ဖို့စကားတွေရုတ်တရက်ပျက်ကုန်ကာ သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆောင့် တွန်းပစ်မိသည်။

ပင်လယ် က တစ်ဖက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ် ထားလျက်နှင့် ..

“အဲဒီလို အမြဲလိမ္မာရမှာ ..”

ပြုံးကျသွားသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံကို အလွန်အမင်း ကြည့်မရစွာ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းပစ်လိုက်ကာ ...

“အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး ပီတိဖြစ်ရရှာတာ သနားစရာပဲ”

“သနားစမ်းပါ၊ မင်းသနားမယ့်နေ့ကိုစောင့်နေတာ ..”

ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြန်၏။ ပင်လယ် က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၍ ...

“အိပ်တော့မယ်၊ ဝှဒ်နိုက် ..”

ဒီလူကြီး တစ်ခါတလေ ပြောပြောသွားတာတွေ ..၊ ဘာတွေလဲ။

အခန်း (၂၀)

“မလာပါဘူးအေ၊ ညည်းနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွားတာ ညည်းသာ အခေါက်ခေါက်အခါခါလာတယ်၊ သူ လုံးဝပြန်မလာဘူး၊ ရန်ကုန်မှာမပြောနဲ့၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာတောင် ရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး၊ သူ့အရည်အချင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားကိုသွားဖို့မလွယ်ပေမယ့် စုန်းစုန်းမြုပ်သွား ပုံကတော့ ထူးခြားတယ်”

မမ က တစ်အိမ်လုံးကို နဲ့အောင်လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ ဆိုင်ရှေ့မှာ ပြန်လာရုပ်ပြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်းကို စကားပြောသည်။

ဒေါ်ဝင်းဝင်းကလည်း အချို့မှန်အထုပ်သေးသေးလေးတွေ ထုပ် နေရင်း မော့မကြည့်ဘဲ စကားပြန်၏။

“ညည်းကိုလဲ တစ်ခုတော့ပြောချင်သေးတယ်”

မမ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားမှာကိုသိသော်လည်း ကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေသည့်အမျိုးလမ်းကြီးထံ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ကာ ...

“သူတို့မှာလဲ သမီးကပူဆာလို့သာ ကြည့်နေရတာဖြစ်မှာ၊ ဘာမှ တော်စပ်ကြမုန်းသိပြီးမှ အခြေအနေနဲ့တဲ့ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် တိုင်းတမ်းတမ်းနဲ့နေတာ ဘယ်သဘောကျမလဲ”

“ကျကျ မကျကျ အဲဒါ မမ ကိစ္စပါ၊ ဒေါ်လေး ကိုဇင့်ကို ဒီလိုမပြော သန့်”

“အေးပါ၊ မပြောချင်ဘဲပြောရတာပါ.. ကျုပ်ကလဲ၊ ညည်းတို့ဘယ် လိုနေနေ ကျုပ်တို့နဲ့မဆိုင်တော့ဘူး”

“အမြဲတမ်း မဆိုင်တဲ့ဘက်မှာနေနဲ့တာပဲ၊ အပိုတွေ ..”

“ငါ့ရဲ့အသိကလဲ လင်နဲ့စပ်မှ တူမ၊ တော်ရတာလေ၊ ညည်း၊ ပြေပြေ ဖြစ်ဖြစ်ရှိပုံလေးတွေလဲ ထည့်ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ အလင်းပြန်တာမကြိုက်ရင် နေရောင်မှာ မှန်မခံနဲ့ လေး၊ မမနဲ့ ဇင်ကိုရဲ့ဘဝက လရိပ်ခိုပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ နေလိုစိမ်းလို ကျင့်ခဲ့တာ ..”

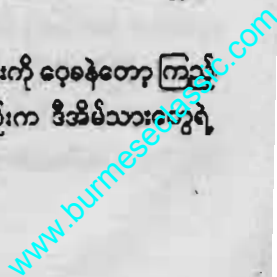
“အမလေး .. မယ်မင်းကြီးမ၊ စကားတတ်တိုင်းပြောနေလိုက်တာ၊ ကတည်းတော် .. ဟိုကုန်းထက် တစ်စက်မှမလျှော့သေးဘူး”

“သမီးလေး ..”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းအော်သံထွက်လာသည်နှင့် ဒေါ်ခင်ဆင့်ကလည်း မမ အနားကိုရောက်လာ၏။

“လူကြီးကို ဘာတွေသွားပြောနေတာလဲ သမီး၊ ကောင်လေးမရှိဘူး မို့လား၊ လာ .. လာ .. သွားရအောင်”

ဒေါ်ခင်ဆင့်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နဲ့ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကို ဝေခနဲတော့ ကြည့် သွားခဲ့၏။ ကလေးတွေအဖြစ်ကို သိပြီးကတည်းက ဒီအိမ်သားတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို နားလည်ခဲ့သည်။

လရောင်ကျူးရင့်

မမ ကိုလိုက်ပို့တိုင်း ထိုအမျိုးသမီး၏ ဒေါသသံတစ်ချို့ တစ်ဝက်ကို လည်း ကြားရပြန်ဖြစ်ရာ ကြားရတိုင်း သာယာစရာပျော်ဖွယ် တစ်စက်မှ မရှိခဲ့တာကို သတိထားမိခဲ့၏။

ထိုအခါ မမကို ဆုံးမဖို့ ပါးစပ်ပြင်မိတိုင်း ..

“ဒီမိန်းမကြီး အဲဒီလို အော်ဟစ်ပြီး အရှက်ခွဲတတ်လွန်းလို့ မမက မိန်းမကြမ်းဖြစ်ခဲ့တာ ..”

ဟု မမ တက်ခေါက်ခြင်းတစ်ချက်မှာ ပြောဖို့တွေ အားလုံးပျောက် ကွယ်ခဲ့သည်။ ခုလည်း မမ ဘာတွေပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် ဒေါ်ဝင်းဝင်း ထအော်လိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားရကာ ကလေးက ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်သွားရင်တောင် တောင်းပန်ဖို့အထိ စိတ်ကမဖြစ်ခဲ့ပေ။

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ...

“သမီးရယ် ..၊ လူကြီးနဲ့လူငယ်၊ ကိုယ်ဘာပြောပြော ကိုယ့်အလွန်ပဲဖြစ်မှာလေ၊ ဒေါသဖြစ်တိုင်း မပြောရတော့၊ လူလိမ္မာအမျက် အပြင် မထွက်ဆိုတာ အဲဒါတွေကြောင့်ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာတဲ့ လူတွေဆိုရင် ဒေါသကို အတော်အတန်ထိန်းနိုင်သွားပြီ ယုထုခွင့်အား လုံးဝ ဒေါသကိုတော့ မပယ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထိန်းနိုင်ရင် လူတော်ပဲ”

“အနီတီခင်ကလဲ၊ ဒီလိုရပ်ကွက်မှာ သည်းခံတဲ့လူက လူကြောက်ပဲ၊ ဒေါ်လေးကို မမ အဲဒီလိုပြန်အော်နိုင်လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ငြိမ်ကုပ်သွားတာ၊ အစကဆို မမကိုမြင်တာနဲ့ ရွံစရာမစင်ပုံတစ်ခုလို့၊ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီးလိုလို ပေါ်တင်ရှုံ့မဲ့သွားကြတာ .. သိလား”

“သမီးရယ် ..၊ ဒါက ..”

“မမ ပြင်ပါတယ် အနီတီခင်နဲ့၊ ဒေါ်လေးကလွဲရင် မမ ဘယ်သူ့ကို

မှ မရိုင်းတော့ဘူး”

“ဪ .. ကွယ် ..”

“တချို့လူတွေက ကြောက်မှန်းသိရင် ဖြိုခြောက်တယ်၊ လေးစားမှု မရှိလေ ချိုးနှိမ်လေ၊ သူတို့ရှိန်တဲ့လူဆိုရင် အဲဒီလူ လူဆိုးစားပြ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မတရားတာအကုန်လုပ်၊ မကောင်းမှု ဘာတွေ ကျူးလွန်နေနေ၊ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ပြီးရှောင်သွားကြတယ်၊ အဲဒါ ရှေ့တင်မှာပဲမဟုတ်ဘူး၊ သိလား၊ ကွယ်ရာမှာတောင် အဲဒီလူအကြောင်း မကောင်းသတင်း မပြောတော့ဘူး၊ ရပ်ကွက်အထာက အဲဒီလိုတွေရှိတယ်”

“အင်း .. သက်ငယ်စကား သက်ကြီးကြားရတာကိုး ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က မမ မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်ရှုပြီးနေသည်။ ပြီးတော့ ပန်းလေးကို ဖျတ်ခဲနဲရိုက်၍ ကားမောင်းခြင်းမှာ ပြန်လှည့်ရင်း..

“သမီးကို ကားမောင်းသင်ပေးဖို့ သမီးမေမေ ပြောနေတယ်”

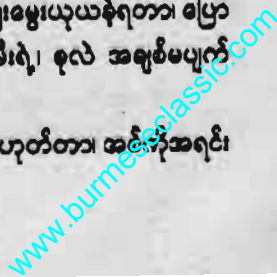
ဟု တခြားအကြောင်းကိုပြောသည်။ မမ ဆတ်ခဲနဲခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းတာပေါ့ ဟိုတစ်ခါ မမ အတင်းပြောတာတောင် ဦးပင်.. အဲ.. ကိုကိုက မသင်ရဘူးတဲ့”

မမ အလျင်အမြန်ထိန်းလိုက်ပေမယ့် စကားမှားသွားတာကို ဒေါ်ခင်ဆင့်က အစီအရပ်မိ၏။

“သမီးမေမေ တဖွဖွပြောပြီး ညည်းညူနေတာ အဲဒါပဲကွယ်၊ သားကြီးကို သမီးက ဘာဖြစ်လို့စိမ်းနေရတာလဲ၊ သမီးမေမေမျော သားပျောက်ကိုရှာရင်း ဒီသားကြီးကို သားလိုပဲ ကျွေးမွေးယူယူခဲရတာ ပြောရမယ်ဆို ကိုယ့်သားအရင်းလိုပဲချစ်ခဲ့တာ သမီးရဲ့၊ ခုလဲ အချစ်မပျက်ကြဘူး”

“ဒါပေမယ့် မမနဲ့ကျတော့ ရင်းနှီးခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုအရင်း၊

မဟုတ်မှန်းလဲ သိနေတော့ ...”

“သမီးရယ်၊ အဲဒီလိုစကားတွေများ ခဏခဏမပြောမိပါစေနဲ့နော်၊ သူ့မမျှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နားထောင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကောင်းရှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီတို့ကလဲ နောင် ဒီလိုတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုတုန်းကတည်းက ဘာမှမတော်စပ်ကြတာကို ပြောထားခဲ့တော့ ခုချိန်မှာ ပြောမနာဆိုမနာဖြစ်နေကြတာ၊ တဖြည်းဖြည်းစိမ်းသက်ပြီး သွေးကွဲကုန်ကြမှာစိုးတယ်”

“အန်တီခင်ကလဲ၊ သူနဲ့မမ မရင်းနှီးတော့ရင်လဲ ရတာပဲ၊ သူနဲ့ဒေါက်တာစံနမူ လက်ထပ်တော့မှာမို့လား၊ အဲဒီကျရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြပြီ”

“အို .. ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ မထပ်ရပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ပျာပျာသလဲပြောရင်း ကားကလည်း အအေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖြစ်သလိုထိုးရပ်လေသည်။

“ဆင်း သမီး ..၊ အန်တီ အအေးသောက်ချင်လို့ ..”

ဟုပြော၍ ခေါင်းဆောင်ပြီးဆင်းသည်။ သို့သော် မှာလိုက်သည့် အအေးတွေ ရှေ့မှာရောက်လာကာ တစ်စက်မှမအေးတော့တဲ့အထိ မသောက်ဖြစ်ဘဲ ..

“သမီးကို သမီးကိုကိုက ဒီတိုင်းပြောသလား”

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုလဲ ထမင်းလာစားဖူးတယ်လေ၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့သွားတဲ့အခေါက်ကလဲ အန်တီခင်တို့က အရမ်းသဘောကျနေကြတာ ..”

“သမီးကိုကိုကရော .. သဘောကျတဲ့ပုံပြနေသလား ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့် အတင်းကားရောသိချင်နေတာက ပင်လယ်သဘော

ကိုဖြစ်နေ၏။ မမ ပြောတာတိုနားထောင်ရင်း မျက်နှာပြင်မှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေအပြည့် ...။

“အပြင်မှာ သားနဲ့စံတို့ ဘယ်နှစ်ခါလောက် တွေ့ဖြစ်သတဲ့လဲ”

“ဟင် ...”

“ဪ .. ဒီလိုလေ၊ သမီးနဲ့က ညဘက်ဆို စကားတွေပြောရင်း အတူနေဖြစ်တဲ့အချိန်က များတယ်မို့လား၊ ပြောတဲ့ဆိုတဲ့ထဲမှာများပါဖူးလားလို့ ..”

“မပါပါဘူး၊ မမက စရင်တော့ရယ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အန်တီခင်ကလဲ .. မမစံက ကိုကိုကိုသဘောကျတဲ့ပုံပေါ်တာ အသိသာကြီး၊ ယောက်ျားလေးက မသိဘဲနေမလား”

“သိတယ် .. သိတယ်၊ သားကြီးက ဟိုတုန်းကတည်းကသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီခင်တို့က အတင်းလိုရာဆွဲပြောရင်း နေစပ်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့တာ ..”

“အခုကျတော့ လက်မထပ်ရဘူးဖြစ်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

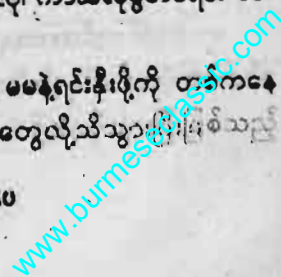
“အဲဒါက .. ဟို ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး ပါးပွတ်သလိုလို၊ မေးကိုင်းသလိုလို နှင့် စကားသံ တော်တော်နဲ့မထွက်။

“ငါနဲ့ ပေးစားချင်နေတာများလား” လို့ မတွေးမိဘူးလား ယဉ်သကိုလေးရယ် ..၊ ခက်ပျို ..။

ပြောချင်နေသည့်ပါးစပ်ကို ကွယ်သလို၊ ကာသလိုပွတ်မိရင်း ဒေါ်ခင်ဆင့် ပြောရခက်နေတော့သည်။

ဘယ်လိုမှဖွင့်ပြောဖို့မလွယ်တာက မမနဲ့ရင်းနှီးဖို့ကို တစ်ကနေ ဖြန်စပြီး ကြိုးစားနေရသဖြင့် သူစိမ်းတွေလိုသိသွားပြီးဖြစ်သည်။

လရောင်ကျားရင့်

ပင်လယ်ကိုပါ ကြင်နာရမည်၊ ချစ်ခင်ရမည်ပြောဖို့က ခက်နေ၏။

ပိုဆိုးတာက မမဘက်က တခြမ်းတည်းအတည်ပြုထားသည့် မသင့်မြတ်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ပင်လယ် အပြုံးမပျက် သည်းခံနေတာဟာ သူ့အမေကို တော်တော် ချစ်ခဲ့သော နဂိုစိတ်ရင်းကြောင့်ဖြစ်နိုင်သလို ညီမလေးလိုပဲ သဘော ထားလိုက်နိုင်တာလည်းဖြစ်နိုင်၏။

တစ်နေ့မှာတော့ 'သမီးငယ်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ပါ သားရယ်' လို့ ဖွင့်ပြောရမှာပါ။ ဒါက အခြေအနေကို အကဲခတ်ရဦးမည်။

ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်စေချင်တာ အမှန်ဖြစ်ပေမယ့် ဘာမှဖိတ်မလာဘဲ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာရှိတာလေးပါ ထွက်ကျပျောက်ဆုံး သွားရင်ခက်မည်။

ပင်လယ်ဘက်က ကြည့်တော့ သမီးမှာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးထိုက် လောက်သည့် ပညာဟန်ပန်အမှုအရာ တစ်ခုမှမရှိ ...။

ပြောသမျှစကားလုံးတွေက ရိုင်းတာလည်းပါ၊ ယဉ်တာလည်းပါ ...။

အရည်အချင်းကောင်းတွေရှိဖို့က ခုမှ ပညာတွေသင်နေရတုန်း ...။ သူမ ဟာ ကိုယ့်အတွက် ရင်သွေးရတနာလေးတစ်ပါးဖြစ်နေသော်လည်း အရည်အချင်းကောင်းများနှင့်ပြည့်နှက်လျက် သမီးရှင်တွေ မျက်စိကျနေ သည့် ပင်ဘယ်ဘက်မှာကျတော့ သမီးလေးက ...။

"အန်တီခင် .."

"ဟင် ..."

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့်လက်တစ်ဖက်ကို မမ က ဆုပ်ကိုင် လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ဆင့်၏ထူးသံက လန့်သွားသလိုကြီးပင်။

အချိန်မတန်လို့ မပြောရဲသေးပါဘူးဆိုမှ ဒါကို ထပ်မေးလိမ့်ဦးမည်။

အဓိကက ကိုယ့်ကလေးကို ပျောင်းဖျားချစ်ဖို့ထက် ပင်လယ်ဘက်က သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ဖို့ ...။

သူမ တို့မှာ ညီအစ်မတိုင်ပင်မိတိုင်း ကိုယ့်သမီးလေးကို နိမ့်ချ သလိုဖြစ်ရတာမို့ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်သလို ပင်လယ်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက် မှဖြစ်မှာမို့လည်း၊ ကလေးတွေအနေအထား ပြောင်းလဲသွားဖို့ ဆုတောင်း ရတာအမော ...။

"အန်တီခင် .. အအေးသောက်ဦးလေ၊ ပုကုန်ပြီလားမသိဘူး"

"ကြိုက်မှဖြစ်မှာကိုး သမီးရဲ့"

"ဟင် .. ဘယ်လို .."

"ဪ .. အဲဒါလေ .. အအေးကိုမကြိုက်လို့ .. အဟွန်း .."

ရင်တွေပူပြီး ဘာတွေပြောထွက်ကုန်မှန်းလည်းမသိတော့ပါ။ မမ က ပန်းတွေလှုပ်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး အအေးဓာတ်ပျောက်နေပြီဖြစ် သည့်ဘူးကိုဆုပ်ကိုင်၍ ...

"သေချာတယ် .. ပုကုန်ပြီ"

သူမ က တစ်စက်မှမကျန်အောင်သောက်ထားသည့်ဘူးကို ကိုင် လှုပ်ပြရင်း ...

"မမတောင်ကုန်သွားပြီ .. တွေ့လား။ အန်တီခင်က အအေးမကြိုက် ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အအေးဆိုင်ထဲဝင်ရတာလဲ"

ပြောတော့အေ .. ပြောတော့လို့သာ အော်လိုက်ချင်တော့သည်။

Faint background text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

အခန်း (၂၁)

“အဲဒီကိုသွားမယ်ဆိုရင် သမီးကိုခေါ်မသွားနဲ့၊ မလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်..”

လို့ မေမေပြောတုန်းက သူ့ကိုရော၊ မမကိုရော နှစ်ယောက်စလုံးကို တားမြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ လိုက်ပါစေ” လို့ ဖိဆန်ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာက သူ ..။

မမ ကားပေါ်မှာပါလာခဲ့တော့လည်း သူ့ကျေနပ်နေသေးသည်။

ရကျမှ ...။

“ကိုပင်လယ် .. တစ်ခုခုများ သွားစရာရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရတယ်”

နာရီ၄ကြည့်ပြီး လမ်းဘက်ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်တာဖြစ်သွားသဖြင့် ဒီပရောဂျက်ရဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးကိုကိုကြည့်က အားနာဟန်နှင့်မေးသည်။

စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်းမှာရှိနေကြသည့် ဒါရိုက်တာနှစ်ယောက်နှင့် မြင့်မား၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လင်မယားရော၊ အင်ဂျင်နီယာတွေကအစ လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

“လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ညီမထွက်သွားတာကြာလို့ လှမ်းကြည့်တာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

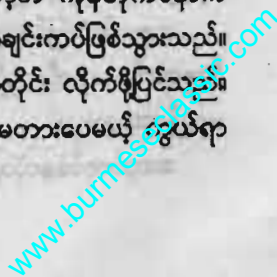
“ဟုတ်သားပဲ၊ မိန်းကလေးပါလာတာ မြင်တော့မြင်လိုက်သား၊ ဒီဘက်နေရာတွေက သိပ်သန့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ပင်လယ်၊ စိတ်ပူနေရင် လိုက်သွားပါလား”

သူဌေးဦးဒီလုံးက သူ့နဲ့အရင်းနှီးဆုံးဖို့ အကြံပြု၏။ အစကတည်းက မြေလှမ်းပြင်နေခဲ့သည့် ပင်လယ် ကလည်း ယာယီရုံးခန်းသစ်လေး ထဲမှာရှိနေသည့်လူအားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၍ပြုံးပြကာ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ကျယ်ဝန်းကြီးမားစွာ ဖောင်ဒေးရှင်းချထားပြီး ဖြစ်သည့်ကုန်တိုက်ကြီးရဲ့ နောက်က လမ်းသွယ်လေးထဲကိုဝင်ခဲ့ရင်း ဒီနေရာမှာအုတ်မြစ်ချဖို့ လုပ်ငန်းမျက်နှာစာဖွင့်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်နှင့် မမနဲ့ လာရောက်ပတ်သက်ခဲ့ပုံကို ဆက်စပ်စဉ်းစားလာမိသည်။

ဖောင်ဒေးရှင်းမစခင် သူ ပထမဆုံးလာကြည့်တုန်းက မမနဲ့ ပြန်ဆုံခဲ့၏။ နေရာအတွက် မလွတ်မကင်းရှိနေသည့် နောက်ဖေးလမ်းကြားကိုရှင်းလိုက်တော့ အိမ်ငယ်လေးတွေမရှိတော့ဘဲ ကုန်တိုက်နောက်ကျောကပ်လျက်မှာ မမတို့အိမ်တန်းနှင့် ကျောချင်းကပ်ဖြစ်သွားသည်။

မမ အိမ်ကိုရောက်လာပြီးမှ ဒီကို သူ့လာတိုင်း လိုက်ဖို့ပြင်သည်။ မေမေက မကြိုက်ပေ။ မမကို အပြင်းအထန်မတားပေမယ့် ဝှံ့ယံ့ရာမှာ ညည်းညူသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်မှန်းမသိတော့ဘူး မမရယ်၊ သားကလဲ အဲဒီ နေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ သမီးလေးကလဲ ဟိုကောင်လေးကို တင်ငင်နဲ့ အဲဒီဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ဖို့ နေ့ရှိသမျှ ပြင်ဆင်နေတော့တာပဲ မကောင်းတဲ့အတိတ်ကြီးကို မေ့ပစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို ကိုမထွက်ဘူး၊ သမီးလေး တစ်မျိုးမြင်သွားမှာစိုးလို့ ..” တဲ့။

ဒီနေ့တော့ အားလုံးရှေ့မှာ သူ့နောက်ကပြေးလိုက်ပြီး ပူဆာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တမင်တကာကြီး မထားခဲ့ချင်တော့တာမို့ ခေါ်လာခဲ့ တာပါ။

ကားရပ်သည်နှင့် ကားပေါ်က ဖြုတ်ခနဲဆင်းသည်။ ငါ့အမေ လုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းကြီး ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်သလဲ၊ ဘယ်လိုခိုင်မာ သလဲ၊ ဘာမှကိုစိတ်မဝင်စားတာက တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်ခဲ့ခြင်းမှာ သက်သေပြသွားသည်။

တကယ်ဆို အာမခံလုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်နေလျက်နှင့် နောက် ထပ်လက်တစ်ဖက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာလည်း ဒီလုပ်ငန်း အကြောင်းပဲ မေမေတို့က တဖွေဖွေမေးသည်။ သူ ရှင်းပြနေတာလည်း ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် ပုံပြင်ဟောင်းကြီးတစ်ပုဒ်ထက်တော့ သာမှာပဲ။

ဒါလည်း မမ တို့က စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ သူမ သည် ‘ငါ့သူဌေးသမီး ဖြစ်သွားပြီ’ ဆိုသော ဝီတံနှင့်မနေ ..။ ‘လွတ်လပ်ခြင်းတွေပျောက်ဆုံး ကုန်ပြီ’ ဆိုသည့် နှမြောတသခြင်းနှင့်နေ၏။

ပျောက်ဆုံးခြင်းတွေထဲမှာ သူမ နှမြောဆုံးက စင်ကိုပဲဖြစ်မှာပဲ။ ဒီနေရာကိုမရောက်လည်း လွမ်းနေသည်၊ တမင်လာပြီးလည်း လွမ်း၏။ မလွန်ဘူးလား ..။

အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာအောင် လွမ်းပဲလွမ်း

နိုင်လွန်းတဲ့ကောင်မလေး ..။

လမ်းတစ်ဆစ်ချိုးထဲကို ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်မှာ အိတ်ထဲကဖုန်းခေါ် သံလေးက မြည်လာသည်။ ရှေ့မှာလည်း ဆိုးဝါးသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခု က ဘွားခနဲ ဆီးကြိုလျက် ..။

သူ ရှေ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖုန်းထုတ်ယူသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှာ လူကြီး လူငယ် မိန်းမ ယောက်ျားတွေ လူအုပ်ကြီးရှိနေကာ လှပုံအလယ် မှာ စာတ်လိုက်က ‘မမ’ ..။

တကယ်ဆို ယဉ်သကို ဆိုသည့်နာမည်ကို အလိုက်ဖက်ဆုံးပေး သွားခဲ့သူကို နီးမွမ်းထိုက်သေးသည်။ ထိုနာမည်ကသာ သူမ နဲ့ တကယ် လိုက်ဖက်တာဖြစ်သည်။

မမ တို့ရောက်လေရာအရပ်မှာ ယဉ်သကို ..။ အိမ်ကထွက်ပြီဆိုတာ နဲ့ ယဉ်သကိုပါပဲ။

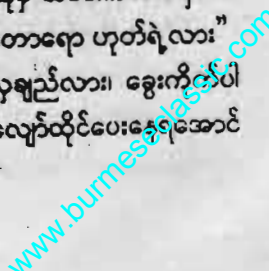
ကြားရွားလှပသည့် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ပိုင်ရှင်နဲ့တူသော လူကြီး တစ်ယောက်ကို မမ က ကျားကျားလျားလျား ရင်ဆိုင်နေ၏။

“အင်း .. ဟုတ်တယ်၊ ခဏလေးနော် ပြီးရင် ပြန်ဆက်လိုက်မယ်၊ အိုဓေ ..”

သူ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်နေရင်း ထိုအုပ်စုနှင့်မနီးမဝေး သို့ရောက်၏။

“ခွေးကိုက်ပါတယ်၊ ပေါက်သွားပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်တယ်မှာလဲ မေးနေသေးတယ်၊ ခွေးကိုက်ရာကို ကြည့်ချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟေ့ .. နင်က မဆီမဆိုင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ခွေးကိုက်ပါ တယ်ပြောပြီး ခြံရှေ့ကိုရောက်လာတိုင်း အလျော်ထိုင်ပေးနေရအောင် ငါက မျက်စိကန်း နားကန်းမဟုတ်ဘူး။”

လရောင်ကျူးရင့်

“ဟုတ်လို့လား။ သေချာပွတ်စမ်းကြည့်ဦး။ ခွေးကိုက်တာ၊ အော် ပြီးပြေးနေတာ တစ်လမ်းလုံးမြင်တယ်။ ဦးပုတစ်ယောက်ပဲ မမြင်ဘူး။ မကြားဘူးဆိုတော့ ..”

“အဲမာ .. တင့်အောင်တူမမို့လား။ ငါ ဝါးလုံးနဲ့သိမ်းရိုက်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်”

“လုပ်ကြည့်လေ၊ ဦးပုကို အသက်ကန်တော့ပြီး နားရင်းကွဲအောင် သမပေးလိုက်မယ်။ ဝါးတိုဝါးစ ပြေးဆွဲဖို့ကိုမလိုဘူး”

“မမ .. မမ .. ဟေ့ .. လာစမ်း ..”

လူအုပ်ထဲကို ဦးတင့်အောင် ရောက်လာတာမြင်လိုက်ရပြီး မကြာမီ ဒီနေရာမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးဟက်တက်ကွဲတော့မယ့်အတိုင်း မမကို ဒဂွတ် တိုက်ပါမတတ် ဆွဲခေါ်နေ၏။ မမ ကလည်း ခြေလှမ်းရုန်းပစ်ကာ ...

“ဘာလို့လာရမှာလဲ။ ဒီလူကြီး ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးကိုမွေးထားပြီး အကိုက်ခံရပြီဆို သူ့ခွေးမဟုတ်သလိုလို ဘာလို့လို့ နိုင်ရတဲ့သူကျတော့ ခုလိုဖိဟောက်ပြီး ဖြောင်လိမ်တယ်။ လုံးဝမတရားဘူး။ အဲဒီခွေးဝဲစား မမကိုလဲ ကိုက်ဖူးသေးတယ်။ အမှိုက်ပုံမှာ ချေးခြောက်လိုက်စားနေတဲ့ ခွေးကို ကျွေးမွေးထားပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်နိုင်အောင်လဲမထိန်းဘူး။ ဟိုမှာ ကောင်မလေး စကတ်ကြီးပြဲနေတာ တွေ့လား။ ပေါင်မှာ ပေါက်သွား တယ်တဲ့။ ဒေါ်မြင့်တို့ ကြည့်ပြီးပြီ”

“နင်ရော မြင်လို့လား”

“ဦးလေးရယ် ..။ မမ က သူများပြောတာနဲ့ ယောင်ဝါးဝါးပြော စရာလား”

“ဘာမြင်တာလဲ။ ငါ့ခွေးက ဒီအပျိုပေါက်အရွယ်ကို ပေါင်အထိ တက် ကိုက်နိုင်မလား”

“ကိုက်တယ် ဦးလေးပုရဲ့၊ တော်ပြီ .. ဘာဖြစ်သွားသွား .. နေပါစေ တော့ ..”

ခွေးကိုက်ခံရသည့် ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်အရွယ် မိန်းကလေးက ငိုယိုပြောရင်း အားလုံးထဲကနေထွက်သွား၏။

“နေဦး .. နေဦး၊ ခွေးမွေးတဲ့အိမ်က ဆန်ဝါးလေးဖြစ်ဖြစ် အုံရတယ်၊ ဟိုတုန်းကဆို ပိုက်ဆံတစ်မတ်နဲ့ ဆန် ..”

“တစ်မတ်စေတွေ ပြတိုက်ထဲမှာတောင် ရှိဖို့မသေချာတော့ဘူး”

မမ စကားမဆုံးခင် ဦးပု ဆိုသည့်လူကြီးက ဘေးပြောပြီး ပြန်လှည့် ဝင်ဖို့ပြင်၏။

“အဲမာ .. ဒါ တစ်မတ်နဲ့ကျေနပ်ရမယ့်ခေတ်မဟုတ်ဘူး။ ဦးပု တောင် နားလည်နေရင် ကျွန်မတို့လဲသိတာပေါ့။ ခုခေတ် ရောဂါအဆန်းအပြား တွေအရ သူ့ကို ခွေးရူးပြန်ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ ဦးပု ပေးရမှာ”

“ဘာ .. ဘာပြောတယ်”

“မပေးဘူးလား၊ မပေးချင်ရင် အဲဒီလက်ထဲကခွေးကို လွှတ်ပေး လိုက်။ ဇီဝနေရာမှာတင် ရိုက်သတ်ပစ်မယ်”

“ဟ .. မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကြမ်းတမ်းလှချည်လား။ ဒီကိစ္စ နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော် မမ၊ ကာယကံရှင်ကလဲ ပြီးနေပြီ။ သူ့ကို ခွေးမကိုက်မိဘူး ဆိုတာသိလို့ အနာလှန်ပြဖို့တောင် မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ ..”

“ခွေးမကိုက်ဘူးချည်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ငြင်းနေဘာလဲ”

“သူ့မှာ ဒဏ်ရာမှမရှိဘဲ”

“သူ မပြင်တဲ့နေရာမှာမို့ပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် မကိုက်ဘူးလို့ပြောတာ ..”

“ခွေးကိုက်ရာကို ကြည့်ရမှာလား။ ဦးပု ကိုက်တဲ့အရားကို ရှာရ

www.burmeseclassic.com

မှာလား”

“ဘာ .. ကြည့်စမ်း၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမလေး ..”

“ဟုတ်တယ်၊ မမတို့က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်ခွင်မဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ နောက်ထပ်ရိုင်းတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“တောက် .. သွားကြ .. သွား ..”

“မသွားနိုင်ဘူး၊ ဟေ့ .. မိသန္တာ မသွားနဲ့၊ အကိုက်ခံရတဲ့လူပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ ခွေးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ လူကိုဖြစ်ဖြစ် ပညာပေးမှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်နှယ် .. ခွေးက မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ထွက်ကိုက် ..”

“ဟာ ...”

“ဟိုး အိမ်ခေါင်းထဲမှာ မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့နေပြီး ဘာမှမကိုက်မိဘူး ထွက်အငြင်းထူ၊ ခွေးရော လူရော ဒူးနဲ့နေခဲ့တာကြာပြီ”

“အဲဒါ နင် ဘယ်နှစ်ခါခံရဖူးသလဲ၊ ဒီလောက် ခံစားချက်တွေ ပြင်းနေတာ ..”

“အမလေး .. ခဏခဏ အကိုက်ခံရတာပေါ့၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မြင်တွေ့နေခဲ့ရတာလဲ ခံစားချက်တွေပဲ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ဒီခွေးက ပြေတီဦးထက်တောင် နာမည်ကြီးသေးတယ်”

“ကြိုက်တဲ့နေရာမှာသွားတိုင်း တစ်ပြားမှမပေးဘူး”

ဦးပု အသားတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသထွက်နေသမျှ မမ က ခါးထောက်ပြီးမဲ့၏။ ပြီးတော့ မိသန္တာ ဆိုသည့်ကောင်မလေးဘက် ကို လှည့်၍ မေးဆတ်ကာ ...

“သွားလိုက်တော့ မိသန္တာ၊ ဒီခွေးကိုမှမရှင်းနိုင်ရင် နောက်ထပ် ဘယ်သူပြန် ကွဲကွဲ .. ဦးပုက မကိုက်ပါဘူးငြင်းမှာပဲ၊ ခွေးကို ကိစ္စတုံးမို့ ငါ့ တာဝန်ထား ..”

“ဟာ .. မမ ..”

ဦးတင်အောင် ထိတ်လန့်တကြားဆောင့်ဆွဲကာ မမ ကို သူ့ဘက် ယိုင်ကျလာအောင်လုပ်၏။ မမ က ယိုင်နဲ့ပါသွားသည့်တိုင် ပါးစပ်က အပြောမရပ် ..။

“နင် တော်တော်ခက်ပါလား၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်ချလာတာလဲ”

“ဘယ်ကရောက်ရောက် ဘာဖြစ်လဲ၊ ခွေးကိုက်တိုင်း မကိုက်မိပါဘူး၊ ခြစ်မိရုံလေးနဲ့ပါဆိုပြီး သူပဲခိုင်ခံငြင်းနေတာ၊ သူကိုက်တာ သူသိလို့ပေါ့”

“တော်ပြီ ..”

ဦးတင်အောင် အထိတ်တလန့် မနိုင်မနင်းဆွဲနေတဲ့ကြားကနေ စိန်မြရဲလက်စွပ်နှင့် စိမ်းညိုသောမွှေးညင်းတချို့ တင်နေသည့်လက် တစ်ဖက်က မမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲခေါ်သွား၏။

ရန်ပွဲကို အားပါးတရကြည့်ဖို့ ဝိုင်းနေသည့်လူတွေ .. ပင်လယ်နဲ့ မမဆီကို သမင်လည်ပြန်လိုက်ကြည့်ကြ၏။ ပြီးတော့ တီးတိုးစကားတွေ ဆိုနေကြကာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သောနေရာလေးမှာ ကျွတ်စိကျွတ် စိဖြစ်ကျန်ရစ်လေသည်။

မမ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ခေတ်စားခဲ့မှန်းလည်း ပင်လယ်ပိုသိသွား၏။

လက်လန်ပါသည် ယဉ်သက်မမ ..။

အခန်း (၂၂)

“တကယ် .. တကယ်၊ မင်းကို လက်လန်တယ်”
 “ဝါသနာပါရင် တစ်ကိုယ်လုံးလန်လို့ရတယ်”
 ကိုယ်က ဒေါသဖြစ်ရမလားမှတ်သည်။ မျက်နှာလေး စူပုပ်နေတာ တင်းပြတ်ထွက်တော့မတတ်။
 “ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲ၊ စိတ်ပျက်စရာ ဆိုတဲ့မျက်နှာနဲ့ မမကို မတူသလို မတန်သလို ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ လာခဲ့တာ ..”
 “ရပ်ကွက်ကိုစိတ်ပျက်ပေမယ့် မင်းကိုပျက်လို့မရလို့လေး၊ မင်းကွာ .. အဲဒီထဲကလူ ဟုတ်တော့လို့လား။ ကိုယ့်ဘဝကို မြင့်အောင်မြှင့်တင်ပါ လို့ ပြောရတာလဲ ခဏခဏ ..”
 “အသားကျနေပြီ၊ ကုစရာ ဆေးမရှိတော့ဘူး”
 ပြောပြီး မမ က ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ...

“မေမေကိုသွားပြောမယ်၊ စိတ်ပျက်နေရင် ဟိုကိုပဲပြန်ဖို့လို့ မဟုတ်ရင်လဲ ဟိုမှာတစ်ပိုင်း၊ ဒီမှာတစ်ပိုင်း၊ အချိန်ကန့်သတ်နဲ့နေမယ်”
 “ယဉ်သကို ..”
 မမ လက်ဖျားလေးကို မမိတမိကိုင်မိပြီးမှ လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဖိဆုပ်ထားလိုက်ကာ ...
 “ပြန်ထိုင်ဦး ..”
 “မထိုင်ဘူး .. ဖယ် ..”
 “မင်း မေမေကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ မကြင်နာသံတွေ ထွက်နေတာလဲ ဟင်၊ အနေစိမ်းခိုလို့ မရင်းနှီးကြသေးတာကိုမပြောဘူး။ ခုလို စိမ်းစိမ်းကား၊ ကားတွေပြောတာ ကောင်းလား”
 ပင်လယ်က မမနဲ့ ပရုံးချင်းတိုက်မိအောင် လက်ကိုဖိဆွဲပစ်လိုက်ပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ်သံနှင့် ကပ်ဆူ၏။
 မမ ကလည်း အသံကိုနှိမ်န့်၍ အကြောက်အရွံ့မရှိသည့်မျက်နှာလေးနှင့်မော့ကာ ...
 “မေမေကိုပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးပင်လယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီး ဝိုက်ဆိုက်နဲ့ ရှင့်ကိုမကျေအပ်တာ၊ မမ ပြောသမျှ တစ်ခုမှမှန်တယ် မပြောဘူး”
 “မှန်မှမှန်တာ ..”
 “ဘယ်ရောက်နေနေ လိုက်လာပြီး အာဏာပါဝါတွေပြတယ်”
 “အဲဒါ မင်းကိုက ခံယူပုံလွဲနေတာ၊ အုပ်ထိန်းသူရှိလာရင် မရှိတုန်းကလို နေလို့မရဘူး။ ငါ လိုက်လိုက်နေရတာလဲ မင်းရဲ့တန်ဖိုးကို ပိုမြင့်အောင်လို့ ..”
 “လုံးဝကို မမြင့်ချင်တာ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဒါ မင်းဆန္ဒအရဖြစ်စေရမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မိဘရဲ့စေတနာ၊ မိဘရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပြီးတော့ မင်းဖြတ်သန်းရမယ့်ဘဝ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အရပ်မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုနေနေ၊ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ နိမ့်ခြင်း၊ မြင့်ခြင်းတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ပြောင်းလဲနေနိုင်တယ်။ အဲဒီပြောင်းလဲခြင်းဟာ ကံကြောင့်၊ ဉာဏ်ကြောင့် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီအားအလိုက် ပြောင်းလဲခြင်းက ရှိကိုရှိရမှာ၊ စက္ခုလောကလေးတောင်မှ ရေပေါ်ပစ်ချလိုက်ရင် လှိုင်းအလိုက် နိမ့်တုန်မြင့်တုန် စီးပျောသွားတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ဘယ်သူမှ ပုံပိုးဖို့မလိုဘဲ မင်းဘာသာ ကြိုးစားရဦးမှာကို ကူညီတဲ့သူကိုတောင်မှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ အံ့ရော ...”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆောင့်လွှတ်လိုက်ပြီး ထိုလက်က ဆံပင်တွေထဲရောက်၏။ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ဖူးသမျှ ရွေးပြန်ရလောက်အောင် မဖြစ်ခဲ့သေးဘူးထင်သည်။

ခုတော့ ရွေးတွေပြန်နေတာတောင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတာ မပြေ..။

“မင်း စင်ကိုကိုသွားရှာနေတာ သိထားလို့ ခွင့်လွှတ်နေတာ၊ တကယ်ဆိုရင် မလွမ်းလောက်တာကို လွမ်းနေတာ သဘာဝကိုမကျဘူး။ ဒီလောက် ဝါးသီးဆိုးဝါးခဲ့တဲ့နေရာကို ...”

“မမက အဲဒီနေရာကို လွမ်းလို့သွားနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်သွားတာ၊ သွားလာရင်း အမြင်မတော်လို့ ..”

“အမြင်မတော်လို့ ဝင်ရှင်းရအောင် မင်းက လမ်းလှူကြီးလား”

“အဲဒီခွေး မမကိုလဲ လိုက်ဆွဲဖူးတယ် သိလား။ ဒီက ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်လို့ တစ်ခါတလေ ပြေးရသွားရသေးတယ်။ ခွေးကိုရော၊ လူကို ရော အသေမှန်းတာ .. ဟိုတုန်းကတည်းက ..”

“အခု မင်း ဖိုက်ဖိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေပြောခဲ့တာ၊ ဟိုက မင်းမိဘလောက်ရှိတယ်”

“စိတ်ဓာတ်အဆိုးအကောင်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်အရွယ်ပေါ်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးကိုမွေးထားပြီး ခွေးကိုက်တိုင်းလဲ သူ အနားမှာမရှိဘဲနဲ့ ထွက်လာပြီဆို မကိုက်မိပါဘူး။ ပုဆိုးပြဲသွားရုံပါ။ ခြစ်ရာလေးထင်ရုံပါနဲ့ မကိုက်ကြောင်း ငြင်းရတာပိုင်ခံ ..”

“ကြည့် .. ပြောနေရင်း ဖြစ်လာပြန်ပြီ”

ဘာဖြစ်လဲ ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် မမ က ခဲ့ရဲ့ပစ်သည်။

“ယဉ်သကို ..”

“ဘာလဲ ..”

“အဲဒီလို ရိုရိုသေသေလေးကောင်းပါတယ်”

ပင်လယ် မျက်နှာကြီးနီရဲနေတာကို ဝေခနဲ ကြည့်ပြီး မမ က ကျေနပ်စွာပြုံး၏။

ဒေါသတွေ အဆမတန်ဖြစ်ပြီး လှည့်မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်သွားပါစေ

“မင်းကိုပြောမယ်၊ ‘စိန်ပန်း’ ဆိုတဲ့လမ်းကို နောက် ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး”

“ဘာ ...”

“မင်းရဲ့စင်ကို နိုင်ငံခြားတကယ်ထွက်သွားတာလား၊ ရှိနေသေးသလားဆိုတာကို ငါနဲ့ဖမ်းပေးမယ်၊ ရှိနေရင် ဒီထိခေါ်လာလို့ရတယ်၊ မင်း မသွားရဘူး”

“အဲဒါ ရှင်ပြောဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်တော့ ဘယ်ရမလဲ သမီး”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က အားလုံးကိုကြားပြီးသည့် စိတ်ညစ်သော မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ထွက်လာသည်။

ပေစောင်းစောင်းရပ်နေကြသည့် မမနဲ့ ပင်လယ်ကို ဗဟိုပြု၍ ဧည့်ခန်း၏ထိပ်ဆုံးက တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုမှာ မှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“သမီး ထိုင်ဦး။ သမီးတို့ပြောနေတာတွေကို အန်တီကြားတယ်၊ ပြောစရာတွေဖြစ်လာတာ အများကြီးပဲ”

မမ ကထိုင်လိုက်ပြီး ပင်လယ် ကထွက်သွား၏။

ပင်လယ် ရှိနေသည့်အချိန်ကနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ပျော့ဆင်းနူးညံ့ သွားကာ ...

“မေမေ မကြာအောင် မမ တိုးတိုးပြောတာပါ။ မေမေ နိုးသွားပြီ လားဟင် ..”

“နိုးနေပြီပေါ့ သမီးရယ်၊ မကြားဘဲနေပါ့မလား”

“အဲဒါ ကိုကိုအော်နေလို့ ဟိုမှာကတည်းက ဖြစ်နေလိုက်တဲ့ဒေါသ၊ သူ့ကိုအော်ဆဲနေတာကျနေတာပဲ”

“သမီးအတွက် ကရုဏာဒေါသတွေဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ သူက နေမယ်ဆို အနေသာကြီးပါ။ အန်တီတို့က သမီးလေး စိမ်းသက်နေ သေးလို့ အတွင်းထရုံ အပြင်ကာသလိုနေခဲ့ရတာ၊ တွေးကြည့်ရင် သမီး က အန်တီတို့ရင်သွေး။ ခုတော့ သားကြီးက သိတတ်ကြင်နာပြီး သမီး က သမီးရဲ့မေမေကို မညှာတာသလိုဖြစ်နေတယ်”

မမ မျက်နှာလေးပျက်သွားတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ဆင့်က ဆက်ပြော၏။

“ဒီလောက်ဆိုရင် မေမေမေတ္တာတွေ၊ အန်တီတို့စေတနာတွေကို သမီးလေး နားလည်ပြီပေါ့ကွယ်၊ သားကြီးကလဲ သွေးမဟုတ်ဘူးဆိုပေ

မယ့် မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ ဒီလူတွေအကုန်လုံးကို သူချစ်တယ်၊ သမီးကိုလဲ ...”

“ဆရာလုပ်ချင်တာ အန်တီရဲ့၊ သူတစ်သက်လုံး တစ်ယောက် တည်းနေလာခဲ့ပြီး ခုမှ သူထက်အသက်ငယ်တဲ့သူရှိလာတော့ ...”

“ဪ .. ကလေးလိုပဲ သမီးရယ်၊ သမီး ခုနက စကားတွေများကြ ပြီး ကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဦးပင်လယ်တွေ၊ ရှင်တွေနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေရတာလဲ၊ ကြားလို့မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးပဲ ပြန် နားထောင်ကြည့်ပါဦး။ သမီးငယ်လေးကို ခုမှပြန်တွေ့တယ်လို့ လူတွေက သိကြသလို ဒေါ်ယဉ်ဆင့်မှာ သားနဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားပြီလို့ သတ်မှတ်သွားကြတာ ..”

“အဲနဲ့ ကိုကိုကို မေမေသားအရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ လူတိုင်းသိတယ် ဆို ..”

“အန်တီတို့ ဖုံးကွယ်မထားခဲ့တာကိုပြောတာလေ၊ ရင်းနှီးတဲ့သူ တွေသိတာကတစ်မျိုး၊ မရင်းနှီးကြတဲ့လူတွေ သိတာကတစ်မျိုးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နှမအနေအထားမှာ ငယ်တဲ့သူက ခံပြော၊ ပြန်ဆူ နဲ့ ကြားလို့မကောင်းဘူး၊ ကိုကိုလိုပဲ အကျင့်ပါအောင်ခေါ်ပါ သမီးရယ်၊ စကားများရန်ဖြစ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ‘ရှင်’ ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကြီးနဲ့ သိပ်ကိုရင့်သီးလွန်းတယ်၊ သမီးတို့ကို သိပ်ကိုသင့်မြတ်စေချင်တဲ့ သမီး ဟိုမေမေဆိုရင် ခု ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲ ..”

အလွန်နောင်တရ နားလည်သွားသည့်မျက်နှာလေးက တော်တော် နဲ့မော့မလာခဲ့ပေ။

“သမီး ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူမော့စေလျက်

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုကို သွေးမကွဲတော့ဘူးမို့လားဟင်၊ နောက်ဆို ခုလို ခွန်းကြီး ခွန်းငယ် ပြန်ပြောရန်ဖြစ်တာတွေ မလုပ်တော့ဘူးလို့ အန်တီကို ကတိ ပေးမယ်မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမ ဆင်ခြင်ဖို့မယ်”

ဒေါ်ခင်ဆင့် နှစ်မြိုက်စွာပြုံးမိ၏။ မမ လိုမိန်းကလေးဆီက ဒီလို နှိမ့်ချကျိုးနွံသည့် ကတိစကားမျိုးရဖို့ က လွယ်တာမဟုတ်။

တစ်ထစ်တော့ အောင်မြင်ပြီဟုတွေးမိကာ လက်ခုပ်ပန်းမောင် တောင် ထတီးလိုက်ချင်သည်။

နောက်တစ်ထစ် တက်လှမ်းနိုင်ရင်တော့ ...။

အခန်း (၂၃)

“ဟာ .. လာပါ၊ ကြွပါဗျာ .. မျှော်လိုက်ရတာ ..”

“မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းလား၊ မမဆင့်တို့ညီအစ်မရော ..”

“မေမေတို့ ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ပါခင်ဗျာ၊ အန်တီ နေ ကောင်းတယ်နော်၊ အန်ကယ့်လ်ကိုတော့ သွားလာရင်း ဧကစက တွေ ပြစ်တယ်”

“ကောင်းပျိုရှင်၊ မင်းတို့ဦးလေး အလုပ်ဘယ်လောက်များသလဲ ဆို ကိုယ့်သားမွေးနေ့တောင် သတိမရတဲ့အဖြစ်လေ ..”

“ဟာကွာ ..”

“မာမိကလဲ .. ဒက်ဒီက သားကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ကောင်း ကောင်းပေးထားတာပါ၊ မပြောပါနဲ့ ..”

မွေးနေ့ရှင်မိသားစုက ဖော်ရွေသည်။ အနီးဆုံးစားပွဲမှာရှိနေသူ

တွေကလည်း ပင်လယ်ကိုမြင်တော့ ထနုတ်ဆက်တဲ့သူကဆက်၊ လှမ်း
ခေါ်တဲ့သူကခေါ်။

ပင်လယ်က ခရမ်းရောင်ချည်ချောပုဆိုးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီရော၊ တိုက်ရုံ
ရော အဖြူရောင်ဖြစ်၏။ ဒါက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်သော ပါတီပွဲမျိုး
မဟုတ်။

လူကြီးပိုင်းခင်မင်မှုသက်သက်သာဖြစ်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ကျင်း
တာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မမကလည်း မီးခိုးရောင်အနက်ပွင့်လေးတွေ
ပါသော တစ်ဆက်တည်းဂါဝန်ရှည်လက်ပြတ်လေးကို အနက်ရောင်
ကမာအပျော့သားအပေါ်ထပ်လေးနှင့်ဝတ်ထား၏။

အပေါ်ထပ်အင်္ကျီပါးလေး၏ လက်မောင်းအစပ်နှင့် ခါးစပ်တွေ
နားမှာ ခရစ်စတယ်သီးတွေထိုးထားတာက ကျောက်ပွင့်တွေလို
တပျတ်ပျတ်လက်နေသည်။ ပြီးတော့ ရွဲစိုနေသည့် အညိုရောင်နှုတ်
ခမ်းသားများနှင့် အညိုရစ်ထားသော မျက်ခွံပြေပြေက ပြောင်အိနေ၏။

သူမ သည် ဘယ်လို အထူးတလည်ပြင်ထားမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာနှင့်
ကိုယ်ဟန်ဘယ်လိုပုံပဲ့၊ ဘယ်ပုံစံနေနေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လက်ခဲနဲ့ ပြက်
ခဲနဲ့ တောက်ပနေခဲ့၏။

မွေးနေ့ရှင် 'နန္ဒနေ' ၏မျက်လုံးတွေကလည်း မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံး
မှာရှိသမျှလူတွေကို မေ့လျော့ပြီး မမ တစ်ယောက်ပဲရှိနေသည်ထင်
သည့်အတိုင်း ...။

“မယဉ်သကို .. အားရပါးရစားနော်၊ လိုတာရှိရင်ပြော ..”

“စားနော် သားတို့၊ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထပြန်မသွားရဘူး”

မိဘတွေက စုံလင်အောင်နှုတ်ဆက်သည်။ နန္ဒနေ ကတော့ မမ

မှမမ ...။

“ဟိတ် .. ငရုတ်သီးတွေ ကြည့်စမ်း ..”

မမက ကတ်ကြေးကိုကံစားဖို့အတွက် ငရုတ်သီးစိမ်းတွေ အညှာ
ခြွေထားတာက မနည်းမနော။ ပင်လယ် က မမ လက်ကို ဖိဆုပ်လိုက်
တာ ကိုင်ထားသည့်ငရုတ်သီးတွေ ပြန်ပြုတ်ကျသည်အထိ မရမက
လှုပ်ချပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုဟာတွေပါမစားရဘူး၊ တစ်တောင့်တလေ စပ်ရုံရှိန်းရုံ တော်
ပြီပေါ့”

“ဟာ .. ကိုကိုကလဲ အိကအိနဲ့ အချဉ်ကလဲ မစပ်ဘူး၊ အစပ်မပါရင်
မမ မစားတတ်ပါဘူး”

“မစားတတ်ရင်မစားနဲ့၊ မနက်ကပဲ ကျောင်းသွားခါနီး ရေအိမ်ပြေး
ရတာ ဘယ်နှစ်ခါလဲ”

“ကိုကိုပဲ လမ်းထွက်ရင် ကိစ္စရှိတာ အကုန်ရှင်းအောင် လုပ်ရတယ်
ဆို၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ စားမှာပဲ”

“ယဉ်သကို ..”

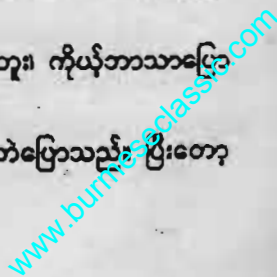
“ကိုကိုနော် .. မမ ကို ကျိတ်ဆူမနေနဲ့”

“ဪ .. မယဉ်သကိုက မမ ဆိုတဲ့နာမည်လဲရှိလား၊ အဲဒါက
ခေါ်ရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့နော်”

သင်းကတစ်မျိုး ...။ ဒီစားပွဲနားမှာပဲ ရစ်ပတ်ဝေနေကာ ဘယ်လို
နားစွင့်နေသည်မသိ။ ပင်လယ်က အားနာသည့်အပြုံးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး
ခေါင်းညိတ်သော်လည်း ...

“မမ လို့ တခြားဘယ်သူမှ မခေါ်ကြပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပြော
တတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ ..”

ဘေးမှာရပ်နေသည့်သူကို မော့မကြည့်ဘဲပြောသည့် ပြီးတော့

ရွံ့တွဲခဲ့ရဲ့နေသည့်နာခေါင်းနှင့်နှုတ်ခမ်းတို့ သနားစရာဖြစ်နေတာကို နနုနေ က မမြင်ပေမယ့် ပင်လယ်က မြင်နေရသည်။

အညှာခြေပြီးသည့်ငရုတ်သီးစိမ်းတွေကို ဘေးကအကြမ်းခွက်လေး ထဲ မကျေမနပ်ထည့်ပစ်ပြီး မျက်စောင်းမဟုတ်သည့် စောင်းချိတ်ချိတ် အကြည့်တစ်ချက် သူ့ဆီဝေ၏။

ပခုံးမရောက်တရောက်ထိရည်သော ရှားရင့်ရောင်ခရစ်စတယ် နားဆွဲရှည်က လွဲယမ်းလှုပ်ခါနေကာ ရှိခိုးကြောင့်ဖြစ်သည့် ပြောင်ပြောင် လက်လက်များက မျက်တောင်ကော့တို့၏အဖျားတို့မှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ..။

မမ မျက်နှာလေးကို စိုက်ခနဲတော့ ငေးဖြစ်သွား၏။ တစ်နာရီ ပြောင်းရွေ့သွားတိုင်း၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ခရီးဆက်လာတိုင်း မမ လှလာတာက နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို မျက်စိအောက်မှာပဲ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဝင့်ထည်လာခဲ့သည်။

အမှတ်တမဲ့နေလို့မရတော့အောင် အတိအကျလှသည်။ ဝိုဝိုကြီး လှ၏။

သူ သတိတရ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျောစားပွဲ ကနေ မတိုးမကျယ်ထွက်လာသည့်စကားသံများကြောင့် မုန့်ပွဲမှာ အာရုံ ရောက်နေခဲ့သော မမမျက်ဝန်းတွေပါ သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်၏။

“သိပ်ကိုလိုက်ဖက်တာပေါ့အေ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ အဲဒါ သူတို့ပဲ ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မဆင့်တို့ ကံကောင်းတာ ..”

“ဟုတ်ပေါ့၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ် ဆိုတဲ့စကားလို သား က မွေးစားသားပေမယ့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့သား၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမွေ တွေက နည်းသလား၊ များသလားပဲ”

“အမွေကို ထည့်မပြောနဲ့လေ၊ ဆွေသန့်မျိုးသန့်လေး မဟုတ်ဘူး

လား၊ ခုလဲ ကြည့်ပါလား ..၊ ကောင်လေးက လူချောလေး၊ စီးပွားရှာ တာလဲတော်၊ စာရိတ္တလေးလဲကောင်း ..”

“ကောင်မလေးကလဲ လှပါတယ်၊ သူများလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းရ ပေမယ့် ပညာတတ်လေးပဲ၊ ဘယ်လောက်အားကျဖို့ကောင်းလဲနော်၊ သားလဲရ၊ သမီးလဲရ ..”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားမယ်လို့ မဆင့်ကပြောဖူးလို့လား ဖြူရဲ့ ..”

“မပြောဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်ခါ ပလာစာမှာတွေ့လို့ စနောက် ကြည့်လိုက်တာ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် သဘောကျတဲ့မျက်နှာကြီးက ပြုံး အိနေတာပဲ၊ ခုလဲ သူတို့ချင်း သင့်မြတ်နေကြတာပဲ၊ မမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြမယ်ပုံပဲ”

သေလိုက် ..။ မမ မျက်နှာလေးတင်းသွားသည်။ ပင်လယ်က မျက်နှာလွှဲ၍ မသိမသာပြုံးသည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတာ ဘယ်လောက် ထိလဲဆိုလျှင် ပြန်တာတောင် မမက ထိုစားပွဲက ခုခြေထောက်တစ်ဖက် ကို ထိုင်နေသည့်လူ တုန်ခနဲဖြစ်သွားအောင် ခြေဦးထိပ်နှင့် လွှဲကန်ပစ် ခဲ့သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟဲ့ ..”

“ဪ .. ကန်တော့နော် အန်တီ .. ကန်တော့၊ အဟွန်း ... ပြန်ချင်စောကြီးသွားလို့ ..”

“ရယ်တယ် သမီးရယ်၊ အဟွန်း ဟွန်း ... ရယ်လိုက်တော့လဲ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ” တဲ့။

မကျေမနပ်လို့ ရန်စတဲ့သူမျက်နှာလေး ပြုံးခဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတော့ ယလယ် က ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ .. ဟွန် ..”

ကားထဲကို ဆောင်ခနဲ ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးသည်။
ပင်လယ် က ခပ်တည်တည်နှင့် ...

“မှတ်ထား၊ လူကြီးသူမကိုစော်ကားရင် ရဲကြီးတယ်၊ ဒေါသကြီး
တဲ့လူကို မေတ္တာထားတတ်တဲ့လူကနိုင်တယ်၊ လူကြီးလူငယ်မရွေး
မျက်စောင်းထိုးတာကိုလဲပြင် ..”

“အဲမာ ...”

“ခင်ဗျားမျက်စောင်းက နဂါးလို အကြောင်းသုံးပါးမကဘူး၊ ဘယ်
နပါးဖြစ်ဖြစ် ရွေးကိုမရွေးတာ ..”

“ကိုကို မကြားဘူးလား၊ ပြောနေတာကို ..”

“မကောင်းကြောင်း ကဲ့ရဲ့နေတာမှမဟုတ်တာ၊ မကြားချင်ယောင်
ဆောင်နေပေါ့”

“မကောင်းကြောင်းထက်ဆိုးတာပေါ့၊ သူများအတွင်းရေးကို ပယ်ပယ်
နယ်နယ်ကြီး .. ဒီလောက်နီးနီးလေးဥစ္စာ၊ ကြားသွားမလားလို့ နည်း
နည်းပါးပါးတွက်ပါလား”

ပင်လယ် က စက်နှိုးထားပြီးမှ မထွက်သေးဘဲ ဂီယာပေါ်လက်
တင်ထားရင်း မမ ကို လှည့်ကြည့်၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်စကားက တွန်းအားတဲ့၊ ကောင်းတဲ့ဘက်ကိုထက်
မကောင်းတဲ့ဘက်ကို တွန်းတာကများတယ်၊ ဥပမာ အလည်လွန်တဲ့
စုံတဲ့တွေ ညားကုန်တာ၊ မကြိုက်တကြိုက်အခြေအနေတွေကနေ
ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ ..”

မမကလည်း လျင်သည်။ ပင်လယ် စကားစလိုက်တာနှင့် နားဆွဲ
လေးတွေ လွဲခါသွားအောင် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ ...

“ကိုကိုကိုလူကြီးကိုများ လုံးဝစိတ်မကူးဘူး၊ ဘယ်ကတွန်းအား
လာလာ .. ဆောရီး ...”

“အဟွန်း ..”

သူက မဲ့လိုက်သလိုလို နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့နှင့် ကားကိုစထွက်သည်။
မမ အံ့ဩသလိုတော့ဖြစ်သွား၏။

တကယ်ဆို ပက်ခနဲ ပြန်ပြော လိုက်ပါလား ...၊ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး
တဲ့ စကားတစ်ခုခု ...။

အခန်း (၂၄)

“ကိုကို ... ကိုကိုရေ .. လာပါဦး”

သူ အလုပ်ကပြန်ရောက်ပြီး ဒီကောင်မလေး အသံမကြားပါလား
လို့တွေးမိနေတုန်း ကုတ်အင်္ကျီချွတ်တာတောင် မပြီးသေးပါ။

အရေးတကြီး ခေါ်သံစူးစူးလေးကို ခပ်သဲ့သဲ့ပဲကြားရ၏။

“ကိုကိုရေ ...”

ဟ .. ဘယ်ကအော်နေတာလဲ ..။ အင်္ကျီကို ဖြစ်သလိုလှမ်းပစ်
လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကိုပြန်ပြေးထွက်မိသည်။

“ကိုကို .. မမ အပြင်မှာ၊ ရေစင်ပေါ်မှာ .. လာပါဦး၊ ဒီမှာ ကျ
တော့မယ်”

“လာပြီ ..”

ခြံထဲရောက်ပေမယ့် ရေစင်ဆီပြေးရတာလည်း နီးနီးလေးမဟုတ်
ပေ။ ဒီနေ့ မေမေနဲ့ဒေါ်လေး မှော်ဘီကို အရေးတကြီးကိစ္စနှင့် သွား

ကြသည်။ ဟိုမှာ ညအိပ်ဖြစ်လျှင် ဖုန်းဆက်မည်ဟု ပြောသွားကြပြီး
ခုထိတော့ ဘာဖုန်းမှမလာသေးပေ။

“ဆင်းလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အသံပြန်အော်နေတာလဲ”

“အဲဒီအသံပြီတာကိုပဲ ပြဿနာရှာနေတာပဲ၊ ဒီမှာ နင်းထားတဲ့
လှေကားကပြုတ်ထွက်တော့မယ်၊ လုပ်ပါဦး ..”

မမ က ရေစင်ကြီးပေါ်တက်သည့်လှေကား၏ အလယ်မရောက်
ဘရောက်မှာ လှေကားတစ်ထစ်စီမှာ ခြေတစ်ဖက်စီနင်းထားလျက်
ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ မျက်လုံးခုံမှိတ်အော်နေသလားမသိ။

“လှေကားတစ်ခုရှိရက်နဲ့ သွားယူမထောင်ဘဲ မသုံးပါနဲ့တော့လို့
တားထားတဲ့ဒီလှေကားကနေ ဆင်းရသလား၊ နည်းသေးတယ် ..
ခင်ဗျာ...”

“အဆင်းကျတော့ ဟိုလှေကားက လှုပ်စီလှုပ်စီနဲ့ မဆင်းရဲလို့ပေါ့၊
ဒီလှေကားကြီး ဒီလောက်သံချေးကိုက်နေမယ်လို့ ဘယ်သူကထင်မှာလဲ”

“အန်တီပြောနေတာ မင်းမကြားမိဘူးလား၊ ကဲ ... အခု ဘယ်လို
လုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘယ်အချောင်းက ပြုတ်ထွက်မလို့ဖြစ်နေတာလဲ၊
အပေါ်ပြန်တက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ပြန်ဆွဲပြီးအားယူလိုက်တော့ အပေါ်တန်းက သံတိုသံစ
အမှုန်တွေပါ ကွာကျလာတာ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ မမ အောက်ကိုမကြည့်ရဲဘူး”

“ပြဿနာပဲကွာ ..”

သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“အား ...”

“ဟာ ...”

သူ ဟိုဒီမျက်လုံးကစားနေဆဲ မမ နင်းထားသည့်တန်းတစ်ဖက်က

ပြုတ်ထွက်သွား၏။

“ကိုကို .. ကိုကို လုပ်ပါဦး”

“ခဏ .. ခဏလေးကိုိုင်ထား”

ပင်လယ် ဘုန်းနိမ့်မှာတွေ့တာတွေ မတွေ့မိတော့ဘဲ အစိမ်းရောင် အားကစားဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် တို့လို့တွဲလောင်းဖြစ်နေသည့် မမ ရဲ့အောက်ကို ပြေးဝင်ရပ်ကာ ...

“လက်လွှတ်ချလိုက်တော့ ..”

“ဟင့်အင်း .. ကြောက် .. အား ...”

မမ လွှတ်မချဘဲ ကိုင်ထားသည့်တန်းကလည်း ပြုတ်ထွက်ကာ တန်းကြီးကိုင်လျက်သားနှင့် မမ ပြုတ်ကျလာ၏။

“အင့် ..”

လူကျလာရုံတင်မဟုတ်ဘဲ သံတုတ်က ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖိခိုက် လိုက်သလိုကြီးဖြစ်ကာ ဖင်ထိုင်လဲကျရသည့်အပြင် ပခုံးတစ်ခြမ်းလုံး အောင့်တက်သွား၏။

ထိုအခါ မမ ကိုယ်လုံး၏ဖိအားနှင့် မြေပြင်ပေါ်ကို တစောင်းလဲကျ သွားကြသည်။

“အား .. နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားပြီထင်တယ်၊ သေပါပြီ”

“နောက်မှညည်းစမ်းပါ၊ မင်းရဲ့သံတုတ်ကြီးကိုလွှတ်လိုက် ..”

“အဲဒါ လှေကားထစ်သံတန်းကြီးပါ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီမှာ ပခုံးရိုးကျိုးပြီ”

ခုကျမှ ပင်လယ်ကိုလည်းထိသွားမှန်းသိကာ ကမန်းကတန်း လွတ် ပစ်လိုက်၏။

“နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းထိတာကြည့်စမ်း၊ သွား ..”

တုတ်စုတ် ..၊ ငါနှုတ်ခမ်းလေး သေပါပြီ”

နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ခုံနဲ့တကပ်ကပ်နှင့် ဘေးမှာနာနေတဲ့သူကို သတင်းမေးဖော်မရ ..။

ပင်လယ် ကိုယ့်ဘာသာထထိုင်ကာ အင်္ကျီပခုံးချိတ်လည်ဟိုက်နှင့် ဘောင်းဘီတိုအောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းစက်တင်းပြည့်နေသည့် သူမ ထံ အကြည့်တစ်ချက်ရောက်ပြီး ...

“ဘာတက်လုပ်တာလဲ၊ ရေစင်ပေါ်ကို ..”

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာလေ၊ ရေသန့်စက်တပ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ရေတွေ ဘာစော်နံနေမှန်းမသိတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ...”

“အဲဒါ ကုလားခေါ်ခိုင်းနေကျ၊ မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ”

“ဒါလေးဆေးတာကို ကုလားခေါ်စရာလား”

“ခင်ဗျားလုပ်တော့ ဘယ်သူမှ အငြိမ်နေလို့မရတော့ဘူးလေ၊ ကျွတ်.. ဘာဖြစ်သွားပြီလဲမသိဘူး”

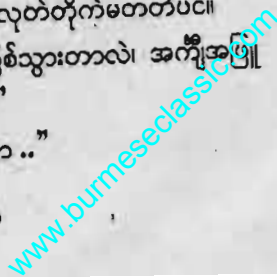
ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း တဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်သည်။ မမ ကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဝါးလေးအုပ်၍ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“အမလေး ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာတုန်း၊ အိမ်ထဲဝင်ကာစက အော်သံကြားလိုက်ပါတယ်လို့ထင်တာ၊ အထဲမှာမတွေ့တော့မှ ဒီကို သတိရလို့၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ .. ပြောပါဦး ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့်က ရှေ့က၊ ဒေါ်ယုဆင့်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကနေ ထဘီစလေးတစ်ဖက်မရ၍ ခလုတ်တိုက်မတတ်ပင်။

“သားကြီး .. ပခုံးတစ်ဖက်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အင်္ကျီအဖြူ လေးမှာလဲ ဖုန်တွေ၊ မြက်ခြောက်တွေနဲ့ ..”

“ဟော .. ဒီမှာလဲ .. အို .. နှုတ်ခမ်းမှာ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

တစ်ယောက်က ပင်လယ်လက်မောင်းကိုကိုင်လျက် တစ်ယောက်က မမ နှုတ်ခမ်းမှာအုပ်ထားသည့် လက်ကလေးကိုခွဲချပစ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒါ .. ဒါ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း ..”

“သူပေါ့ ..”

“ဟင် ...”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုအုပ်ထားပြီး ပင်လယ်ကို လက်ညှိုးထိုးတော့ ဒေါ်ခင်ဆင့်၏ ပြူးနေသည့်မျက်လုံးက ပိုပြူးသွား၏။

“သားကြီးက .. ဟုတ်လား၊ သားကြီးက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“ဟာ .. မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ..”

ပင်လယ်မျက်နှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားတာကိုမြင်မှ မမ မျက်ခုံးလေးပင့်သွားကာ ...

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး၊ ဟို .. ကိုကို အချိန်မီမလာလို့ ဟိုဟာ ကြီးပြုတ်ထွက်ပါလာပြီး မမကိုထိသွားတာ၊ သူလဲ ပန်းကိုထိသွားတယ်၊ အဲဒါ ..”

“ဘာ .. ဒါကြီးက ...”

ထိုအခါကျမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ကို ဝေပတ်ကြည့်မိကြ၏။ ဒေါ်ခင်ဆင့် သက်ပြင်းချနိုင်ပေမယ့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်မှာ ‘မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း’ လို့ပြောပြီး ရင်ဘတ်ဖိနေသေးသည်။

ထိုနေ့မှာပဲ ရေစင်ကိစ္စကိုပြုပြင်ဖို့ အားချင်းစီစဉ်လိုက်ပေမယ့် ညဘက်မှာ ပင်လယ် ပန်းတစ်ဖက်အောင်နေသဖြင့် လူကြီးတွေ အိပ်ရေးပျက်ကြရသည်။

မမ တို့ကတော့ မနက်လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာထိုင်တော့မှ ... “ကိုကိုရော ...”

မမ မေးတော့ ဒေါ်ခင်ဆင့်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် မောင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ ညီမဖြစ်သူကိုလှမ်းကြည့်ကာ ...

“တွေ့လား ယဉ်၊ မေးပုံကတော့၊ ကိုယ့်သမီးလေးမို့လို့၊ ရွေးမသာဆို ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မမ က ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို အထပ်လိုက်ဖဲ့ရင်း ဟိုကြည့်မိကြည့်နှင့်...

“ဟင်လို့ .. ပြောလေ ..”

“သမီးကိုကို ညက ပန်းတစ်ဖက်ယောင်ပြီး ညည်းနေတာလေ၊ ညဆယ်နာရီကျော်နေမှ ဆရာဝန်ပင့်ရတာ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား၊ မမ ဘာလို့မသိတာလဲ”

“ရှစ်နာရီမထိုးခင်အိပ်တာကိုး၊ အားကိုးရတာတွေ ..”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ဝင်ပြောတော့မှ မမ က လှည့်ကြည့်ကာ ...

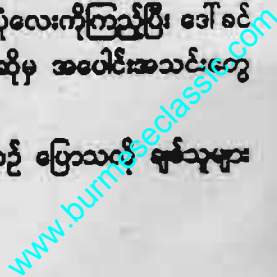
“ခဏဝင်လဲ့ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာပါ အနိတ်ကလဲ၊ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ရွေးမနဲ့ နှိုင်းရတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ဆင့်မျက်လုံး ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“နှိုင်းပြစ်ရာမတွေ့လို့ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာပြောတာ ..”

ပြောပုံကြီးက။ မမ နှုတ်ခမ်းစုသွားပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ဆင့်က ကြိတ်ပြုံးသည်။ ကျောင်းတက်ပြီဆိုမှ အပေါင်းအသင်းတွေ စုံလာတာကို ရင်ပူနေရပါပြီ။

ကိုယ်က ကာလဒေသရွေးနေတုန်း ယဉ် ပြောသလို ရန်သူများ

ရှိသွားရင် ပင်လယ်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ခက်နေခြင်းထက် တွဲရေး၊ ခွဲရေး တွေကြောင့် နောက်ထပ်အလုပ်ရဦးမည်။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ပြောဖို့အတွက်က အေးဆေးထားလိုက်လို့ မဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေ ...။

“ခုပဲ အန်တီတို့ သူ့အခန်းထဲကထွက်လာတာ ပန်းက သိပ်အရောင် မကျသေးဘူး”

မမ မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်သွားတာကို ပြောရာပြောကြောင်း လေပြည်ထိုးရင်း ဒေါ်ခင်ဆင့်က မသိမသာအကဲခတ်၍ ...

“သားကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက တော်ရုံနာကျင်လို့ အသံထွက် တာမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ညက သူညည်းတော့ အရမ်းကိုစိုးရိမ်သွားကြ တာ ...”

“သမီးက ကိုကိုကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး”

မမ ထထွက်လာတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်နဲ့ကော်ဖီဝါးနေတာက မပြီးသေးပေ။ တစ်ခါတစ်ခါ အန်တီပြောလိုက်သည့်ပုံစံကြီးက တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်နေတာကို တွေးလာမိရင်း ပေါင်မုန့်မျိုရတာတောင် နင်ချင် ချင် ...။

“ကိုကို ..”

“ဝိတ်မထားဘူး”

တံခါးတစ်ချက်ခေါက်ပြီး မမ က အထဲဝင်လိုက်၏။ ပင်လယ် က အတွင်းခံစွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်အဖြူနှင့် ရုပ်အင်္ကျီမိတ်ကပ်ရောင်ကို ကြယ်သီးမတပ်ဘဲဝတ်ထားသည်။

မမ ဝင်သွားတော့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းဖြိုးနေရာက ဘီးကိုင် လျက်နှင့် ဒီဘက်လှည့်လာ၏။

“နိုးပြီလား ..”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် ..”

ဝင်လာသည့်ခြေလှမ်းပါ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ ပင်လယ် ကမဲ့၏။

“ဓမ္မနိုးလာတာမဟုတ်ဘူးလား၊ သိလို့မေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုတို့မှာ မမ ကိုပြောဖို့ တာဝန်တစ်မျိုးစီနဲ့ ဒီမနက် စောင့်နေ ဩတာထင်တယ် .. ဟုတ်လား”

“မစောင့်ပါဘူး၊ ခုပဲ အပြင်ထွက်တော့မှာ၊ ပြန်လာတာတောင် နိုး လေးထင်တာ၊ ရှေ့ရောက်လာတော့ အံ့ဩသွားလို့ ..”

“ဟွန်း .. လူမမာကြီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဂရုစိုက်တာ သိပ်ခံချင်တယ်၊ ဆင်းမမေးမိတာလေးကို ထေ့ကြ ချေကြတာ မပြီးတော့ဘူး၊ ဒီမှာ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာပဲကို ..”

“ဘယ်မှာလဲ၊ တော်တော်ကြီးကျယ်သွားလား၊ ကြည့်ရအောင် ..”

ရှေ့တိုးလာတော့ မမ က ဒဏ်ရာလေးရှိနေသေးသည့် အောက် တံခါးကို ရန်တွေ့သည့်ကလေးလို ဖိကိုက်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဆံပင်တွေခါသွားအောင် မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်ကာ ...

“တော်ပြီ၊ မမေးတော့ဘူး၊ သူများကို ထေ့ချေဖို့တောင် တတ်နိုင် သေးတာ၊ သာတင်းမေးရမယ့်လူနာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

မမ က တကယ်ပြန်လှည့်ထွက်၏။ ပင်လယ် က လက်ကို ဖျတ် နှုတ်လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

“ဒီလူမမာက ခင်ဗျားမမေးသေးလို့ အပြင်မထွက်နိုင်ဘဲစောင့်နေ တာ၊ ဝတ်ကျောတန်းကျောလေးတောင် မမေးတော့ဘူးလား”

ပြန်လှည့်လာသည့် မမ မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်ကဲ့သို့ ခြိမ်းမနေ ...။

“ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမှာလား ..”

“အင်း .. နေကောင်းသွားပါပြီ၊ သိပ်မနာတော့ဘူး”

ပင်လယ် ရွဲပြောတာကို မမ က အသံထွက်အောင်ရယ်၏။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ...

“အကောင်းတိုင်းကြီးဖြစ်နေတာကို ..”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကလဲ ကောင်းသွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်လဲ လိုက်ပြနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းကို ဖြေပေးတာ ..”

“ဒီကလဲ လိုက်ပြပါ့မယ်လို့ ပြောတားတာရှိလို့ မေးကြည့်တာပါနိုးဆိုရင် တစ်ခွန်းပဲဖြေလိုက် ..”

“ပြချင်လွန်းလို့ ပြပါရစေ ..”

“မဆိုးပါဘူး။ ကိုကိုလို့ခေါ်ရကျိုးနပ်တယ်”

မမ က မကြားတကြားပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူ့ကိုသာ ဒီလို မဆက်ဆံလျှင် မေမေတို့ အန်တီတို့ သည်းသည်းလှုပ်နေပုံနှင့် သူ့ဘယ်လိုမှ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်။

ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ ပြီးတော့ သင်တန်းတက်ချင်တယ် အကြောင်းပြတာလည်းမရ ...။

“ဘာကိုသင်ချင်တာလဲ၊ သမီးကိုကို မတတ်တာဘာမှမရှိဘူး” တဲ့တော်တော်တတ်တတ်လို့ ခုချိန်ထိ ခင်ငါငါပြီး ‘အရွယ်လွန်နေပြီ၊ မေမေရေ လုပ်ပါဦး’ လို့ လက်ကျိတ်ထိုးပူဆာနေရတာ မသိတာမှတ်လို့ ...။

သူ့ကို အပါခေါ်နိုင်မှ ခိုးခွင့်ရမှာမို့ပါ။ မဟုတ်ဘဲလို့ကတော့ ...။

အခန်း (၂၅)

နေပူနေပေမယ့် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးတွေကတော့ လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြသလိုပါလား ...။

မိဘတွေကို ဘုရားလိုက်ဖို့ ကျောင်းလိုက်ဖို့ရှိခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ဝပ်တွားပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချဖြစ်တာ သိပ်မရှိသလောက်ပင်။ အလုပ်နဲ့ လူ နပန်းလုံးနေရတာလည်းပါသည်။

ဘုရားမေ့ တရားမေ့ဖြစ်နေတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံပါ၏။ စုတော့ စုံကောင်းမှုကြောင့် နေပူကျကျထဲမှာပဲ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်အထိ သူရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“စံ .. ပန်းတွေကိုင်ရတာ ကျုပ်နေလား၊ ပေးလေ ..”

“ပင်လယ်ရယ် .. ပြောဖော်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နှစ်ယောက်စာ ပန်းဝယ်ထားတဲ့ဟာ .. များတာပေါ့၊ စောစောကတည်းက ခွဲယူထားပါလားလို့ ..”

www.burmeseclassic.com

ရေညှိစိမ်းရောင်အပျော့သားကို ရင်ဘတ်ကနေ ခြေဖျားအထိ တစ်ရောင်တည်းဖြစ်ကာ ကြက်သွေးရောင်တစ်ထပ်ကို ပန်းအုပ်ပုံ အတွန် ပြားလေးတွေချုပ်ထားသဖြင့် စုံကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်စုံက မရိုင်းမယဉ်လေး လှနေ၏။

ပြီးတော့ စံ က ဖြောင့်စင်းပျော့နွဲ့ သည့်ဆံ့နွယ်တွေကို ကျောလယ် မှာဖြန့်ချထားလျက် နားဆွဲလေးတယမ်းယမ်းနဲ့ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်က စုံကို အားနာသလိုပြုံးကြည့်၍ 'ဆောရီး' လုပ်သည်။

"အဲဒါ ကြည့်လေ၊ ကိုယ်က ဘုရားမှန်း တရားမှန်း သိပ်မသိတဲ့ ကောင် ..."

"သင်ပေးမယ်လေ၊ စံ လဲ ဩကာသဆုံးအောင်တော့ရပါတယ်"

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြ၏။ တကယ်က သူ့မှာ သွားစရာ ရှိသေးသည်။ အိမ်ကိုတောင် အပြန်နောက်ကျမှာလို့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် စံ ဖုန်းဆက်တော့ ငြင်းရခက်သွား၏။ ဒီနေ့ ဘုရားကိုလိုက် ပေးဖို့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက ကြိုပြောထားခဲ့တာ .. နောက်ထပ် ဖုန်းပြန်ဆက်မှ သတိရ၏။

ကိုယ့်ပြဿနာကသပ်သပ်၊ ကတိပေးထားခဲ့တာကို မပျက်ချင်တာ မို့ ပေါ့ပါးဟန်နဲ့ပဲ ထလိုက်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

"စံ က ခုလိုလေးကျတော့လဲ ကျောင်းတုန်းက 'စံနမူ' ပဲနော်"

"ဒါဆို ဟိုအရင်တွေ တွေ နေတုန်းက ဒေါ်ကြီးနဲ့တူနေတယ်ပေါ့"

"ယဉ်ယဉ်ခွဲခွဲလေး ပါပဲ"

"အဟွန်း .."

စံ ကရယ်ပြီး မျက်နှာလေးငဲ့သွားကာ ဘာကိုသတိရသွားမှန်းမသိဘဲ ဖျတ်ခနဲ မော့၍ ..

"အပျိုဟိုင်းကြီးဖြစ်သွားရင် ကြိုက်မယ့်သူမရှိမှာစိုးလို့လေ၊ ခုခေတ်က လန်းတာတွေ၊ ဝှမ်းတာတွေ .. ပင်လယ် မကြားဖူးဘူးလား"

"ဒါတွေက သာယာမှုသက်သက်တွေပါ စံရယ်၊ မြင်ရင်မြင်တယ်မှတ်၊ ကြားရင်ကြားတယ်မှတ်၊ ပျောက်သွားရင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ တော်ကြာ အတွက်မှားပြီးကျန်ခဲ့မှ ထိုင်ငိုနေရလိမ့်မယ်"

စံ က 'ဟုတ်လား' လို့မေးလိုက်တာမျိုး မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ ...

"ပြောပါဦး၊ အတွက်မှားသွားနိုင်တဲ့အကြောင်း ..."

"ဪ ... တည်တည်ခံခံလေးတွေကိုမှကြိုက်တဲ့ သားရှင်တွေဆိုရင် မင်းကျန်နေခဲ့မှာပေါ့"

"စံ ကတော့ သားရှင်တွေရွေးချယ်တာစံဖို့ထက် ကိုယ့်ဖူးစာရှင်က ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်တာကိုပဲ လိုချင်တာ၊ ပြောလေ ..ပင်လယ်ရော .. မိဘပေးစားတာကိုပဲ ယူမှာလား"

"ကိုယ်လဲ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားတာထင်တယ်"

"စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင်ရော ..၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်ဆိုတာ ရှိထားပြီလား"

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ စံနဲ့သူ ဘုရားဖူးဖြစ်ကြတာ မဏလေးရယ် ..၊ စကားပြောနေကြတာ တော်တော်ကြာပြီထင်သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေကြရင်း အရိပ်မိုးတစ်ခု၏အစွန်းမှာ မတိုင်ပင်ဘဲ အတူရပ်မိကြ၏။ ထိုပြင် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အစရာရင်း အဆုံးပါပျောက်နေသည့်စကားအတွက် ဘယ်ကနေ အစပြန်ထုတ်ရမှန်းမသိ။

"ဒီအချိန်အထိ ရင်ထဲမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်၊ လှုပ်ရှားမှုမှမရှိသေး"

ဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“စံ က ထပ်မေး၏။ ဒီမေးခွန်းပဲမို့ သူ ပါးတစ်ချက်ကုတ်မိရင်း ..

“စံ ကရော၊ ခုချိန်ထိ ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“စံမျက်နှာလေးက ပြုံးတော့မလို့၊ တည်တော့မလို့နှင့် ဘာမှမဟုတ်ဘဲ မော့လာကာ ...

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရည်ရွယ်ထားပြီးမှ ပျောက်ရှခဲ့တာ ..”

ထိချက်က ပြင်းသည်။ မျက်နှာလွှဲဖို့ သတိမရခဲ့ဘဲ စံမျက်နှာထောင့်ကို မငေးနေမိစဉ် ဖုန်းဝင်လာ၏။ သူ ဖုန်းထုတ်လိုက်တော့ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း စံ က ခပ်စွာစွာလေးမှာ ရွှေ နေပေးသည်။

“ဟလို .. ကိုချစ်ကို ပြော ..”

“... ..”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်တာ၊ အားလုံးစိတ်ချရပါတယ်”
“... ..”

“ယုံကြည်ပါ၊ အိုခေ .. ကျွန်တော်လဲ လာခဲ့မှာပါ၊ ဒီညနေ သွားစေခလေးပေါ်လာလို့ ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဟိုရောက်ဒီရောက်မျက်လုံးတွေက တနင်္လာနံထောင့်က လူငယ်နှစ်ယောက်ထံ တန်းခနဲ ရောက်သွား၏။

ယဉ်သကို ...။

ဖုန်းပြောခြင်းကို အမြန်ဆုံးလက်စသပ်ကာ ...

“စံ ခဏလေးနော် ..”

လှည့်ပြောမိပြီးမှ စံ နဲ့အတူထွက်လာတိုင်း သူ ဒီလို မကြာမကြာ

တောင်းခံဖူးတာကိုသတိရပြီး အားနာသလိုတော့ဖြစ်မိ၏။ မတတ်နိုင်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ကျောပေးရပ်နေသည့် မမ ထံသို့ ခြေလှမ်းထိုးချားနှင့် ဦးတည်သွားခဲ့ပြီး ...

“ကျောင်းချိန်ကြီးကို ဘုရားမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ ယဉ်သကို ..”

“ဟင် ...”

မမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်အံ့သြသွားသလို မျက်နှာပျက်၏။ သို့သော် အတော်ဝေးဝေးမှာ ရပ်လျက်ကျန်ရစ်သည့် စုံထံကို မျက်လုံးရောက်သွားခဲ့၍ ...

“ကိုကိုတို့လိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မမ ကိစ္စရှိလို့ ..”

ပြောရဲလိုက်တာ ဟုတွေးကာ ပင်လယ်မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်လျက် ဆားမှာ မျက်နှာသေလေးနှင့်ရပ်နေသည့် ခပ်ချောချောကောင်လေးကို စိတ်ကြည့်လျက် ..

“ကိစ္စပြီးတဲ့အထိစောင့်မယ်၊ ပြီးရင်လာခဲ့၊ ကိုယ့် ဟိုနားမှာ ..”

မမ ကို ဒေါသပြလိုမရမှန်း သူသိသည်။ ဝိုသိနေကြတာက ကိုယ့်နမူအရင်းလည်းမဟုတ်၊ အရင်းအချာကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ထားတတ်အောင် သင်ပြပေးနေတာတောင် သူမ က ‘ဘာမှလဲမဆိုင်ဘဲနဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားတွေ ခုထိပြောနေတုန်း...။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်ကပဲ တစ်ထစ်လျှော့၍ လှည့်ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

“ပင်လယ်ညီမလေးဆိုတာလား ..”

အနားပြန်ရောက်တော့ စံ ကမေးသည်။ သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ စံ အိမ်ကိုရောက်လာတိုင်း စုံကို မမကပဲ မြင်နေခဲ့ပြီး စံ ကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ခဏပဲထိုင်၊ တစ်ခါတလေ ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲ ခဏလေးဆင်းရပ်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်သွားတတ်၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ တစ်ခါတလေ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပ် လှမ်းမြင်သွားတာမျိုး ရှိရင်တောင် ရင်းနှီးမှတ်မိနေတာမျိုးမရှိနိုင် ...။ စံ ကလည်း မမ သေချာစူးစိုက်လျက် ကြည့်ပြီးမှ သူ့ဘက်ပြန်မော့၍ ...

“ပင်လယ်တို့က မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် နည်းနည်းဆယ်တယ်နော်”

ဘာတစ်ခုမှ ဆင်တူတာမရှိပါ။ လူပြောများတာက လူတွေအများ အပြားထဲမှာ ‘ပင်လယ်’ ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့လူတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်ပေမယ့် လူတွေ ရှိဖို့မလွယ်ဘူးတဲ့။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးလိုလို၊ မြန်မာရုပ်လည်းမပျောက်ဘဲ ဘာထူး ခြားမှန်းမသိဘူးဆိုတာတွေ ...။

ဒါတွေကို သတိရမိတာက စံ ပြောတာကို နားလည်သွား၍ဖြစ် သည်။ တကယ်ဆို မောင်နှမတွေ မတော်စပ်ဘူးဆိုတာကို မရေမရာ သိထားတာမို့ ရေရေရာရာသိချင်တာ ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ပြင် သူက မွေးစားသားဖြစ်တဲ့အထိ သေချာသိမထားသေးတာလည်း ပါနိုင်သည်။

ပင်လယ်မျက်လုံးတွေ စကားပြောနေဆဲ မမ တို့ဆီပြန်ရောက် သွားလျက် ...

“ယဉ်သကိုက မေမေသမီးအရင်းပါ။ ကိုယ်က မွေးစားသား ..”

“ဟင် ...”

စံ သည် အံ့ဩသွားလျက် ..။ ပြီးတော့ မမနဲ့ သူ့ကို ဟိုနဲ့ဒီဝေးဝေး မယ့် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ယှဉ်တွဲကြည့်ရင်း ..

“ဒါဆို ဘာမှကိုမတော်ကြဘူးပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အမုန်းခံပြီးစောင့်ရှောက်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ်”

စံ နားလည်သွား၏။ ဟိုမှာ ကော့လေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားရပ် ပြောနေတာကို တားဆီးရမယ့်တာဝန်တွေတဲ့လား ..။ နားလည်ခြင်း

များစွာထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်းခေါင်းညိတ် လိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို ညီမလေးကိုစောင့်ရင်း ပင်လယ် ဒီနားမှာ ခဏနေခဲ့နော်။ စံ က မေမေအတွက်ရွှေသင်္ကန်းလည်းကပ်ပေးရဦးမှာ ပြီးမှ ဒီမှာ ပြန်ဆုံမယ်”

“အင်း .. ဟို .. ကိုယ်လိုက်ပေးဖို့ ..”

“ရတယ်၊ ပင်လယ် နေခဲ့ပါ။ စောစောကလဲ ကြားလိုက်သေးတယ်၊ မအားတဲ့ကြားက စုံနောက်ကို ပင်လယ် လိုက်ပေးခဲ့တာ၊ အရမ်းကို အားနာပါတယ်၊ ခဏနော် ..”

စံ တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာလား ...။ ဒီတိုင်း သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကောင်းပုံမလား ...။ ဘာမှန်းတော့မသိပေမယ့် ဂရုမစိုက်စွာပြောဆိုနေဆဲ နှစ်ယောက်ကို ဒေါသမကင်းဖြစ်လာရင်း ပရုံးတစ်ခြမ်း နေပူနေတာ ကိုတောင် သတိမထားမိ။

မမ က ဒီဘက်ကို နှစ်ခါလောက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဝါးတစ်ပြန်စာ လောက်လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရပ်ပြီးပြောနေပြန်သည်။ နောက် ထပ်လျှောက်တော့ ငါးပေလောက်ကို တရွေ့ရွေ့နှင့် ရပ်နေပြန်ရာ ...

“မပြီးသေးဘူးလား ..”

“ခဏနေပါဦး၊ ဒီမှာ ...”

“မနေနိုင်ဘူး။ လာခဲ့ ..”

မမ လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ စောင်းတန်းဆီ ကိုမဟုတ်ဘဲ စုံကိုလိုက်ရှာတာဖြစ်သည်။ မမ က မရုန်းဘဲပါလာပြီးမှ နေပူကျတဲ့မှာရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲရုန်း၏။

“ဒီလောက်နေပူကြီးထဲမှာ ရည်းစားကို မြေလှန်ရှာနေတာကိုယ် ဘာသာရှာပါလား။ မမကိုလွှတ် ..”

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

“ရှာနေရတာ မင်းကြောင့်လေ၊ မင်းကြောင့်ဖြစ်နေတာမြင်လို့ သူ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတာ ..”

“မင်းကြောင့်လို့မပြောပါနဲ့၊ မမ က သူများလို ဘုရားမှာ ရာသက် ပန်ပေါင်းကြွေ သစ္စာပနှုတ်တွေ လာတူတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက် က ကိုဇင့်အကြောင်း သိထားတယ်ဆိုလို့ သတင်းနောက်လိုက်နေတာ ..”

“အထူးအဆန်းပါလား”

ပြောချင်တာပြောနေရင်း မမ က စောင်းတန်းအတိုင်း ဆင်းချ သွား၏။ သူ့မှာ စုံကိုရှာဖို့ဟာလည်း မဖြစ်မြောက်တော့ပါ။ ထိုပြင် လူ တွေသတိထားမိလောက်အောင် စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းနေသည့် မမ ကို လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“ဖြည်းဖြည်းသွား ...၊ မြဲတစ်ချက်ချော်တာနဲ့ ကားဆီ ဒါရိုက် ရောက်သွားမယ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နုနုရွှေမရှိဘူး”

ပြန်ရုန်းသည့်လက်ကို လွှတ်မပေးဘဲ ဖိဆုပ်ထားလိုက်တော့ သူ များတွေအမြင်မှာ စိတ်ကောက်နေကြသည့်စုံတွဲလို ဆင်တူသွားနိုင်၏။ မတတ်နိုင်ပါ။

“ကျောင်းပြင်က လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျောင်းသားတစ် ယောက်က သိထားတယ်ဆိုတာ သဘာဝကျရဲ့လား၊ အခု ဘုရားကို နှစ်ယောက်တည်းလာတာပေါ့ .. ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မမ တစ်ယောက်တည်းလာတာ ..”

“ဘာ ...”

“သူနဲ့ ဒီမှာချိန်းထားတာလေ၊ ကိုဇင့်ကို တွေ့တဲ့နေရာ သူလိုက် ပြမယ်တဲ့ ..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ...”

“မမ ဒီလောက်မအံ့ဘူး ကိုကို၊ မှားသွားရင်လဲ မှားပါစေ .. ကိုဇင့် ကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ သူ ကိုဇင့်ကိုသိနေတာကလဲ သူ့အစ်ကိုနဲ့ကိုဇင့်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ..”

“ဒါဆို သူ့အစ်ကိုကလဲ ခါးပိုက်နှိုက်ပေါ့”

မမ မျက်ဝန်းတွေ စူးစနဲလက်သွား၏။ ကားနားရောက်မှ နှစ် ယောက် ရင်ဆိုင်ရပ်မိကြကာ ...

“ကိုကိုရှေ့မှာရပ်နေတာလဲ ခါးပိုက်နှိုက်မပဲ”

“ဆောရီး .. ကိုယ်ပြောချင်တာ ဇင်ကိုကိုမဟုတ်ဘူး”

“ထားလိုက်ပါ .. ရတယ်၊ မမတို့က ခါးပိုက်နှိုက်ပြီး ပြေးလွှားရှာဖွေ စားသောက်ရတဲ့လူတွေလေ ..”

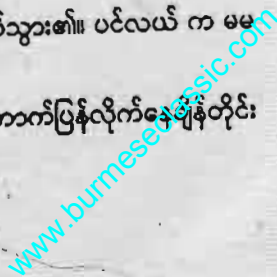
“မဟုတ်ဘူး ယဉ်သကို၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အကြောင်း ဘယ်လို ကောက်ကွေ့ထွက်သွားခဲ့သလဲ၊ အဲဒါက ကိုယ့်ဘဝ၊ သူများရဲ့ဘဝကို ကျတော့ ကောက်ကွေ့ကြောင်းတွေလား၊ ပြတ်ရွေ့ကြောင်းတွေလား၊ ကိုယ်ဘာသိသလဲ၊ ဇင်ကိုက လူဆိုးပေမယ့် မင်းအတွက် ကိုးကွယ် ထိုက်တဲ့လူပါဆိုရင် ဒါ လက်ခံပေးလို့ရတယ်၊ နောက်ထပ်လူဆိုးတစ် ယောက်ကို ယုံကြည်ဦးမယ်ဆိုတာကျတော့ အရမ်းအန္တရာယ်များ တယ်၊ မင်း နားလည်လား ..”

“မကြောက်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဇင်ကိုနဲ့ မင်းရဲ့အမေ ..”

မေမေ ဆိုတော့ မမ မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။ ပင်လယ် က မမ ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဇင်ကိုနောက်ကို မင်း တကောက်ကောက်ပြန်လိုက်နေချိန်တိုင်း

သမီးအတွက်စိတ်ပူလွန်းလို့ ဖုတ်လို့ကပ်ဖုတ်လို့ကပ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေရဲ့ သောကကို မင်းချိန်ထိုးလိုက် ..”

မမ ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“သောကတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ မေမေဘက်ကို မင်းပြန်ခဲ့သင့်တယ် ယဉ်သကို ..”

“မေမေကိုပဲလို့ မမ စိတ်ရှိတိုင်း ဘာမှမလုပ်ခဲ့တာ၊ ဘယ်မှလဲ မသွားခဲ့ဘူး။ မမဘက်က အနည်းမထိုင်သေးတဲ့ဘဝကိုတော့ နည်းနည်းနားလည်သင့်ပါတယ်”

ပင်လယ် သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်ရင်း လည်ပင်းမှာလက်တင်၍ ခဏ ငြိမ်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ထိုလက်က ဘောင်းဘီအိတ်တစ်ဖက်ထဲကို ပြန်ရောက်သွားရင်း ..

“မင်းကို ကိုယ်နားလည်ပေးမယ်၊ အခု ဘာသတင်းရခဲ့သလဲ ပြော၊ အဲဒီနောက်ကို သေချာလိုက်ပေးမယ်၊ မေမေတို့ရှေ့မှာတော့ မင်းရင်ထဲက ပူလောင်ရှာဖွေနေတာတွေကို ဖုံးဖိထားမှဖြစ်မယ်”

“သူ့ကိုအမိမမမ်းနိုင်ဘဲ ကိုဇင် မမရှေ့ကို ဘယ်လိုမှ လိုက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေဦး၊ မင်းကို ကိုယ်ပြောမယ်၊ ကိုဇင်နဲ့ တွေ့ကြ လွမ်းကြဖို့မှာ တစ်ခုရှိတာက မင်းနဲ့သူ ဘာမှမတော်စပ်ကြတဲ့ သူစိမ်းတွေနော်”

“မမတို့ရင်ထဲမှာ မောင်နှမတွေပဲ”

“သူနဲ့တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ရုံပဲလား၊ အတူနေဖို့ကြိုးစားမှာလား”

မမ မျက်လုံးတွေ သူ့ဆီ စိုက်ခနဲ ရောက်၏။

“ဒါပဲရှိတာလေ၊ ဒီလောက်ထိတွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒမှာ တွေ့ရင် ‘ဘာ’ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရှိရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ကိုကိုပြောချင်တာလား”

“ဒါက မင်းကိုယ်မင်းသိရမယ့်ကိစ္စပါ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ကိုယ့်အမြင် အရ ဇင်ကိုက မင်းနဲ့ ဘဝခြားသွားပြီ၊ လမ်းတွေ့ရင် ပြုံးပြနှုတ်ဆက် ရုံထက် ပိုသင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လက်ပွန်းတတီးရင်းနှီးဖို့ မသင့်တော့ဘူး”

မမ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝေသီလာသည်။ အံ့ကြိတ်ထားသည့်ကြားမှာ မျက်ရည်စက်တို့က ကျော်ဖြတ်သွားလာခွင့်ကို ရိုက်ပုတ်တောင်းဆိုနေကြသည်။

ဝေးခဲ့ပြီဆိုကတည်းက ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိ ရင်မှာပိုက်ခဲမိလျှင်အကောင်းသား ..။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရင်လိုရင်းနှီးခွင့် မရှိတော့တာကို နားလည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ကိုဇင်ကို ကိုကိုရှာပေးပါ”

အံ့ကြိတ်ထားရင်းပြောတော့ အမိန့်ပေးသလိုဖြစ်နေနိုင်၏။ လက်တွေ့မှာပူလောင်နေသည့်ခံစားချက်တို့သည် ပင်လယ်သည်သာ ကယ်တင်ရှင်တစ်ပါးလို ဝပ်တွားဝေနေခဲ့လျက် ..။

“ပြောလေ ကိုကို ..”

“အားလုံးကူညီပေးမယ်၊ မျက်ရည်တွေသုတ် ..”

မျက်ဝန်းတို့၏ ညှို့ငင်ခြင်းများစွာအနက် မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းနေသော မမ ထံမှ ဝေသည့်မျက်ဝန်းအစုံကျမှ သူရင်သည်။

အခန်း (၂၆)

“ရင်ထဲမှာတော့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား ယဉ်ရယ်၊ ညက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြတာကို ကြားရတော့ အံ့လဲအံ့ဩတယ်၊ စိတ်လဲပျက်မိတယ်၊ နင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ အလိုလိုက်လွန်းတာပါ၊ ပြောစရာ ရှိတာပြောလိုက်၊ သဘောမကျတဲ့လမ်းဆို မသွားနဲ့ပေါ့၊ ခုတော့ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေပြီး မတော်တာမြင်လဲ မတားရဲ၊ မကြိုက်တာ တွေလဲ မပြောရဲ ..”

“မပြောရဲတာတော့ ဟုတ်မလား မမရယ်၊ မပြောရက်တာပါ၊ သမီးလေး စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးလို့၊ အရမ်းလွတ်လပ်တဲ့ဘဝကနေ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ပိတ်ခံရသလို ဒီကိုရောက်မှ ခါးသီးမွန်းကျပ်သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟဲ့ .. မိဘဆိုတာ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဆယ့်နှစ်ကြီးကဝေလို ကသင့်ရင်ကရမှာပဲ၊ အလိုက်အထိုက်နေပေးရအောင် ငါတို့က သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတခြား ဖြစ်ကုန်မှခက်မယ်၊ ညတုန်းက ပြောနေကြတဲ့စကားထဲမှာ တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် နားလည်နေလိုက်ကြတာမှ .. ဟွန်း .. ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး”

ဒေါ်ခင်ဆင့် အားမလိုအားမရတွေဖြစ်လျက် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်နေရာကနေ ခြေတစ်ဖက်ကို ချလိုက်၊ ပြန်ချိတ်လိုက်နှင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြစ်နေခဲ့၏။

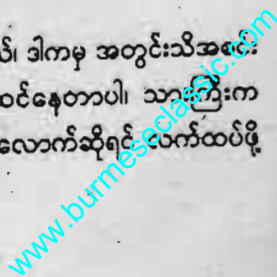
“မမက အခုဘာဖြစ်ချင်လို့လဲဟင်၊ သားနဲ့သမီးကိုဖွင့်ပြောပြီး တစ်ခါတည်းလက်ထပ်ပေးချင်တာလား”

“အခုဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး ယဉ်၊ ဖြစ်ချင်နေတာကြာပြီ”
ထိုအချိန်လေးမှာ အပေါ်ထပ်လှေကားရင်းကိုရောက်နေပြီဖြစ်သည့် မမ ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးသွားခဲ့၏။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းဘက်ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လျက် နားစိုက်ထောင်နေခဲ့လျှင် ...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးပြီးတာနဲ့ သူတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အမွေတွေကိုလွှဲပေးပြီး စိတ်အေးလက်အေးနေလို့ရပြီ၊ တိုညီအစ်မဘုရားသွားကျောင်းတက်နေကြရုံပဲ”

“သားကြီးရဲ့မိဘဘက်က အမွေတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး မမရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ စိတ်မလုံဖြစ်မိတာ၊ သမီးလေးဘက်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ နှစ်ဆတိုးပြီး ကျွန်မတို့ လိုက်ပေးနိုင်ပေမယ့် အရည်အချင်း အဆင့်အတန်းကျတော့ ကွာနေဦးမှာပဲ၊ တကယ်လို့ သားကြီးမှာ ချစ်သူရှိနေခဲ့ရင် ကျွန်မတို့ကို တစ်လွဲထင်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အားနာပါးနာခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲကြရမှာ ..”

“မဟုတ်တဲ့ဘက်က မတွေးနဲ့လေကွယ်၊ ဒါကမှ အတွင်းသိအင်းသိတွေလို ယုံကြည်လို့ရမှာပေါ့၊ ညည်းထင်နေတာပါ၊ သားကြီးက သမီးကို ကြင်နာပါတယ်၊ ငါအက်ခတ်ရသလောက်ဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့

လရောင်ကျူးရင်

လဲ သူငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တို့ကလေးက ကံအကြောင်းမလှပေမယ့် ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးပေါ့ ပြောရလောက်အောင် အပြစ်အနာအဆာ ဘာရှိခဲ့သလဲ။ သားကြီး တလွဲထင်မှာစိုးပြီး တခြားလူနဲ့ဖြစ်သွားမှခက် မှာ။ အဲဒါကမှ ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်ပြီး အဆဲခံရမယ့်ကိန်း ..”

မမ အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ တကယ်အဟုတ်ပါ။ သူမ ဘဝက ဒီထက် တောင်ဆိုးနေပါသေးသည်။ ဟိုဘဝလေးထဲမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှစိုလ်မထားခဲ့ဘဲ မော်ခဲ ကြွားခဲနိုင်သည်။

ဘာကြောင့် မော်ကြွားခဲ့သလဲဆိုလျှင် မိုက်ရဲ တိုက်ရဲလို့ ..။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာကျတော့ ဒါတွေက အနာအဆာ အစွန်းအထင်း တွေဖြစ်နေခဲ့၏။ သူမ ဘဝဟာ ပင်လယ် လိုလူရဲ့ လက်ထဲကိုမှမရောက် လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ရိုက်ပုတ်မှုတွေကြောင့် စုန်းစုန်းမြုပ်ရတော့မလိုလို။

“ကိုယ်က ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက်နိုင်တယ် ယဉ်။ နင် စဉ်းစားဦး၊ ဟိုကောင်လေးနဲ့သမီး ပြန်ဆုံဖြစ်ရင် သူတို့ချင်းတွယ်တာတဲ့ ပုံစံက ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ။ ဘာမှမတော်စပ်ကြဘူးဆိုတာကို သိထား ကြပြီလေ။ သားကြီးဘေးမှာ ဒေါက်တာစံနမူလဲ ရှိနေတာ။ တလွဲစိဖြစ် ကုန်မှာသေချာတယ်”

“ဒေါက်တာစံနမူက သဘောကျနေတာပါ။ သားကြီးက ဟိုတုန်း ကလိုပဲ ဘာမှမပိုဘူး”

“ဖြစ်ရလေ ယဉ်ရယ်။ လူငယ်တွေရင်ထဲကို နင်က ဘယ်လောက် ထိ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်လို့လဲ။ ကြာပါတယ်အေ .. အမြန်ဆုံးသာ လက် ထပ်ပေးလိုက် ..”

မမ မျက်နှာလေးမော့၍ ကျလုလုမျက်ရည်တို့ကို ပျောက်ကွယ် သွားဖို့ ကြိုးစား၏။ ထင်တော့ ထင်ခဲ့သား ..။ အန်တီပြောနေတဲ့စကား

တွေ တစ်ခါတစ်ခါ ဘာလိုလိုဆိုတာ ..။

ဘယ်သူမှမမြင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာသက်ပြင်းရှိုက်၍ ဆံပင်တွေ ဟိုသပ်ဒီသပ်ပြုပြင်ကာ နေရာမှနောက်ပြန်အလှည့် ..

“ဟင် ..”

သူမနဲ့ တစ်တောင်သာသာလောက်မှာ ပင်လယ် ကရပ်နေသည်။ ကိုယ်ကြားသလို သူလည်းကြားပြီးပြီပေါ့။ လဲသေလိုက်တော့ .. မမ၊ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြေးတိုက်လိုက်စမ်း ..။

ရှက်သည့်စိတ်က မျက်လုံးတွေပင် ပြာလာသလိုလို ..။

တစ်ယောက်မျက်ဝန်းထဲ တစ်ယောက်စူးစိုက်ငေးရင်း ဘာမှမမြင် တော့ပေ။ ထိန်းချုပ်ထားသည့်မျက်ရည်တွေက ပါးတစ်ဖက်ကနေ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် လျှောဆင်း၏။ ပင်လယ် က ရှေ့ကိုတိုးလိုက်ပြီး မမ ကို စကားပြောဖို့ကြိုးစား၏။

မမ က ဇွတ်ရှောင်ထွက်သည်။

“ကိုယ်တို့ စကားပြောရအောင် ..”

“မပြောဘူး။ ရှင်ကိုလဲ မမ လက်မထပ်ဘူး။ အဲဒါကိုမပူနဲ့”

မမ က သူဆွဲလိုက်သည်ကိုရုန်းကာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွား လေသည်။ ကိုယ်ဟာ ဒီနေ့ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်၏သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ပေမယ့် လူကုထံဆိုသည့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မဝင်ဆွဲတဲ့သူ ..။

ပျော့ညံ့တာမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမ ဆိုတဲ့သဘာဝအတိုင်း အားငယ်တာတော့ရှိသေးသည်။

အရင်လိုဘဝလေး ပြန်ပေးပါ ..။

အခန်း (၂၇)

ဟုတ်သည်၊ ရှေ့မှာ ဧင်ကိုပါ။

သေချာမှန်း ကိုယ့်ဘာသာအတည်ပြု၍ ခြေထောက်က လီဗာကို ဖိလိုက်ပြီးသားဖြစ်၏။ အနီရောင်တက္ကစီက ကားတွေထဲမှာထင်းနေ တော့ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ဖို့ သိပ်မခက်ခဲပေ။ ဒါပေမယ့် သူ မှားသွား သည်။

တက္ကစီကို မိသွားသည့်အချိန်မှာ ကားပေါ်မှာ ဧင်ကို မပါတော့ပေ။
“ဟိတ်လူ .. ဘာလုပ်တာလဲဗျ၊ ကံကောင်းလို့ မချိတ်မိတယ်”

“ဆောရီး .. ခဏလေး .. ခဏ ..”

ကြားအောင်လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ပင်လယ် ကားပေါ်ကနေဆင်း သည်။ သိပ်မကျယ်သောလမ်းပေါ်မှာ သူ့ကားထွက်လို့မရအောင် ခပ် စောင်းစောင်းပိတ်ခံထားသည့် ပင်လယ်ရဲ့ကားကို တက္ကစီသမားက ဘုကြည့်ကြည့်၏။

“နည်းနည်းလောက်မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“စောစောကပါလာတဲ့လူ ဘယ်မှာဆင်းသွားသလဲ”

အနားမှာ လက်ထောက်ပြီးငုံကြည့်နေသည့် ပင်လယ်ကို ကား သမားက မျက်မှောင်ကုပ်နှင့် မပြောချင်မဆိုချင်သလို အကြာကြီးနေ သည်။ ပြောတော့လည်း မချေမငံ ..။

“ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်းနားမှာ ဆင်းသွားတယ်၊ ထပ်မမေးနဲ့၊ ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကားကိုဖယ်ပေး ..”

“အိုခေ ..”

သူ့မှာ စိတ်ဆိုးဖို့သတိမရဘဲ ထိုသိကိုပြေးဖို့ပဲ စိတ်ကသန်နေမိသည်။ မမ ကို သူ ကတိပေးခဲ့သည်။ ဧင်ကိုကို မျက်ခြည်ပြတ်ခံလို့မဖြစ်။

အခန်း (၂၈)

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ...။

လမ်းကြိုလမ်းကြားမှန်သမျှ စုံသလောက်ရှိပြီထင်သည်။ မျက်စိအောက်မှာတင် ဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ပါရက်နဲ့ မတွေ့တာကို မကျေနပ်နိုင်။

ဧရပ်ပျက်တစ်ခုနှင့်လမ်းကြားလေးထဲကို ဝင်လိုက်တော့မှ ဧင်ကိုကို မြေစိုက်စိုက် အိမ်ကုပ်ကုပ်လေးတစ်လုံးထဲကိုဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကိုဇင် .. ကိုဇင် .. ခဏနေဦး ..”

မမ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဒီနေရာ ဘယ်လိုနေရာ၊ ဟယ်လိုစရိုက်တွေမှန်း အစက သိထားခဲ့တာတွေကိုလည်း မေ့ကုန်၏။ တဲလေး၏ တံခါးဝမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်မိကာမှ ...

“ကိုဇင် ..”

ဧင်ကိုက မမ ဝင်လာမှာကိုကြိုသိနေသလို တံခါးဘက်ကိုလှည့်၍ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ထား၏။ မျက်နှာမှာပြုံးနေပုံဟာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုနေတာမျိုးမဟုတ်မှန်း ခံစားမိသော်လည်း ဘာဆိုတာကို ခွဲခြားနေချိန်မရပေ။

“ကိုဇင် ..”

“လာလေ ...၊ လိုက်လာပြီးမှ အထဲကိုမဝင်တော့ဘူးလား ..”

မဝင်ဘူးလားဆိုတော့ ဝင်ချင်စရာရှိလို့လားဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မျက်လုံးက တံသာသာအိမ်လေးကို တစ်ပတ်ဝှေ့သွားမိ၏။

အထဲမှာ ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခြမ်းရှိကာ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ တံခါးခပ်နဲ့ တပ်ထားသောအခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်လူတစ်ယောက်က ပုလင်းထောင်နေ၏။

ဘယ်လိုနေရာလဲ ...။

သူမနဲ့ကိုဇင် တွဲသွားပြေးလွှားခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒီလောက်ထိ စရိုက်ကျတဲ့ နေရာတွေကို မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။

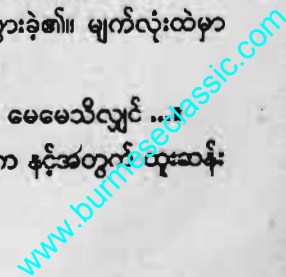
“ကိုဇင် ထွက်ခဲ့စမ်းပါ။ မမ ပြောစရာတွေရှိလို့ ..”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက အလင်းရောင်ကို မမြင်ရဲတဲ့ကောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ နင်ဝင်လာခဲ့ပါ”

ဧင်ကို ရင်ဆိုင်နေရတာတွေကို မမ သိသည်။ ထိုကြောင့် ခြေလှမ်းတို့က သံယောဇဉ်ဆွဲအားအတိုင်း ရွေ့လျားသွားခဲ့၏။ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ မေမေ့ကို ပြန်မြင်နေမိလေသည်။

ဒီအချိန် မမ ဒီလိုနေရာရောက်နေမှန်းသာ မေမေသိလျှင် ...။

“လာပါ၊ သူဌေးသမီးဖြစ်သွားတာနဲ့ ငါ့ဘဝက နင့်အတွက် ဟူးဆန်း

နေပြီလား”

“ကိုစင် .. နင်စကားပြောတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ငါကတော့ ရှာဖွေပြီးလိုက်လာခဲ့ရတာ ..”

“ငါလဲ လာရှာတာပဲ၊ တိုက်ကြီးမျက်နှာစာကိုမရောက်တာရောက်ကနေ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရတာတော့ ခွေးဖြူ လူတောမတိုးသလိုပေါ့ဟာ”

“ဘာ .. အိမ်ကိုရောက်တယ်၊ မဟုတ်တာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ နှစ်ခေါက်လာတယ်”

“ကိုစင်ရယ် ... ငါ နင့်ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ဦးလေးတို့ဆီကိုရောက်ခဲ့တာလဲအကြိမ်ကြိမ်၊ နင်ရောက်လာရင် ငါ့မတွေ့ရင်တောင် ကိုက်နဲ့ ..”

ပြောမိပြီးမှ ရှက်သလိုလိုဖြစ်သွားကာ ငေးနေသည့်စင်ကိုကို ဝေခနဲကြည့်မိ၏။

“ဦးပင်လယ်နဲ့ နင် တွေ့မှာပဲ၊ ငါ သူ့ကို သေချာမှာထားတာ ..”

စင်ကို က အဖြူအနက်စင်းတွေပါသည့် တွန့်ကြေကြေစပိုရှုပ်လက်တိုနှင့် ဆံပင်တွေက ပခုံးအောက်ထိအောင် ရှည်နေသေးသည်။

ဆံပင်ကြောင့်လား၊ လူက ခွမ်းနေလို့လားမသိ၊ အရင်ကထက် ပိုပိန်သွားသလိုပင် ...။

“အထဲသွားပြောရအောင် ..”

“နေဦး၊ အဲဒီထဲကို ..”

မဝင်ချင်ဘူးလို့ မပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ စင်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည့်အတိုင်း အခန်းငယ်လေးထဲကို မမ-ရောက်သွား၏။

အထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ် သစ်သားတန်းလျားလေးတစ်လုံးနှင့် သောက်ရေအိုးတစ်လုံးရယ်၊ ပြီးတော့ မဆေးရသေးသည့် ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ် ဖြစ်သလိုထပ်တင်လျက်ရှိသော လေးထောင့်သစ်သား

စားပွဲပုလေးတစ်လုံး ...။

မြင်ကွင်းထဲမှာ အားလုံးက စုတ်ပြတ်သပ်နေတော့သည်။ ဘယ်သူအိမ်၊ ဘယ်သူအိပ်ရာလဲမသိပေမယ့် မတ်တတ်ရပ်နေရတာပင် စိတ်ကမသန်ချင်။

ကိုယ်တိုင်ဆင်းရဲနဲ့ပေးပေမယ့် ဒီလောက်နိမ့်ကျစုတ်ပြတ်နေသည့် နေထိုင်မှုမျိုးတော့ မမြင်ဖူးခဲ့တာအမှန်ပင်။

“ထိုင်လေ ..”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ နင် .. နင်နဲ့ ဒီနေရာ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ အပြင်လူက ဘာလဲ”

“ဒါ သူ့နေရာပဲ၊ ငါနဲ့သိပေမယ့် မရင်းနှီးပါဘူး၊ စုတလော ဦးနေစိုးတို့လူစု ငါ့ကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ့စွပ်စွဲပြီး ချောင်ပိတ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်”

“အို .. ငါတို့က စားဝတ်နေရေးအတွက် ကိုယ့်ဘာသာစွန့်စားပြီး လုပ်ခဲ့ရတာတွေပဲရှိတာ၊ နင်လဲ သူတို့ရဲ့အဖွဲ့သားစစ်စစ်ကြီး မဟုတ်သေးဘူး၊ သားသမီးလို မွေးခဲ့တာဆို၊ နင်ပဲပြောခဲ့တာ ..”

“ခုမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူတို့ပုံစံက ငါ့ကိုလွှတ်ပေးခဲ့ရင်တောင် ထောင်ကျအောင်လုပ်မယ်၊ မကျချင်ရင် သူတို့ခိုင်းတာလုပ်၊ ဒီနှစ်ခုပဲ”

“နေပါဦး၊ ခုမှ နင့်ကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ သည်းမည်းနေကြတာလဲ၊ အဲဒီခါးပိုက်နှိုက်အဖွဲ့ကို ငါ ရဲနဲ့ဖော်ထုတ်လိုက်မှာ ..”

“ဘယ်ရမလဲ မမ၊ မရဘူးဆိုတာ နင်သိသားနဲ့ အန္တရာယ်များအောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခုချိန်ထိ ဦးနေစိုးဆိုတာ ဘယ်သူမှန်ဘယ်ကောင်မှမမြင်ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ ငါတို့လို လေလွင့်နေတဲ့ကောင်တွေကို လက်သပ်မွေးပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ခိုင်းနေတဲ့ ခေါင်းလောင်လောက်ပဲ

ငါတို့ကသိခဲ့တာ ..”

“ခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟိုထင်တာထက် အများကြီးလက်တံရှည်တယ်၊ လူငယ်တွေ ပြေးလွှားစွန့်စားရပြီဆိုရင် သူတို့က ..”

“ဇင်ကို ဆက်မပြောတော့ပေ။ မမ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့် နေလျက် တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ ရှိတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေခဲ့၏။”

“ကိုဇင် .. ပြောလေ ..”

“အသက်ရှူကျပ်လောက်စရာတွေ ငါမပြောချင်တော့ဘူး မမ၊ နင် အခု ငါ့နောက်လိုက်လာတာ ဘာအတွက်လဲ”

“တွေ့ချင်လို့ပေါ့၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းသတိရနေတာ၊ စကားတွေလဲ ပြောချင်တယ်”

“ဇင်ကို က မမ ကိုယ်ပေါ်ကနေ မျက်လုံးမလွှဲဘဲပြုံးလိုက်၏။”

“နင်နဲ့ငါ ဘာမှမတော်စပ်ကြဘူးဆိုတာ သတိရရဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့သံယောဇဉ်က အဖြူရောင်ပါ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ငါလဲ အဲဒါကိုသိချင်တာ၊ နင်ပါသွားပြီးကတည်းက ငါလုံးဝနေလို့ မရဘူး၊ ဟိုလူနဲ့နင် ဘာမှမတော်မှန်းသိရတော့ပိုဆိုးတယ်၊ ခုဆို သိပ် တောင်မကြာသေးဘူး၊ သူ့ကို နင်က ကိုကိုလို့ခေါ်နေပြီ”

“မမ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ ဇင်ကိုက အံ့ကြိတ်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်လျှင် မမနဲ့ နီးနီးလေးဖြစ်သွား၏။”

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“နင် ငါ့ကို တကယ်သံယောဇဉ်ရှိသေးရင် ..”

သူ ဆက်မပြောဘဲ မမ မေးလာမှာကိုစောင့်နေ၏။ မမ က ငေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ပြောလေ၊ ငါ ဘာကူညီရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ငါတို့ရင်းနှီးလောက်တဲ့ငွေနဲ့ နိုင်ငံခြားကို ပြေးကြရအောင်”

“ဟင် ..”

မမ ဝိုင်သွားလေသည်။ အံ့ဩသွားသည့်စိတ်က လူကိုအုပ်စီးလျက် ဇင်ကိုကို အသံတိတ်ငေးနေခဲ့မိ၏။ ဇင်ကိုက မမ လက်ဖဝါးလေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ကာ ..

“နင်က သူ့ဌေးသမီးဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆင့်ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးက နင်ဘယ်ရောက်သွားသွား၊ ဘယ်အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လိုက်ရှာမှာပဲ၊ ပြန်ခေါ်မှာလဲသေချာတယ်၊ နင် တကယ် ငါ့ကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာမှန်ရင် သတ္တိမွေးလိုက်ပါဟာ .. နော် ..”

“ကိုဇင် ..”

“ငါတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့ရတော့မှ ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်တွယ်တာနဲ့မှန်းသိခဲ့ရတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်တစ်ဘဝပါ၊ ငါနဲ့လိုက်မယ်မို့လားဟင် ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုဇင်၊ ငါ .. ငါ အခု နင့်နောက်ကိုလိုက်ရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်သွားမလဲ နင်သိလား၊ ဟိုတုန်းက မောင်နှမစိတ်တွေနဲ့ .. အခု ..”

“ဘယ်တုန်းကဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝပဲ မမ၊ ငါကတော့ သူ့ဌေးတွေနောက်ကို ထည့်လိုက်ပြီးကတည်းက ဘယ်နေဆက်သွယ်လာမလဲလို့ မျှော်လိုက်ရတာ၊ ဘာအကြောင်းမှမကြားလို့ ခြံနားမှာလာရစ်တော့လဲ မတွေ့ဘူး၊ လက်စသတ်တော့ နင်က ထွက်

လရောင်ကျူးရင့်

သွားကတည်းက သူဌေးသမီးလုပ်တော့မလိုကိုး ..”

“ကိုဇင် .. နင်ရှူးနေလား။ နင်ရှူးသွားပြီလားဟင် ..။ ငါ မေမေတို့ နောက်ကိုလိုက်သွားတာ မဟုတ်ကဟုတ်က ဟန်ဆောင်ပြီး သိုက်တူးဖို့လား”

“ငါက အဲဒီလိုပဲထင်ခဲ့တာ ..”

မမ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟသွားခဲ့၏။

လာခဲ့သည့်ရှည်ရွယ်ရင်းတွေလည်း ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ ကိုဇင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲ ..။

ဟိုတုန်းကတော့ ‘နင့်ကို ကောင်းစားစေချင်တယ်၊ နင်က မိန်းကလေး’ ဆိုသည့်စကားတွေကို မုန်းအောင်ပြောခဲ့သူ ..။

“မမ ..”

ပရုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဖတ်နေတင်လိုက်သည့်လက်ကို ကြောင်တောင်တောင်လိုက်ငုံကြည့်ရင်း မမ အံ့ဩမပြေနိုင်။

“ငါမျှော်လင့်မိတာ လွန်သွားလို့လား။ မိဘဆိုပေမယ့် ဘာသံယောဇဉ်တွေရှိခဲ့ကြသလဲ။ ငါ့ထက်ကျော်ပြီး အလွယ်တကူ ရင်းနှီးလို့ရော ရခဲ့သလား ..”

‘ရဲခဲ့တယ်’ လို့ ရင်ထဲမှာ ပြောသံထွက်၏။ ‘သွေး’ ကစကားပြောတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား ..။

နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖိကပ်ပိတ်ထားသည့် မမ ကို ဇင်ကိုက ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ...

“နင့်ခေါင်းထဲမှာ ငါ့ကိုခင်တွယ်တာတွေ၊ ငါနဲ့ပဲနေချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ဒါတွေအပြင် တခြားခံစားချက် ဘာမှထိုးဖောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ဘာငေးနေတာလဲ မမ၊ ငါ့ကိုပြန်ပြောစမ်းပါ။ နင် အဲဒီလို

မဟုတ်ခဲ့ဘူးလား”

‘ဟင့်အင်း’ လို့ ရင်ထဲမှာပြောနေသော်လည်း ခေါင်းခါဖို့ပင် မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

နွမ်းဖတ်ဖတ် ဇင်ကိုရုပ်ပုံကိုငေးနေရင်း သူ့ဘက်က မျှော်လင့်ချက်အားလုံးအတွက် ကြက်ခြေခတ်ဖို့ စွန့်အားမဲ့နေခဲ့၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ နင် အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးရဲခဲ့ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်နိုင်တယ်။ အဲဒါကိုထားလိုက်ပါ။ နင်ဆိုရင် ဒေါ်ယဉ်ဆင့်အတွက် နီးနေနေ၊ ဝေးနေနေ အဖိုးတန်ရတနာပဲ။ အဲဒါတွေကို ငါလဲ ခံစားစွင့်ရဖို့ နင် ဖန်တီးမပေးချင်ဘူးလား”

အားတက်သရော မေးလိုက်၊ ပြောလိုက်နှင့် ဇင်ကိုလက်နှစ်ဖက်က မမရဲ့ပရုံးနှစ်ဖက်မှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်လာသည်။

“ကိုဇင် .. နင် ငါ့ကို နိုးရာလိုက်ဖို့ခေါ်နေတာလားဟင်”

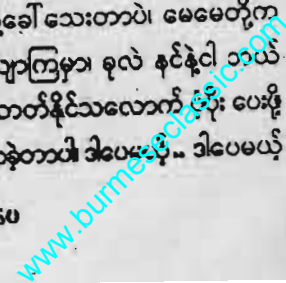
မျက်လုံးချင်း ကြာရှည်စွာဆုံစည်းသွားခဲ့ပြီး ဇင်ကို မျက်လွှာအရင်ချသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါတို့ နောက်ထပ်ရင်းနှီးကြဖို့က ပေါင်းကြဖို့ပဲရှိတာလေ။ သူစိမ်းတွေဆိုတာကို အားလုံးအသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ...”

သူ စကားသံတိတ်ကျသွားသည်။

“ငါ အရမ်းကို မျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ မမရယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲမွဲတေနေတာကို နင်မခံစားနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ ငါယုံတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ နင့်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သေးတာပဲ။ မေမေတို့က နင့်အတွက် ငါပြောရင် အားလုံးလိုက်လျောကြမှာ၊ ခုလဲ နင်နဲ့ငါ ဘယ်လိုဆက်လက်တွယ်တာဖို့ နင့်အတွက် ငါ တတ်နိုင်သလောက် ငိုဖို့ ပေးဖို့ အားလုံးအတွက်ပြောချင်လို့ ရှာဖွေလိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့်

ငါတို့ လက်ထပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

ဇင်ကို့မျက်နှာသည် ရီဝေဝေးမောသွားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံး
ယောင်သမ်းလာပုံက အကြိတ်ထားမှန်း သိသာနေ၏။

မမ က ပြတ်သားစွာပြောပြီးမှ မျက်နှာလေးငဲ့သွားကာ ...

“အဲခါ ဘဝနဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အဖြူရောင်သံယောဇဉ်သက်သက်နဲ့
ပြောတာ၊ ငါတို့ချင်း ပိုနားလည်မှာပါ”

“လည်လို့မရတော့ဘူး မမ၊ ငါ နင့်ကိုမှမရရင်၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကိုမှ
ထွက်မပြေးနိုင်ခဲ့ရင်၊ ငါ့ဘဝ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာရာရတော့မှာမဟုတ်
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဖြူတာ၊ နီတာ မတွက်ချင်တော့ဘူး။ ငါတို့လက်ထပ်
မယ်ဟာ .. နော်”

“အို .. မလုပ်နဲ့”

“ငါသိတယ်၊ နင်ပြောင်းလဲနေလောက်ပြီဆိုတာလေ၊ အဲဒါကြောင့်
ငါ သတ္တိတွေမွေးပြီး ဒီနားထိရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့တာပဲ”

“ကိုဇင်နော် .. ဟင့်အင်း .. မရဘူး၊ ဖယ် .. လွတ် ..”

ဇင်ကို့ သည် မုန်ယိုနေသည့်ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်လို တန်းလျား
လေးပေါ်ကို မမ လဲကျသွားအောင် သည်းမည်းကြိုးစားသည်။

မမ ရင်ထဲမှာ အံ့အားသင့်တာတွေ၊ သနားကြင်နာတာတွေ
ပျောက်ကွယ်ကုန်ကာ ရှက်ကြောက်ရွံ့ရှာခြင်းတွေ ပွက်ပွက်ဆူလျက်
ဇင်ကို့ ကိုယ်ကြီးကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ .. ပြေးစမ်း ..။

လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။ သူမ တစ်ခုခုဖြစ်လာပုံ
က ဘယ်လောက်ထိပေါ်လွင်နေသည်မသိ၊ ခွေးတွေ လိုက်ဟောင်
ကြ၏။

လမ်းကြားထဲဇင်လာသည့် ဆိုက်ကားနဲ့လူတွေ ပါးစပ်အပြဲသားနှင့်
သမင်လည်ပြန်လိုက်ကြည့်ကြသည်။

“လူယုတ်မာ၊ နင့်မှာ အဲဒီလိုရိုင်းစိုင်းတဲ့စိတ်တွေ ငုပ်လျှိုးကိန်း
အောင်နေတာ ငါ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး .. သိလား .. တောက် ..”

ရှက်လည်းရှက်သည်။ ဒေါသနှင့် ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေပေမယ့်
ခြေထောက်တွေက နောက်ပြန်ရောက်နေသလားမသိ။ ကုန်းမြင့်ထက်
ကနေ လမ်းမကြီးပေါ်ပြေးထွက်မိပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ လမ်းကူးဖို့
အတွက် အရပ်မျက်နှာရွေးရသည်။

ထို့နောက် ဘယ်ဘက်ကို ကိုယ့်ဘာသာရွေးပြီး လှည့်ပြေးခဲ့စဉ် ..

“တိ ...”

“အား ...”

“ဟာ .. ယဉ်သကို့ ..”

ဖရီးကြောအတိုင်း ကွေ့ချလာသည့်ကားတစ်စီးက မျက်လုံးထဲမှာ
အကြီးကြီးဖြစ်သွားပြီး ...

“ယဉ်သကို့ ..”

ကားနဲ့မထိဘဲ ကားရှေ့မှာ ပုံခနဲ ခွေကျသွားသည့် မမ ဆီကို
ပင်လယ် ပြေးဆင်းလာ၏။

“အ .. အား ...”

“ယဉ်သကို့ .. မင်းကို မတိုက်မိသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊
ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်း ..”

“ကိုကို့ ...”

ဘေးမှာ ဒူးတစ်ဖက်ယောက်၍ထိုင်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲတူတော့
မမ ပင်လယ်ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းတိုးဝင်မိ၏။

“ကိုကို ...”

ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုမိလေသည်။ ပင်လယ်က ထူထပ်လာသည့်လမ်းပေါ်က လူတွေကို ခေ့ကြည့်ပြီး မမ ကို ကားပေါ်တွဲတင်လိုက်၏။

မမ သည် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ပါးလေးကပ်နှိ၍ ငိုနေဆဲ ...။

အခန်း (၂၉)

ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်သွားလိုက်ပါ မမရယ် ...။

မှန်းသွားစမ်းပါ။ မစင်ပုံတစ်ပုံလို ရွံရှာသွားပါ ...။

စင်ကို ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အဲဒီလို မသတိစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်မှန်း နင်ပိုသိအောင်လို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ရတာ နင်မပြောနဲ့၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ရွံပါတယ် ...။

ဘေးတိုက်ပြီအကျမှ အခုအိုးစင်တိုင်က သံချွန်နဲ့ခြစ်မိသည့်ဒဏ်ရာကနေ ဖျက်ခုံးအစပ်ကိုဖြတ်၍ ပါးရိုးမှ မေးရိုးထိတိုင် သွေးတို့က ထူမြေ့ကြီးစွာ ဖြတ်သန်းနေကြ၏။

ဒဏ်ရာကို စုတ်သပ်ပြီးတော့တောင် မကိုင်မိနဲ့ပါ။ သွေးထွက်နေသည့်ဒဏ်ရာထက် အတွင်းကြောသွားသည့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ခုမှ အကောင်းတိုင်းမကျန်တော့အောင် ပြိုကျပျက်စီးသွားသည့်အဖြစ်ကို မခံစားနိုင်။

www.burmeseclassic.com

ဇင်ကို သည် လဲကျနေရာမှ တော်တော်နှင့်မထဖြစ်ဘဲ တသွဲ့သွဲ့ ဆင်းကျနေသောသွေးတို့ သွေ့ခြောက်စပြုတော့မှ မြေပြင်ပေါ်ကနေ တန်းလျားပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သွေးကဲ့သို့ အေးခဲသွားမည်မဟုတ်သော မျက်ရည်စတွေ သူ့ပါးပေါ်မှာ စိုလူးနေဆဲ ...။

“မင်းက ကြည့်တော့ အေးဘီအေးစက် ညောင်နာနာနဲ့ လုပ်ချလိုက်တာ ပြတ်သားလှချည်လား။ အဟွန်း .. ဟွန်း .. ဆရာတင်ထိုက်နေပြီ”

စကားပြောသံသည် ပုလင်းကိုဆောင့်ချလိုက်သံနှင့်အတူ တိတ်ကျသွားကာ မမ တိုးတိုက်ထွက်သွားသော ယိုင်နဲ့အခန်းတံခါးရှေ့မှာ လူရိပ်ပေါ်လာ၏။

“မင်းပြောထားလို့ ငါကလဲ လိုအပ်ရင်ကူညီဖို့စောင့်နေတာပါ။ ခုလို ကိုယ်တိုင်လှကြမ်းလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဇာတ်ကို နိုင်အောင်ကသွားတော့လဲ ဇာတ်ရှိန်ပိုမြင့်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇင်ကို .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ မင်းအပေါ်ထားတဲ့သံယောဇဉ်က သေးသေးနုနုပဲမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီလို နေရာအထိလိုက်လာရဲတဲ့ သူ့ရဲ့သတ္တိ၊ သံယောဇဉ်တွေကို မင်း ခုလို စုတ်တိစုတ်ဖတ်ယုတ်မာပြလိုက်တာ။ လိုချင်တဲ့အတိုင်း ကွက်တီဝင်သွားပေမယ့် ပြီးသွားတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက်က ခုမှ စမှသာ ဘာတွေလဲ သိလား။ ခုကွတွေ ..”

သူပဲမေးပြီး သူ့ဘာသာဖြေသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတိုက်မြင်နေရသည့် ဇင်ကို ထိုင်နေရာကို သေချာထဝင်ကြည့်ကာ ...

“မင်း .. သွားပြီ ဇင်ကို၊ ဟိုဘက်မှာ .. အဲ .. ကောင်မလေးရင်ဘတ်ထဲမှာ လူယုတ်မာ ဇင်ကို ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးလို့ ပြာမှန်တွေတောင် လေတိုက်လို့ပါသွားလောက်ပြီ၊ မင်းကကော့ ခံပေတော့ ..”

သောက်တိုင်းမမှူးတတ်သည့်ဟန်တွေနှင့် ပြောတာတွေကလည်း အရက်သမားစကားလို အာလေးလျှာလေးမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ပြောရင်း အွက်သွားသည့်အခါ ခြေလှမ်းမမှန်ခြင်းက စကားသံကိုပါ ယိုင်နဲ့နဲ့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ထိုအိမ်လေးထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ မပီပြင်ခဲ့သည့် အတိတ်ကာလများမှာကတည်းက ဇင်ကိုက လူဆိုးလူပေလေးတစ်ယောက်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ထူးခြားထည်ဝါခဲ့တာ ဘာမှ မရှိပါ။

နောင်အနာဂတ်မှာ ထိုထက်ပို၍ ဘယ်လိုဆိုးဝါးလာဦးမယ်ဆိုတာလည်း မသိနိုင် ..။ ဒီလိုကောင်ကို နှင် ခင်တွယ်မနေသင့်လို့ပါ မမရယ်..။ ငါ့ကို မုန်းပစ်လိုက်ပါ ...။

ငါ့ကို နှင် လာလာရှာနေတာ ငါသိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်အပြင်ထွက်တိုင်း မမြင်ကွယ်ရာကနေ ငါ လိုက်ချောင်းကြည့်နေကျ ..။ ငါနှင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ အဲဒီအချစ်ဟာ ဘယ်လိုအချစ်လဲဆိုတာခဲသိပေမယ့် ငါ နှင်ကိုစွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ စွန့်လွှတ်ရဲတယ်။ နှင်ပျော်ဖို့ ငါ ငိုနေရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျေနပ်နေဦးမှာ ...။

သူဌေးသမီးဆိုတဲ့ဘဝမှာ ငါ့အတွက် နောက်ဆံတင်းတဲ့ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ နှင် မပျော်နိုင်မှာသိနေလို့ ငါ မိုက်ရိုင်းပြလိုက်တာ ...။

လူယုတ်မာတစ်ယောက်လိုသတ်မှတ်ပြီး မေ့လိုက်တော့ မမရယ်၊ ငါ ငိုပျော်ပါတယ် ..။

မျက်ရည်များနှင့် စိုလူးနေသောမျက်နှာမှာ မရှိတရီအပြုံးတစ်ချက်ဖြစ်၏။ မုန်းမေ့သွားစေချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မုန်းသွားပြီးဆိုသည့် အသိတစ်ချက်ကြောင့် တစ်ဘဝလုံး ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့သလို အားလုံး

အဓိပ္ပာယ်တွေမဲ့သွားခဲ့၏။

“ဇင်ကို .. ဟေ့ .. အထဲမှာရှိလား၊ ဇင်ကို ...”

ပစ်ခတ်ခတ် လျော့တိလျော့ရဲနေသည့် ဇင်ကိုတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေရာမှာ သူ့ရှိနေမှန်းသိထားတာ ‘နက်ရှိုင်း’ ဂေဟာကလူတွေနဲ့ သူတို့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်သူတချို့ပဲရှိသည်။

ကြားလိုက်ရသည့်အသံက သူ့ဦးလေးအရင်း ဦးဝင်းမြင့်၏အသံ။

“ဇင်ကို ..”

“ကျွန်တော် ရှိတယ်”

ရှေ့မှာပေါ်လာမှ အသံပေးလိုက်တာမို့ တဲအိမ်ထဲကိုပြန်ကြည့်နေ သည့် ဦးဝင်းမြင့် မျက်နှာ နောက်ပြန်ရောက်သွား၏။ ပြီးတော့ နဖူး ထောင့်တစ်ဖက်ကနေစီးကျနေသည့် သွေးစီးကြောင်းကြီးနဲ့ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ကာ ...

“ဒါ ... ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ပြဿနာပါ။ ဦးလေး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟား .. မင်း မေးရက်တယ်၊ ဒီမှာ ဇင်ကို ... မင်းက ငါ့ကို မရင်းနှီးချင်ပေမယ့် ငါက မင်းရဲ့ဦးလေးအရင်းကွ”

သိပြီးသားတွေကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...။ ဇင်ကိုမျက်နှာက ဦးဝင်းမြင့် အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလို ခပ်လွဲလွဲနှင့် ...။

“ဒီမှာ ဇင်ကို .. ငါ့မျက်နှာကို နည်းနည်းကြည့်ဦး”

ကြည့် ဆိုတော့လည်း လှည့်ကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် မျက်မှောင်ကြွတ် ထားလျက် ...

“ဦးလေး .. ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေထဲက တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်ဆိုရင် ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မပြောပါနဲ့တော့ ..”

“ဘာ ...”

“ကျွန်တော် ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ထွက်တော့မှာ ..”

“မင်းမထွက်ရဘူး ဟိတ်ကောင်၊ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုပြီး လူကြား ကောင်းပေမယ့် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ မင်းသွားမှာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မသွား ရဘူး”

“ကျွန်တော် မသွားရင် ...”

သူ ဆက်မပြောပေမယ့် ဦးဝင်းမြင့်က မျက်နှာကြီးတင်းလျက် ...

“ဟိုကောင်မလေးကို ဒီကောင်တွေ သံသယဝင်သွားမှာစိုးလို့မို့လား၊ ငါ့ကို မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း တင့်အောင် အားလုံးပြောပြတယ်၊ မမ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကချည်းပဲ မင်းကို ဦးဆောင်သွားတာ၊ ခါးပိုက်နှိုက် ပညာတွေတတ်ပြီး မင်း ခါးပိုက်နှိုက်မလုပ်ရဲဘူး၊ မမက လုပ်ရဲအောင် ရှေ့ကလမ်းပြတယ်”

“မမနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာကို ဘယ်သူမှမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့သိတယ်၊ တကယ့်လူတော်လူကောင်းက ဇင်ကို ဆိုတဲ့ကောင်၊ မမ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို လူကုံထံတွေရဲ့ သွေးပါဆိုပြီး ပင်တိုင်စံထိပ်ထားဖြစ်သွားတော့ မမ ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်ဆိုရဲ့ မိုက်ရဲ့ခွဲတဲ့သူနဲ့ တွဲမိလို့ မင်းဘဝ အခုလို အဖတ်ဆယ်မရတော့တာ နားလည်လား ဇင်ကို၊ ငါထင်ပါ တယ်၊ သူတို့ သည်းကြီးမည်းကြီးရှာနေကြတဲ့ Memory Card ဆိုတာလေးကို မင်း တစ်ယောက်တည်းအစွမ်းနဲ့ ရအောင်မယူရဲပါဘူး၊ မင်းက ဘာမဆို တွေးတယ်လေ၊ တွေဝေတယ်၊ မမ က လက်တုံ့ပြန်ရင်တယ်၊ စွန့်စားချင်တယ်၊ တင့်အောင် ပြောနေကတည်းက မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြတ်သမ်းခဲ့ကြတဲ့ ဘဝကို မြင်ကြည့်လို့ရတယ်၊ ငါ့ကို အတိအကျဝန်ခံမေးပါ၊ အဲဒီကတံကို

ယူခဲ့ကြတာ မမ အကူအညီနဲ့နို့လား”

“ဦးလေး.. တော်ပြီလား၊ ပြောချင်တာပြောပြီးရင် သွားတော့ဗျာ”
“ဇင်ကို ..”

“ဦးလေး .. ဦးလေး ပြောတဲ့စကားတွေက မမအတွက် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များသလဲ သိရဲ့လား၊ ခုချိန်ကျမှ အဲဒါတွေပြောနေလို့ ဘာမှပြောင်းလဲလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သွားပါတော့ ..”

ဇင်ကိုက ပါးရိုးပေါ်ကသွေးကြောင်းကို ပွတ်သုတ်ပစ်၏။ အိပ်မေယ့်ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သည့် သွေးတိုက် စီးကြောင်းအတိုင်း မပျက်ဘဲရှိနေခဲ့၏။

ဒဏ်ရာ ဘာကြောင့်ရခဲ့တာလဲလို့ မမေးသော်လည်း ဦးဝင်းမြင့်၏ မျက်လုံးတွေက ဇင်ကိုနဲ့ ဒဏ်ရာကိုပဲကြည့်လျက် ...

“ပြောင်းလဲလို့မရတာ မရှိဘူးကွ၊ မရသေးခင်မှာလဲ ရုန်းထွက်လို့ ရတယ်၊ မင်း နိုင်ငံခြားကူးချင်သလား၊ ငါကူညီလို့ရတယ်၊ ‘နှက်နှိုင်း’ ကလူတွေနဲ့ သွားဖို့မလိုဘူး”

“ကျွန်တော်က စီးပွားရှာဖို့မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်လေလို့ ရွက်လွှင့်မှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းစရာရှိနေလို့ ..”

“အဲဒါ ငါသိပြီးပြီ”

“ဦးလေးကို ဘယ်သူကပြောလိုက်တာလဲ”

“နိုင်မင်းရဲ့တပည့်တွေ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးကြတာလေ၊ သတ်တော့ ဖြတ်တော့မလို့နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့ အံ့ဩနေတာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက မမဘက်ကို ဒီအရိပ်မကျနိုင်အောင် လမ်းလွှဲယူမလို့ ခေါင်းခံလိုက်တာကိုး”

“အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်သာ အစ်ကိုတစ်ယောက်

ဒေရာမှာနေပြီး သူ့ကို တာဝန်မကျေခဲလို့ လူဆိုးသူခိုးမလေး ဖြစ်ခဲ့ရာတာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မမကိုမဝေဖန်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီစကားတွေလဲ ဒီမှာပဲပြောပါ၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော် တခြားပို့ထားတယ်လို့ပြောပြီးပြီ၊ အားလုံးအေးချမ်းနေကာမှ ဘာမှမသိတော့တဲ့လူကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့၊ ဦးလေးဘာသာ ကိုယ့်တူဖြစ်နေလို့၊ ကိုယ့်သွေးဘက်ကနာလို့ ဘာပြောပြော ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါကလဲ ကျေးဇူးနည်းနည်းပါးပါးတင်ပါလို့ မင်းဆီမှာ လာတောင် တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မမကိုလဲ ထိခိုက်စေချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ယုံဆီမှာမရှိတော့ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသေခံပြီးတော့များ ရှိတယ်လို့ပြောခဲ့တာ .. ကြည့်စမ်း ..”

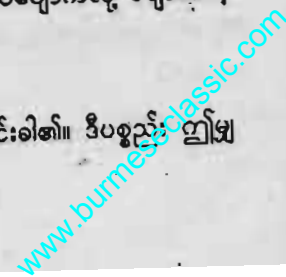
ဇင်ကို က ဦးဝင်းမြင့်ကိုကျောပေး၍ ဟိုဘက်လှည့်ရပ်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပြောမှဖြစ်မှာ၊ မမနဲ့ကျွန်တော် အဲဒါကို ရအောင်ယူထားပြီး ရဲလက်အပ်မယ်၊ ဒီဂိုဏ်းကိုဖော်ထုတ်မယ်ဘာညာနဲ့ သိမ်းထားခဲ့တာ၊ သူတို့ကလဲ ကျွန်တော့်ကို လူပျော့လှည့်ဆိုတဲ့ ပစ်ပယ်ချက်နဲ့ ဒီပစ္စည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိမှန်းမသိကြဘူး၊ သိသွားလို့ မေးလာတာတည်းက ‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ’ တဲ့ ..”

“မရှိတော့ဘူးလို့ ဖြေပေါ့ကွ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပေါ်အောင် ဒီထုတ်ကိုဖျောက်ဖျက်ချင်တာ၊ ယူထားပေမယ့် မင်းတို့လဲ တိုင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပျောက်သွားပြီဆိုလဲ တကယ်ပျောက်လို့ ပျောက်တဲ့ အကြောင်းပြောတာ မယုံစရာမရှိပါဘူး”

“ဘယ်လိုမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဇင်ကိုက ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာပြီး ခေါင်းခါ၏။ ဒီပစ္စည်း ဤမျှ

အရေးကြီးတာကို သူသိသည်။ ဒါကြောင့် အမှတ်မထင် ရယူထားခဲ့သည့် ဒီကတ်ကို သူတို့ထဲမှာပဲ ပြန်ထားလိုက်ဖို့ မမကို နားချခဲ့ဖူးသေးသည်။

မမ.က နားမထောင် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းမရ ရင်း မမက တံတားပေါ်ကနေ ရေထဲကိုလွင့်ပစ်ချလိုက်၏။ ဘယ် လောက်ထိစိုးရိမ်သလဲဆိုလျှင် ကန်တော်ကြီးရေကန်ထဲကို ပြန်ဆင်း ဆယ်ဖို့ထိ သူ ကြိုးစားခဲ့မိသည်။ ပြဿနာ ဒီကစခဲ့တာမဟုတ်သော် လည်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကို သူ ကြိုတင်စိုးရိမ်နေခဲ့၏။

ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း မမကို ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ပါ။ ဒီလို လူတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကို သံသယရှိပြီဆိုတာနှင့် မရမက ရေဆုံးမိုးဆုံး လိုက်ကြမှာဖြစ်သည်။

ထုတ်မပေးနိုင်လျှင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ ...။

“ပြောပါဦး၊ မင်းက သူတို့ကိုခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ”

“သူတို့လုပ်သမျှခံမယ်”

“ဘာကွ ..”

“ဒီကတ် မမနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်တဲ့အကြောင်း ရှင်းသွားအောင် သူတို့ ရှေ့မှာပဲ ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

“ဘာကိုလဲ ..”

“Memory Card တစ်ခုခုပေါ့၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲကနေ ပျက်စီး သွားပြီဆိုရင် ကျန်ခဲ့တဲ့သူ အန္တရာယ်ကင်းသွားလိမ့်မယ်”

“မင်း အဲဒီလို ဖျက်ဆီးပြလိုက်တိုင်း သူတို့ကယုံမလားကွ၊ နေဦး အခု ငါသိနေပြီဆိုတော့ မင်းလုပ်သမျှ ပီပီရီရီပြီးဆုံးသွားမယ်လို့ ထင် သေးလား”

“ဦးလေး ...”

ဇင်ကို့၊ မျက်လုံးတွေ မီးတောက်သွား၏။ ခြိမ်းခြောက်တာလား။ သတိပေးချင်တာလားမသိဘဲ ဦးဝင်းမြင့်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သူတို့မကျေနပ်ရင် သတိပစ်မှာပဲ၊ ရှင်ရဖို့ထက် သေရဖို့ကများ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးသေမယ့်အစား တစ်ယောက်ပဲ သေလို့ရရင် သေခွင့်ပေးပါ၊ မမ ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရင်လဲ ပစ္စည်းက ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုနဲ့ အသိုက်အမြုံတစ်ခုကို မဖျက်ဆီး ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်ကကောင်ပဲ”

“မင်းရဲ့မိသားစု ငါ ရှိသေးတယ်ကွ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သိတာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မမကို ဒါကြောင့် လုံးဝ မထိခိုက်စေရဘူး၊ ဦးလေး လုံးဝမဟာလိုက်ပါနဲ့၊ ဘာမှအကျိုးမရှိတာကို လုပ်ပြီး အားလုံးဝမ်းနည်းစရာတွေဖြစ်ကုန်အောင် မပန်တီးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးဝင်းမြင့် ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။

ရင်ခွင်မဲ့လူငယ်တွေရဲ့ဘဝ ဘယ်အရပ်ကနေ ဘယ်လေတိုက်ပြီး ဘယ်သစ်ကိုင်းမှာငြိမ်ခဲ့သလဲ၊ အမြင့်ပေဘယ်ယောက်ကနေ အကျမှာ ခဲ့သလဲ ...။

ဘာမှမသိခဲ့ရတဲ့ဘဝ ...။

ခုချိန်မှာ ဆရာလာမလုပ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်လိုဒေါသနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမလဲ ...။

ဒီတိုင်း ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ...။

အခန်း (၃၀)

ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားတော့ မအိပ်ဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ထားတာမို့ မေမေမှန်း သိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမရဲ့မေးဖျားလေးကို ဖွဖွလေးကိုင်၍ နဖူးပြင်မှာ နွေးသွားပြန်သည်။

မေမေသည် မမကိုစီးမိုး၍ အကြာကြီးငုံကြည့်နေလိုက်၊ နမ်းလိုက်နှင့် ပါးပြင်လေးတွေပါနမ်းပြီးမှ အနားကနွာ၏။

မမ မျက်လုံးတွေ ခပ်မှေးမှေးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေမေက အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်မသွားသေးဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်၏။

တင်ထားသည့် မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ အားလုံးကို ဖွဖွလေးကောက်သည်။ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ငေး၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်စဉ် မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ လက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားသည်က မျက်ရည်တွေ ...။

မမ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီး ဖြစ်သွားမိသည်။

မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူးလေးတွေကိုဖွင့်၍ နမ်းကြည့်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်နှင့် နောက်ထပ်မျက်ရည်တွေ ကျနေလျှင် ...

“မေမေ ...”

“ဟင် .. သမီးလေး နိုးသွားပြီ”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်သွားလျက် မျက်ရည်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ကြိုးစား၏။

“မေမေ .. မေမေ ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲဟင်၊ မမ ကိုပြောပါဦး၊ မမကြောင့်လား”

မျက်ရည်သုတ်ချိန်မရအောင် ဒေါ်ယဉ်ဆင့် လက်တွေကိုပါ ဆွဲယူပွေ့ပိုက်၍ မမက စိုးရိမ်တကြီးမေး၏။ ထိုအခါကျမှ ထိန်းချုပ်ထားသည့် မျက်ရည်တွေ စီးသွယ်ကျလာလျက် ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေငိုတာသမီးအတွက်၊ သမီးကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လို မေမေ ..”

“ညဉ့်နက်လှပြီ သမီးရယ်၊ မနက်မှပြောရအောင် ..၊ အိပ်လိုက်တော့နော် ..”

“ဟင့်အင်း ...”

မမက ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကို မွေ့ရာပေါ်မှာ အတူထိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲခေါ်ပြီး ...

“ရှင်းအောင်ပြောပါ မေမေရယ်၊ မမကြောင့် မေမေ မငိုဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ရင်ခွင်မဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရတာတောင် ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ၊ မမကြောင့် မေမေကျတဲ့မျက်ရည်တွေဆိုရင် ကိုယ့်ကြောင့်မိဘကို မျက်ရည်ကျစေခဲ့တဲ့အဖြစ်ကြောင့် မမ ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ သမီးမိုက်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေလေ ...”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က မမ မျက်နှာလေးကိုဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့
ပိုက်ဖက်ထားလိုက်ကာ ...

“သမီးလေးကို စိတ်သစ်လှသစ်နဲ့ တိုးတက်ဝင့်ထည်လာတာကို
သိပ်ကိုမြင်ချင်နေတာ၊ ခုတော့ သမီးလေးက မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို
မဟုတ်ဘူး။”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်မျက်လုံးတွေက မှန်တင်ခုံဆီရောက်သွား၏။ ရောက်
လာတယ်ဆို အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် မမ က မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီလေးနဲ့ လှလှပပနေဖို့တောင်
အားမထုတ်ခဲ့ပေ။ ဟိုဘဝကလာတဲ့အတိုင်း ခပ်ပြောင်ပြောင် အပေ
အတေမျက်နှာလေးနှင့် ဒီအိမ်သားတွေကိုလည်း မခင်တွယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့
လူတွေဆီမှာ စိတ်ကကျန်ရစ်လိုက် ...။

“မေမေကို ဒီအရွယ်ကျမှ ပြန်ဆုံခဲ့လို့ မခင်တွယ်ရင်နေပါ။ သမီးလေး
ပြောင်းလဲဖို့ မေမေစီစဉ်ပေးထားတာလေးတွေကိုတော့နှာခံစေချင်တယ်”

စောစောက နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေကိုကိုင်ကြည့်နေသည့်မြင်ကွင်း
ကြောင့် မေမေ ဘာပြောချင်တာမှန်း မမ သိသည်။

မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါတွေပြင်၊ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးဝတ်စားပြီး
ကျန်ခဲ့တဲ့အတိတ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့သည့် ယဉ်သကို ဖြစ်စေချင်တာ ...။

ဒါတောင် ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မေမေတို့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်
ကြပေ။ ပင်လယ် ကလည်း မမ ကတိတောင်းထားသည့်အတိုင်း ဇင်ကို
နဲ့ပတ်သက်တာဆို ဘာတစ်ခုမှမဟာခဲ့တော့ မသိကြ။

“သမီးလေး ...”

“ရှင် ...”

ဒေါ်ယဉ်ဆင့်က မမ မျက်နှာလေးကိုမော့ယူပြီး သေချာငေးကြည့်
ရင်း ...

“သမီး ခုတလော ကျောင်းလဲ ခဏခဏပျက်တယ်၊ မျက်နှာလဲ
မကောင်းဘူး၊ ဘာတွေကျိတ်ခံစားနေရတာလဲဟင်၊ အခက်အခဲတွေ
ရှိနေရင်ပြောပါ၊ သမီးပြောမှ မေမေတို့သိရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီးကိုကို
လဲ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ အဆင်မပြေကြတာများလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ”

မမ မျက်လုံးထဲမှာ သုန်မှုန်နီမြန်းနေသည့် ဇင်ကိုမျက်နှာကြီးပေါ်
လာကာ မကြောက်တတ်သည့်စိတ်က ထိတ်ခနဲ၊ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်၏။

‘နင်နင်ငါ’ လို့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေပေမယ့် ‘ငါ့အစ်ကို ငါ့ဘေးမှာရှိ
တယ်’ ဆိုသည့် အားကိုးသမှုလေးတော့ ထားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ဘဝကကြမ်းတမ်းခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုပြေးလွှားပူပန်နေရပါစေ၊
ကြောက်ရလန့်ရမှန်းမသိခဲ့ပေ။

ခုတော့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ပြောင်းလဲသွားသည့် ဇင်ကိုရဲ့စိတ်သဘောကို အကဲခတ်ချိန်မရ၊ ဖြူပြင်
ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်က ကိုယ်မှာမရှိဘဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပြီဆိုသည့် ယူကျူးမရခြင်း၊ မဖွယ်မရာကြီးစားလာသည့် မျက်နှာ
ကြီးကို အံ့သြရွံရှာခဲ့ခြင်း ...

စသည့် ခံစားမှုများနှင့် လူကပြေးနေပြီး စိတ်ကတခြား ...။

အကယ်၍ ပင်လယ်နဲ့သာ ပက်ပင်းမတိုးခဲ့လျှင် ထိုနေရာမှာမဟုတ်
ရင်တောင် တခြားတစ်နေရာရာမှာ သူမ ခွေခေါက်လဲကျသွားမှာ အမှန်ပင်

“ငါတို့ လက်ထပ်ရအောင်နော် ..”

“ငါတို့ လက်ထပ်ရအောင်နော် ..”

နားထဲမှာ ဇင်ကိုအသံကြီးက ဝင်လာပြန်၏။ တောင်းဆိုနေသည့် မျက်နှာကြီးက တုန်ရင်နီမြန်းလျက် ...။

“သမီး ...”

“ရှင် ...”

မမ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည့် မေမေ မျက်ဝန်းတွေကိုမြင်မှ ကိုယ့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေစိုစွတ်နေတာကို သတိရသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာကိုတွေ့ပြီးထိတ်လန့်နေတာလဲ၊ မေမေကိုပြောစမ်း ..”

“ဟင့်အင်း ..၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မမကြောင့် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲတာကိုတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းလို့ ..”

ဒါလည်းပါပေမယ့် မုသားတော့မကင်းဘူးထင်သည်။ မေမေက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းခါ၍ပြုံးပြသည်။

“သမီးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မေမေတို့ နောက်ကျော ဆုံစည်း ခဲ့ကြတဲ့ ကံတရားကြောင့်ပါ၊ သမီးကို မေမေ တစ်ခုပဲပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဒီစကားကိုပြောဖို့ မေမေတို့ တော်တော်စဉ်းစားခဲ့ရတာပါ၊ တကယ် ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်မှန်းမသိပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ဒါကိုပဲတွေ့ပြီး ရင်တွေပူရတာ အဆမတန်အောင်ပဲ”

“ပြောပါ မေမေ၊ မမ မေမေကို စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူးလို့ ကတိ ပေးပြီးပြီပဲ”

“သမီးလေးကို သားကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

မျက်နှာလေး တစ်ချက်ပျက်သွားပေမယ့် မမ ခါးခါးသီးသီးဖြစ် သွားတာမရှိတာကြောင့် ဒေါ်ယဉ်ဆင့် ဝမ်းသာသွား၏။

“သမီးဘဝအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းက သားကြီးပဲ သမီး၊ အဲဒါကိုနားလည်ပါနော်၊ သမီး တကယ်လို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ လက်ခံသင့်တဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ ထပ်ပြီးစည်းရုံးရမှာပဲ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပါ သမီးရယ် .. နော်”

“ကိုကိုကရော ..”

“သားကြီးကိုလဲ ပြောပြီးပြီ၊ သမီးကိုပဲပြောပါတဲ့၊ သူ့ဘက်က ပြော စရာမရှိပါဘူးတဲ့”

မမမျက်နှာလေး ငေးသွားသည်။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဆို..။ သမီးရှင်တွေ မျက်စိကျလောက်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာကရော ..။

ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေဖြစ်နေပြန်သည်။ ဟိုနေ့က ကိုဇင် လက်ထဲ ကနေ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့တဲ့အဖြစ်ကလည်း သူ့ရှေ့မှာ ပက်ပက် ဂက်ဂက် ..။

‘ကိုဇင် ဒီလိုကြံစည်လို့ပါ’ ဆိုတာ သေချာရှင်းမပြခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကိုသွားခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိသည်။ မမဟာ ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ ဟိုတုန်းကနေ ဒီနေ့အထိ ဘယ်လိုမှ တင့်တယ်စွာမဝင်ဆုံနိုင်။

မမရင်ထဲမှာ ဟိုတုန်းကလို ရှူးခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပြန်ပြောငြင်းဆန်နိုင် စွမ်းတွေ မဲ့နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အကြောင်းပဲမို့ ..။

အခန်း (၃၁)

“ဘုရားသွားမှာဆိုတော့ ရှုပ်အင်္ကျီကြီးနဲ့မကောင်းပါဘူး သမီးလေးရယ် ... ဒါလေးဝတ် ..”

ဟု ဆိုကာ ပုစွန်ဆီရောင် ရင်စေ့လေးကိုဝတ်ခိုင်း၏။ လက်တွန့်လည်ပင်းတွန့်လေးတွေပါကာ ဒီဇိုင်းဆန်းပဲဖြစ်သည်။ ခက်တာတစ်ခုက အင်္ကျီက ကိုယ်မှာကပ်ကျပ်နေ၏။

‘ထဘီပေမယ့် ကျွတ်ကျဖို့မရှိဘူး၊ ဒါက ချိတ်ထဘီ’ တဲ့။ ထဘီကို ဝတ်ပြီး ချိတ်တပ်လိုက်ရုံနဲ့ပြီး၏။

ဒါလည်း တင်သားတွေပေါ်မှာ တင်းကျပ်နေတာနဲ့ မမ တော်တော် ဒုက္ခရောက်သွား၏။

“သိပ်လှတာပဲ၊ ဘောင်းဘီတွေလဲ ဝတ်တော့ဝတ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သွားလာတဲ့အခါမှာတော့ လိုက်ဖက်အောင် သူ့နေရာနဲ့သူ ဝတ်တတ်ရမှာပေါ့”

အန်တီရော၊ မေမေရော၊ မမ ကို ရှေ့ကကြည့်၊ နောက်ကကြည့် နှင့် ကျေနပ်နေကြသည်။

“သမီးကိုကို ရေချိုးနေတယ်၊ ဝတ်စုံသွားရွေးပေးလိုက်ပါဦး”
လို့ပြောလာတော့ မမ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။

“မေမေကလဲ .. အန်တီရွေးပေးနေကျဥစ္စာ ..”

“သားနဲ့သမီးတို့က သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်ကြဘဲကွယ်၊ ရှေ့လျှောက်ပိုတောင်မှသက်ဆိုင်ကြဦးမှာ၊ သွားပါ သမီးရဲ့၊ သားကတောင် သမီးအတွက် လက်ကိုင်အိတ်လေး ရွေးပေးသွားသေးတာ ..”

လူကြီးတွေကတော့ အားလုံးအဆင်ပြေနေကြပြီထင်ကာ တပြုံးပြုံးနှင့်ကျေနပ်နေကြ၏။ မမရင်ထဲမှာ မကြည့်လင်သေးပါ။

ကိုကိုနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ရင်မဆိုင်ဖြစ်အောင် ရှောင်နေတာတောင် ခုလို တွဲသွားတွဲလာတွေဖြစ်အောင် မေမေတို့က ဟိုသွားပါဦး၊ ဒီလာပါဦး ဆိုတာတွေ မပြီးနိုင် ...။

ဘယ်ဘက်နားသယ်စပ်မှာ ကပ်ပန်းလေးနှင့် သိမ်းယူထားသည့် ဆံပင်တွေကို အသာလေးစမ်းရင်း မမ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့၏။

ခုတလော မမ စိတ်ရှုပ်နေမှန်းသိ၍ထင်သည်။ ပင်လယ်ကလည်း အရင်ကလို ဇွတ်လိုက်ခေါ်၊ မတည့်အောင်ပြောတာတွေ သိပ်မလုပ်ခဲ့။

“ဪ... တကယ်ပါဆို ..”

ဖုန်းပြောနေသံကြားလိုက်သဖြင့် မမ အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းသွားမိသည်။ ပင်လယ်က မှန်ချပ်တွေကာထားသည့်နောက်ကနေ အပြင်ဘက်ရုခင်းကို မျက်နှာမူ၍ ဖုန်းပြောနေတာဖြစ်သည်။

တံခါးပွင့်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်သွားရမလို၊ ဆက်ဝင်လိုက်ရမလိုနှင့် မမ ရပ်နေမိဆဲ ...။

“မောင်ရင်းနှုမလို့ ချစ်ခင်တွယ်တာလာခဲ့တဲ့စိတ်က တော်ရုံနဲ့ ပြောင်းလဲဖို့မလွယ်ဘူး စံ ..”

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

“.....”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မောင်နှမမဟုတ်ဘဲ ဖြူဖြူ စင်စင်ခင်တွယ်လာတာက အရင်းခံပဲ”

“.....”

“ချစ်တာပေါ့ စံ၊ အဲဒါတွေပြောလဲ မင်းယ့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့် ရင်ဘတ်ကြီးကို ကိုယ်ပဲနားလည်တာ ..”

“.....”

“ကလေးစိတ်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆိုးချင်တာလေးတော့ ရှိတယ်”

“.....”

“ဆောရီးလို့ လက်ပြနှုတ်မဆက်ချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ...”

“နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ကိုကို၊ ဒါ အားနာရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ...”

မမ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံတိတ်ပြုဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပွတ်ဆွဲသုတ်ရင်း ပင်လယ် လက်ထဲ ကဖုန်းကို ပြေးလု၏။

“ယဉ်သကို .. ဘာလဲကွာ၊ လွှတ်စမ်း .. ခဏ ..”

“ကိုကိုလွှတ်လိုက် ..၊ ပြောရခက်နေတာတွေကို ..ကိုကိုအစား ပြောပေးမယ်”

လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ဖုန်းက မမလက်ထဲပါသွား၏။

“ဒီမှာ .. မမစံ .. ဟလို .. မမကို ကိုကိုချစ် ...”

“... ..”

“ဟလို ..”

မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ချင်လို့

“အဟွန်း ...”

လှနေကြရင်း ဘယ်ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်မိမှန်းမသိဘဲ ဖုန်းက ပိတ် သွားသည်။ ပင်လယ်က ချည်ချောပုဆိုးနှင့် အဝါရောင်တိုက်ပုံကိုပါ ဝတ် ထားပြီး ဖြစ်လျက် မမ အဖြစ်ကို လက်ပိုက်ပြီးရယ်တော့ အသုံးမကျ သည့် တပည့်တစ်ယောက်ကို ဆရာသမားက သနားသဖြင့် ကျီစယ်တာ ချိုး။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ရှင် အဲဒီစကားတွေကို မစံကိုပြောမယ့်အစား မေမေတို့ကိုပြောပါလား”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“ချစ်တဲ့သူကို ချစ်လျက်နဲ့ စွန့်ပစ်လိုက်ရပြီး မချစ်တဲ့သူကိုယူမယ်၊ ပြီးတော့ ကျေးဇူးသက္ကာယတွေကြောင့် ဘာညာနဲ့ ရွတ်ပြပြီးကြေကွဲ အဲဒီလိုလုပ်ကြတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ကြည့်လို့ကောင်းတာ ..”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်မှာဆို မချစ်တဲ့မိန်းမကို ဘယ်ကောင်မှမယူဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မချစ်ရတဲ့အထဲ ကိုယ့်ကိုယ်လေးမိပြီး ဆိုးနဲ့နေမှာမျိုး..”

မတည်ပေမယ့် မရယ်သောမျက်နှာပေါ်ကစာကို ပတ်ဖို့ကြိုးစား ရင်း မမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ငေးသွားသည်။ သူဖုန်းကို ဖိဆုပ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတာကို ဖီကိုက်ထားမိ၏။

“ရှင် .. ရှင် အဲဒီခံစားချက်တွေကိုမပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်း ညိတ်ခွဲတာလဲ”

“ပြောဖို့မှမလိုတာ ...”

“ဦးပင်လယ် ..”

“ပြော ...”

“ရှင်ဘက်က ပြောရခက်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ပြောပေးမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မေမေနဲ့ အန်တိုကို ...”

“အားလုံးပြီးသွားပြီပဲ ..”

“မပြီးရဘူး”

မမ က ပင်လယ်လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းပြင်ထွက်ဖို့ တံခါးဆွဲဖို့ လိုက်၏။

“ဟင် .. သမီး ..”

“ကျကျနနပြင်ဆင်ထားပြီးမှ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

အခန်းပြင်မှာ ဒေါ်ခင်ဆင့်ရော၊ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ပါ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ နားမလည်နိုင် ..။ ပင်လယ်က မမ လက်ကို အသာလေဖြတ်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာစပ်လွှဲလွှဲနှင့် ...။

“သမီးနဲ့သား ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မေမေ ...”

မမ က မျက်ဝန်းတောင့်လေးတွေ နီရဲလာသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ပင့်သက်ရှိက်၍ အားယူသေးသည်။ ပြီးမှ ပင်လယ်မျက်နှာဆီမရောက်သော အကြည့်တစ်ချက်ရောက်ကာ ...

“သူ့မှာချစ်သူရှိတယ် မေမေ၊ မေမေတို့ကိုပြောရခက်ပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူလက်ခံခဲ့တာ ..”

“ဘုရားရေ ...”

ပြောပြီးပုံကြည့်လိုက်တော့လည်း ပင်လယ်က မလှုပ် ...။ သူ့ဆက်ပြောပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဆင့်တို့မျက်လုံးတွေက ပင်လယ်မျက်နှာ

ဆက်မှာပဲ တအံ့တဩ ..။

“သူ့ချစ်သူက ...”

“ဒေါက်တာစံနမူပါ၊ ခုနကပဲ သူ ရင်ဖွင့်နေတာကို မမ ကြားလိုက်တာ ..”

“သားကြီး ...”

ဒေါ်ခင်ဆင့် ဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်နေသူ့ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမေးဖို့တောင် သတိမရဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။

ဟိုအစတုန်းကတော့ စံနမူ ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် လက်ဖျားတခါခါ သဘောတွေကျလို့မဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး ခုကျမှ ဒီနာမည်ပါလာတာကို ရင်တွေပူသွားလိုက်တာ ရေနေ့အိုးလို ထဆူတော့မလားမသိ ...။

ခံစားချက်ဓာတ်ခံရှိခဲ့သော ဒေါ်ယဉ်ဆင့်ကတော့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရောင်တွေ လှဲနေပြီ။

“သား ... သား တကယ်လားဟင် ..”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ ..”

“ဟင် ...”

“ကျွန်တော် စံနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ အဲဒီအကြောင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

မမ မျက်နှာ ဒေါသနှင့် ဖျတ်ခနဲမော့လာ၏။

“ရှင် တော်ကြာတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုးမလုပ်နဲ့နော်၊ ယောက်ျားပီပီ စကားကိုပြော ..”

“ကျွတ် ...”

နဖူးပေါ်က အံ့ပင်တချို့ကိုသပ်တင်ပစ်လိုက်ပြီး ပင်လယ်က မမ ကို စိုက်ကြည့်၏။ တစ်ခုခုပြောတော့မလိုပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲ ဒေါ်ယဉ်ဆင့်

လရောင်ကျူးရင့်

တို့ဘက်ကိုလှည့်၍ ...

“သူကြားချင်တာတွေကြားပြီး လျှောက်ထင်နေတာ မေမေ၊ အဲဒါ သူကိုယ်တိုင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိမှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခဏလောက် ဆွေးနွေးပါရစေ ..”

ခွင့်တောင်းပြီးသည်နှင့် ပင်လယ်က မမ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ သူပါ တစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်ကာ တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ၊ ဘာတွေပါးစပ်အရသာခံပြီးပြောမလို့လဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို မောင်နှမလိုပဲချစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပြောနေတာ..”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုံကို ဟိုတုန်းကတည်းက ခုချိန်ထိ မောင်လို နှမလို သံယောဇဉ်ထက်မပိုခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာ၊ အဲဒါ မင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ...”

“မင်းကို မောင်နှမလိုချစ်ရအောင် ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လို ရိုသေခဲ့တာရှိလို့လား။ သံယောဇဉ်ဖြစ်လောက်အောင်ရော .. မင်းနဲ့ ငါ့အတွက် အချိန်တွေရှိခဲ့သလား”

မမ က မကြည့်သည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပင်လယ် က ဟွန်ခနဲ ခဲ့ကာ မျက်ရည်တွေနှင့် မမ မျက်နှာလေးကို ရယ်စရာလို လို၊ လှောင်သလိုလို ...။

“အစ်ကိုလိုသဘောထားပါလို့ လူကြီးတွေ နားချတာတောင် မအောင်မြင်လို့ မင်းပါးစပ်ထဲမှာ ငါက ရှင်ဖြစ်လိုက်၊ ကိုကိုဖြစ်လိုက် ..”

“ဒါတွေကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရှင်က ...”

“မကျေနပ်တဲ့စကား ကိုယ့်ပါးစပ်ကပြောဖူးသလား”

“ခုနက ပြောနေတာ ..”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာကျတော့ မကြားလိုက်ဘူးလား”

မမ မျက်နှာလေး ပန်းရင့်ရောင်ပြေးသွား၏။

“မင်း တော်တော်စိတ်မြန်လက်မြန်လုပ်တတ်တဲ့မိန်းကလေး၊ လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ..”

မမ မျက်နှာလေးက ပေစောင်းစောင်း မကျေမနပ်ရှိနေဆဲ ...။

“စိတ်မြန်လက်မြန်မဟုတ်ဘူး၊ မမကိုက ရှင်ကို လက်မထပ်ချင် ဘာ..”

“သိတယ် ..”

“မမက မေမေတို့ရဲ့သမီးဖြစ်နေတာကလွဲရင် ခင်ဗျားနဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ဆက်ပြော ..”

“အဲဒီလို မျက်နှာငယ်စွာနဲ့ မဖြတ်သန်းချင်တာ၊ ခင်ဗျားငြင်းမယ် ဆိုရင် ...”

“မင်းငြင်းမှာစိုးလို့ အန်တိုကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ပြောထားရသလဲ သိရဲ့လား”

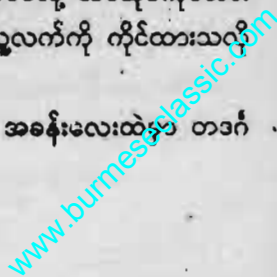
“အို ...”

ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါလိုက်တော့ မမ လက်ထဲကဖုန်း ဒေါက် ခနဲ လွတ်ကျ၏။

“မေမေ သူ့သမီးလေးကို ခုမှပြန်တွေ့တာဆိုပြီး မေမေမျက်လုံးထဲ မှာ ကလေးသာသာပဲဖြစ်နေနိုင်တဲ့မင်းကို ဘယ်လိုတောင်းရမှန်းမသိ ခဲ့ဘူး”

ပြောနေတာကိုနားထောင်ရင်း ဖယ်ချပစ်မလို့ ထပ်အုပ်ကိုင်ထား သည့်လက်က ဖယ်ချခြင်းသို့မရောက်ဘဲ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ငေးရင်း အခန်းလေးထဲမှာ တဒဂ်

တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

“မင်း ဒီကိုစရောက်လာတုန်းက ဒီလောက်မဟုတ်သေးဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မင်းသံယောဇဉ်ကြီးနေတာမြင်လေ စိုးရိမ်လေ ဖြစ်လာတယ်။ မဆိုင်သလိုနေကြည့်တယ်။ အဲဒီခံစားချက်တွေက ပေလွှာတစ်ချပ်လို ဖျာအောက်ထိုးထည့်ပြီး မမြင်မတွေ့အောင် ဖျောက်ပစ်လို့ မရဘူး။ ထွက်လာတဲ့အဖြေက အဲဒါပဲ”

ပန်းမှာကိုင်ထားသည့် သူ့လက်နှစ်ဖက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှော့ကျသွားကာ နံရံပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ရပ်နေခြင်းကိုပြင်သည်။

“ဘယ်သူမှမသိလိုက်ဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခများသွားသေးတယ် .. သိလား။”

မေးတာမဟုတ်ဘဲ မမရဲ့မေးဖျားလေးကို ဆွဲလှည့်၍ သူ့ကိုကြည့်စေပြီးမှ ...

“မေမေတို့ပြောနေတာကို မင်းနဲ့ကိုယ် ကြားလိုက်တဲ့နေ့ကလေးမင်းက ကိုယ့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောထွက်သွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ်။ မမက ကိုယ့်ဘဝကိုမမေ့တဲ့သူ၊ ဒါက ဖိနှိပ်ပြောဆိုလာမှာကိုလဲ မခံနိုင်ဘူး။”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး။ မင်း ဟိုတစ်ယောက်ကို ...”

“ရှင် အဲဒါကိုထည့်မပြောပါနဲ့၊ မမ တောင်းပန်တယ်”

မမ ခံစားချက်တွေ အနိမ့်အမြင့်မညီဘဲ ပြောတဲ့စကားတွေက နူးညံ့လာလိုက်။ မာကျောသွားလိုက် ...။

“တစ်ခုခုတော့အကြောင်းရှိတယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုနားလည်တယ်ဆိုရင် မင်း ပြီးခဲ့တဲ့ဖရိုက်ဒေးက ကိုယ့်ကားရှေ့မှာလဲကျတဲ့အဖြစ်ကို ပြောပြနိုင်မလား။ ဒါ စင်ကိုနဲ့ပတ်သက်နေတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

မမ က မေးလာမှာကိုသိထားပြီးသည့်မျက်နှာနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှပြောမှာမဟုတ်လို့ နောက်ထပ်မမေးပါနဲ့ ကိုကို၊ သူ့ကို အစ်ကိုလိုတွယ်တာနဲ့တဲ သံယောဇဉ်စက်ထွင်းထဲက ထုတ်နုတ်မေ့ထားလိုက်ပြီ”

မေ့လိုက်ပါပြီဆိုသည့်မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝေ့သီလာခဲ့သဖြင့် ပင်လယ် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“အစ်ကိုလို မခင်တွယ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ ယဉ်သကို၊ ဒို့ထက်ရှင်းအောင်ပြော ကိုယ်နဲ့ နေရာချင်းလဲဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

မမ၏ စိတ်မရှည်သည့်မျက်လုံးတွေ စူးခနဲ ရောက်လာ၏။

“လဲသင့်ရင် လဲရမှာပဲ”

ပြောပြီး တံခါးလှမ်းဖွင့်လျှင် ပင်လယ် က လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲထား ...

“အဲဒီလို ပြီးစလွယ်ပြောပြီး ရွဲတတ်တဲ့အကျင့်တွေ ပျောက်မှဖြစ်မယ်”

“ဟာ .. ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုကိုနော် ..”

ပင်လယ် ဆိုသည့်ရင်ခွင်ကျယ်မှာ မမ ကိုယ်လေး မြုပ်ဆင်းသွားခဲ့၏။ တမ်းတမြတ်နိုးသည့်အနမ်းတွေ ဖြန့်ခင်းလိုက်သောပါးပြင်နုနုသည် ဝန်းရင့်ရောင်ပဝါပါးလေး လွှမ်းတင်လိုက်သလို ...။

ဘာမှမသိနားမလည်ပါဘဲ ဘာမှန်းမသိတာတွေဖြစ်ခဲ့ရင်း ...။

အခန်း (၃၂)

“ဝတ်မကြည့်ပါနဲ့ကွာ၊ တချို့လူတွေပြောဖူးတယ်၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံတွေကို မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးဘဲ ဝတ်မကြည့်ကောင်းဘူးတဲ့၊ နေပါစေ၊ သုံးစုံလောက်ဝယ်လိုက်၊ ကြိုက်တာတစ်စုံတော့ရမှာပဲ”

“ကိုကိုကလဲ၊ တန်ဖိုးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အပိုတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဒီခေတ်လူငယ်ဖြစ်နေပြီး အယူသည်းနေပြန်ပြီ”

မမ က ဝတ်စုံကိုယူပြီး အတွင်းခန်းကို ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ပင်လယ်က ပြန်ဆွဲထား၏။

“ဝတ်မနေနဲ့၊ မင်းကိုယ်လုံးနဲ့ ဘာဝတ်ဝတ်တော်တယ်၊ အစ်မ .. သူပြတာတွေ အားလုံးယူမယ်”

“အို .. ကိုကို ..”

“နေပါကွာ ..”

မမ ဝမ်းသာကြည်နူးရမည့်အစား ဒေါသဖြစ်ချင်လာ၏။ မဟုတ်တာကို ဒီလောက်တောင်အယူသည်းရသလား၊ မကြီးမငယ်နဲ့ ..။

မမ မျက်နှာလေး စူပုပ်နေပေမယ့် ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာရှိသမျှ အမျိုးသမီးတွေကတော့ သူမတို့ကိုကြည့်၍ ပြုံးတဲ့သူက ပြုံး...၊ ရယ်တဲ့သူက ရယ် ...။

“ကိုးသိန်းတောင်ကျော်သေးတယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် ကိုကို ပိုက်ဆံတွေဖြုန်းတာ မေမေနဲ့တိုင်ပြောမယ်”

မမ က ကလေးလို ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း ကားပေါ်မှာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်သည်။ ပင်လယ် က ဟွန်ခနဲရယ်လျက် ကားမမောင်းဖြစ်သေးဘဲ မမ နှာခေါင်းရွှန်ရွှန်လေးကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ ခင်ဗျားကိုချစ်လို့၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့.. နားလည်လား၊ ပြန်တိုင်ပြောရင် မေမေက ငိုသားသမက်လေး.. ချစ်တတ်လှချေလားလို့ပြောပြီး ဆုတွေတာတွေချနိုင်သေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တုတ်ကြီးကြီးနဲ့ ကျောတစ်ရာ၊ ရင်တစ်ရာ ရိုက်ပြီးတော့ ...”

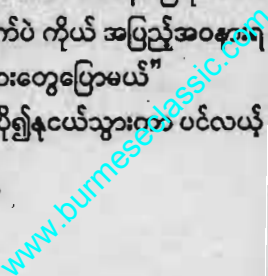
“ဟား ဟား ဟား ...”

ကားလေးသည် ‘မဒီ’ ဖက်ရှင်ရှေ့ကနေ ပြေးလွှားထွက်လာခဲ့ပြီး ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲကို ကွေ့ဝင်သွားခဲ့၏။

“ဇိုက်ဆာနေပြီဆို ..၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီမှာလဲ စားစရာတွေရှိတာပဲကွ၊ ခဏလော့က် အပန်းဖြေရအောင်၊ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုစားတာပေါ့၊ ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲ ကိုယ် အပြည့်အဝနားရတာ၊ မင်းနားမှာ တစ်ချိန်လုံးနေမယ်၊ စကားတွေပြောမယ်”

မမက ရှက်မျက်နှာလေးနုငုံပြုံးတော့ ပို၍နုငယ်သွားတာ ပင်လယ်

မျက်ဝန်းတွေ ထိုမျက်နှာလေးမှာပဲ စူးနစ်ပျော်ဝင်လျက် ..

“ဘာလဲ .. မကြိုက်ဘူးလား”

ကားလေးကို မြက်ခင်းစပ်စပ်မှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ပင်လယ်က ပန်းတစ်ခြမ်းစောင်း၍လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ရယ် ..၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးသုံးရက် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“အနားမှာနေမှာလေ၊ ပြီးတော့ မုန်းအောင်ချစ်ပြမယ်”

“သုံးရက်ကျော်ရင် မချစ်တော့ဘူးပေါ့”

ပင်လယ် က ပန်းတွန့်၍ရယ်သည်။

“ဒါကတော့ မင်းရဲ့ဆွဲအားပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“ဟွန်း .. ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီကလဲ ဆွဲချင်စရာကောင်းမှ ဆွဲမှာပေါ့၊ လုံးဝပဲ”

“အဲလိုလား ..၊ ရတယ်လေ ..”

“အား ...”

ပင်လယ် အကြမ်းဖရမ်း ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မမ ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ လုံးထွေးပါသွား၏။

“ကိုကိုနော် ..၊ သူများတွေမြင်ကုန်တော့မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ် .. ဟင့်အင်း ..”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲချုပ်ထားသလိုပွေ့ဖက်၍ မမ မျက်နှာလေးမှာ သူ့မျက်နှာဖိကပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် အရှုံးဆိုသည့် အနီရောင်တစ်ချက် မျက်လုံးထဲမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

ရှက်ရှက်နှင့် မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်လိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အသံဗလံတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ယဉ်သကို ..”

“ဟင် ...”

“မင်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“သုံးရက်စာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဘဝလုံး၊ တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရိုးမြေကျပေါင်းဖို့အထိ ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာ ..”

“အဟွန်း ..”

မမ က ပင်လယ်ပန်းတစ်ဖက်မှာ ခေါင်းလေးစောင်းမိုလျက် ရယ်သည်။ နမ္မိတ်နေသည့် ပါးပြင်လေးတွေကို ဖွဖွလေးပွတ်သပ်နေရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တို့ တစ်ဖိစိမ့်ဖြာ၏။

“ကိုကိုကိုချစ်လား ..”

“ကြည့်ဦးမှာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆွဲဆောင်နိုင်မလဲဆိုတာ ..”

“စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာတယ်ကွာ၊ ခပြမယ် ..”

“သွား ...”

မမက သူ့လက်နှစ်ဖက်ပေါ်ကနေ ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ပါးစပ်က ရော့ လက်ကရော အချိန်မီတားဆီးကာ ...

“ကိုကိုနော် ..၊ သူများကို အရုပ်ကျနေတာပဲ၊ ပန်းခြံထဲကိုခေါ်လာပြီးတော့ ...”

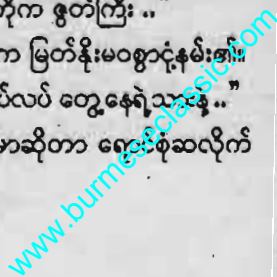
“မကြိုက်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ဒီလောက်သာယာနေတာကို ..”

“သာယာတာက ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုက ဇွတ်ကြီး ..”

နှုတ်ခမ်းစုသွားတာလေးကို ပင်လယ် က မြတ်နိုးမဝဇ္ဇာငဲ့နမ်း၏။

“ရှက်စရာကြီး၊ အိမ်မှာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့နေရဲ့သားနဲ့ ..”

“မတူဘူးလေ၊ အရိပ်တစ်ခုရဲ့အောက်မှာဆိုတာ ရေထဲစုံဆဲလိုက်

မီးတွေရှေ့မှာ ရပ်နေရသလိုပဲ၊ အထိန်းအကွပ်ရှိနေတဲ့ခံစားချက်တွေ၊ နိတဲ
စိမ်းတဲ့ပေါ်မှာ ပြောင်းလဲနေတာ၊ ထိန်းချုပ်ရတာတွေ၊ ကိုကို ပြောတာ
သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“အင်း ..”

“ဒီမှာကျတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို အတိုင်း
သွားကြားနေရတာ ...”

“ဟင် .. ဟုတ်လို့လား ..”

မမ တကယ်ခေါင်းလေးထောင်သွားတော့ ပင်လယ် ကရယ်ကာ
နဖူးပြေပြေထက်က ဆံယဉ်စလေးတွေကို ဖွဖွလေးမှတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနက မင်းရင်ခုန်နေတာကို ကိုကိုကြားတယ်”

“ဟယ် .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“တကယ်ပြောတာ ..၊ ကိုကို နမ်းနေတုန်းမှာ မင်းရဲ့ရင်တွေ ခုန်
ပေါက်အော်ဟစ်နေတာ၊ ကိုကိုကိုချစ်တယ် .. ကိုကိုကိုချစ်တယ် တဲ့”

“အဟား .. ရယ်ရတယ် ..”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြလေသည်။

ပင်လယ် က မမနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း သူ
နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် ဖိကပ်မတတ် ငုံ့ကျလာကာ ...

“မသိရင်မှတ်ထား ချာတိတ်ရဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်သံချင်းထပ်
တူညီတဲ့အခါမှာလဲ ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်တုန်းက ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တဲ့ သီအိုရီလဲ”

“ခုပဲ ပြဋ္ဌာန်းလိုက်တာ၊ ပင်လယ်ရဲ့သီအိုရီ ..”

အခန်း (၃၃)

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲက မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ
ကြည့်နှုတ်နေခြင်းက ပျော်တာတွေထက်သာမည်ထင်သည်။ ဦးလေးတို့
လင်မယား ရောက်လာချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲပူပြင်း၏။

ကိုစင်ကို သတိရလို့ပါ။ 'ကိုစင်ရော' လို့ မေးဖို့ နှုတ်ဖျားမှာ အကြိမ်
ကြိမ်ဖြစ်ပေမယ့် ဘာကိုမကြားရဲမှန်းမသိဘဲ မေးလည်းမမေးရဲခဲ့ပေ။
ဖိတ်စာတွေ သွားပို့တုန်းကတော့ ဒေါ်ဝင်းဝင်းက မရိုးနိုင်သော
စကားကိုပြောခဲ့သည်တဲ့။

“စင်ကိုကို ကိုယ်မေးသေးတယ်၊ တစ်ခါမှကို ပြန်မလာဘူးတဲ့”
ကိုကို ပြန်လာတော့ ဒီတိုင်းပြန်ပြောသည်။ ဒါဆို ကိုစင် ကိုယ့်ကိုပဲ
ပတ်ချောင်းနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပါ ...။

ပြီးတော့ နောက်ကပါလာပြီမှန်းသိတာနှင့် ယုတ်မာဖိုကြီးစားခဲ့
တာ..။

မင်္ဂလာပွဲမှာ ပျော်နေသည့်စိတ်တို့က ဦးလေးတို့ရောက်လာတော့
ဘာလိုလိုကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

လရောင်ကျူးရင့်

လူယုတ်မာလို့တွေးထားပြီး မေ့ဖို့ကြိုးစားပြီးကာမှ သူမ ဘာဖြစ်တာလဲ ...။

“လာပါကွာ၊ ငါ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ”

ဦးလေးတို့ပြန်သွားတာကို မမ လှမ်းမြင်သည်။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းက ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ဘာတွေပြောချင်နေမှန်းမသိဘဲ ဦးလေး ထပြန်သွားပုံကလည်း မပြောမဆိုစေချင်၍ ကမန်းကတန်း ထပြန်ရသည့်ပုံ ...။

“ဦးလေးတို့ပြန်သွားပြီ မေမေ၊ မမကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး” မမ ပြောတော့ မေမေကတော့ နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

“ဒီမှာ စည့်သည်တွေနဲ့ သမီး အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း သိလို့ဖြစ်မှာပါ” တဲ့။

စည့်ခံပွဲမပြီးမချင်း စိတ်ထဲမှာ ဟာတီတာတာနှင့်ဖြစ်ကာ လက်ဖွဲ့ဘူးတွေ ဖွင့်ကြည့်မလားလို့ ပင်လယ် မေးတာတောင် ခေါင်းခါမိ၏။

“ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်၊ ခဏအခန်းပြီး ရေချိုးလိုက်လေ၊ ကိုကို စည့်သည်တွေနဲ့ ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ညဉ့်နက်မှာလား ကိုကို၊ အရက်တွေ မသောက်ရဘူးနော်”

“အိုခေ .. လုံးဝစိတ်ချ ..”

မမနဖူးလေးကိုနမ်းပြီး ပင်လယ် ထွက်သွား၏။ မမ ရေချိုးနေတုန်းမှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက သနပ်ခါးတွေသွေးထားသည်။ မေမေက ရောက်လာပြီး ...

“သနပ်ခါးရေကျလေးလိမ်းလိုက် သမီး၊ အေးမြမြလေးနဲ့ စိတ်ကြည်တယ်၊ နောက်ညတွေလဲ ခါတိုင်းလို ဖြစ်သလိုဝင်မအိပ်ရဘူးနော်၊ မိန်းမတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျကိုသရေပာ အလှတရားပဲ သမီးရဲ့၊ နေနေညည အမြဲလှနေရမယ်၊ လှအောင် တရားလွန်ပြင်ဆင်ဖို့မလိုဘူး။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုနဲ့ သေသပ်လှပမှုကို ပြောချင်တာ၊ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက်နေလိုက်ရင် ပထမဆုံး မိမိကိုယ်ကို မလန်းဆန်းဘဲ ယုံကြည်မှု

မဲ့သွားမယ်၊ အို .. နောက်ထပ်ဆိုးကျိုးတွေ ဆက် တိုက်ဖြစ်လာမှာပဲ၊ မနက်ကုမ္ပဏီ အေးဆေးရှင်းပြမယ်၊ မေမေပြောတာ နားထောင်မယ်မို့လား”

“ဟုတ် ..”

မေမေ စကားတွေအများကြီးပြောပြီးမှ ကျေနပ်သွား၏။

“သမီး အိပ်ချင်အိပ်လေ၊ သားကို သမီးအန်တီ စောင့်လိမ့်မယ်၊ သူက ဆယ်နှစ်နာရီမကျော်ဘဲ အိပ်ပျော်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာ မေမေရယ်၊ မအိပ်ပေမယ့် လူကြီးဆိုတာ အနားယူဖို့လိုတာပေါ့၊ ကိုကိုကို မမပဲ စောင့်ပါမယ်”

ဒီလိုပြောတာလေးကိုလည်း မေမေ သဘောတွေကျနေပြန်သည်။

“မိသီတာ .. နင်သွားအိပ်တော့ ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ..”

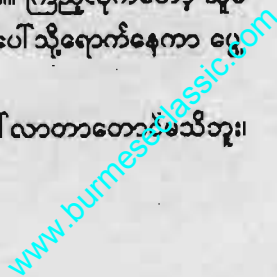
ကောင်မလေးကို ဝင်အိပ်ခိုင်းပြီး မမ ဆိုဖာပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ငုတ်တုတ်ကနေ ဆိုဖာထက်မှာ ဘယ်လိုခွေခေါက်အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲမှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးဝဲပျံနေသလိုဖြစ်လျက် နွေးအိသောအထိအတွေ့နှင့် နောက်ထပ် ငြိမ့်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် ..

“ဟင် .. ကိုကို ..”

နှစ်ယောက်အိပ်မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေတော့မှ မမ မျက်လုံးတွေပွင့်သွားပြီး လန့်ဖျပ်နိုး၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူမလည် ဆိုဖာပေါ်မှာမဟုတ်တော့ဘဲ မွေ့ရာပေါ်သို့ရောက်နေကာ ပွေ့ခေါ်လာသူက ပင်လယ် ...။

“တံခါးဖွင့်ဖို့စောင့်သတဲ့ဗျာ၊ ပွေ့ခေါ်လာတာတောင်မသိဘူး၊ အဟွန်း ..”

လရောင်ကျားရင့်

ပင်လယ်က တံခါးပိတ်ပြီးပြန်လှည့်လာရင်းရယ်သည်။ မမ မျက်နှာလေးနီလျက် ..

“ကိုကို .. ကိုကိုကို ဘယ်သူတံခါးဖွင့်ပေးတာလဲဟင် ..”

“အန်တီခင် ..”

“ဟယ် .. အန်တီပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မမ တမင်စောင့်နေတာကို ..”

“ကိုယ့်ကလေးအကြောင်း ကိုယ်သိလို့တဲ့လေ၊ တံခါးဖွင့်တာတောင် အသံမမြည်အောင်လာဖွင့်တာ၊ ကလေးကို ဖွဖွလေးပွေ့သွားပါတဲ့”

“ဟာ .. ဘာကလေးလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရမုန်းမသိဘဲ ရှက်သွားသလိုလို့။ ပင်လယ် က အပြုံးမပျက် ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ထားလိုက်ပြီး လည်စည်း၊ နဲ့ရှုပ်အင်္ကျီကိုဖြုတ်နေရင်း ...

“သိပ်လှနေပါလား၊ ပါးကွက်လေးတွေနဲ့၊ ဟိုတုန်းက မလိမ်းဖူးသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုအတွက်လေ ..”

“အိုခေခော် ..”

“အို .. ကိုကိုကလဲ၊ အင်္ကျီတွေလဲဦးလေ၊ ရေသွားချိုးမှာမို့လား၊ လွှတ်စမ်းပါ”

“မိန်းမက အင်္ကျီချွတ်ပေးရမုန်းမှမသိတာ၊ ရေချိုးချင်စိတ်မရှိအောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်နေလို့ ရေလဲမချိုးချင်တော့ဘူး”

“ကိုကိုခော် ...”

မမ ပက်လက်ကလေးပစ်ကျသွားကာ ရင်တွေခုန်နေပေမယ့် ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် သူ့အနမ်းတွေကို အလန့်တကြား ရှောင်တိမ်းနေမိ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံက အတိအကျ နှောင့်ယှက်လေသည်။

“ကျွတ် .. တစ်သက်လုံးမှာ ဒီအသံအမုန်းဆုံးပဲ”
ပင်လယ် က ညည်းညူရင်း ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှိမ့်ကာ စားပွဲပေါ် တဖုန်းကို လှမ်းကိုင်၏။

“ဟလို ..”

“မမနဲ့ အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ပါ”

ယောက်ျားသံတစ်သံမို့ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ဧင်ကို အသံ မဟုတ်မှန်းတော့ သိပေမယ့် သက်ဆိုင်သူလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

မမ ကိုယ့်ဖုန်းဆိုတော့ အံ့ဩသွားကာ လှဲနေရာမှ လူးလဲထ၍ အင်္ကျီကို မြေပြစ်အောင် ပြုပြင်၏။

“ဟလို .. မမ ပါ ..”

“မမ .. ငါက ဧင်ကို ဦးလေး ဦးဝင်းမြင့်ပါ”

စပီကာ ဖွင့်စရာမလိုဘဲ ညဉ့်နက်သံမို့ ဖုန်းထဲကစကားတွေကို ပင်လယ် ဒီအတိုင်းကြားနေရ၏။ ဖုန်းပြောတာကို နားထောင်မနေသင့်ပေမယ့် အချိန်မတော်ဝင်သည့်ဖုန်းမို့ မမကို စိုးရိမ်လို့ပါ ...။

“ပြောလေ ဦးလေးဝင်းမြင့်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင် ..”

“ဧင်ကို အရေးပေါ်ရောက်နေတယ်၊ အံသက်မီချင်ရင် ခုချက်ချင်း ထွက်လာနဲ့ပါ”

“ရှင် .. ဘယ်လို .. ဟလို .. ဦးလေးဝင်းမြင့် ..”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီမုန်း ပင်လယ် ကသိပေမယ့် မမ ကတော့ ကယောင်ချောက်ချားခေါ်နေဆဲ ...။

“ကဲ .. ထ .. ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင် ...”

“ဆေးရုံကို မင်းလိုက်မှာမို့လား”

“ဟုတ် ..”

“အင်္ကျီလဲလိုက် ..”

ပင်လယ် စိတ်ရွပ်ထွေးသွားပေမယ့် မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးထွေးအသိပေးကာ မမနဲ့သူ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကိုဇင် .. ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ တကယ်စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအလားဟင် ..”

“ကိုယ်လဲ မသိဘူးလေ၊ ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပေါ့၊ အရမ်းပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမြန်မြန်ထွက်လာအောင် ပြောတာလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မမ ပင်လယ်လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမယ်၊ မျက်ရည်တွေတဝေတဝက်လာကြ၏။ မုန်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရောသွားသလဲ ..။”

ရုံစရာကောင်းတဲ့လူယုတ်မာဆိုပြီး မေ့လိုက်ပြီဆို ..။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တွေ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပါလား ..။

“ဟင် .. ရှေ့ .. ရှေ့မှာ ကိုကို .. ဦးဝင်းမြင့်ကြီး ..”

ရှင်းလင်းမည်းပြောင်နေသည့် လမ်းမအလယ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီဖားနှင့် မားမားကြီးရပ်နေသည့် ဦးဝင်းမြင့်က ကားနီးလာမှ လက်ဖက်ကား၍တား၏။

ထိုအခါ ကုတ်အင်္ကျီထဲက နောက်ထပ်ထွက်လာသည့် လူတစ်ဖက်ထဲမှာ ဘူးလေးတစ်ဘူးကိုကိုင်ထားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ကားက သူ့ရှေ့နားမှာ တုံ့ခန့် ရပ်သွား၏။

ဦးဝင်းမြင့် က ခဏရပ် ကြည့်နေပြီးမှ ...

“မမ .. ခဏလောက်ဆင်းခဲ့ပါလား”

မမ ဆင်းဖို့ပြင်တော့ ပင်လယ် က ဆွဲထားလိုက်ပြီး ဒီဘက်မှန်ချ၍ ...

“ဦးလေးက ဆေးရုံကဆက်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်စောင့်နေတာလဲ”

“အရေးပေါ်ဆက်ရတာ၊ မင်းတို့ ချက်ချင်းထွက်လာဖို့လေ၊ ဒီကောင်စောင့်တာကတော့ ...”

သူသည် နေရာမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ အသက်တစ်အောင့်လောက်ပြောမှ ..

“ဆေးရုံကို သွားစရာမလိုတော့လို့ပါ”

“ဟင် .. ဘာ ..”

မမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ ဒီတစ်ခါ ဆင်းသွားတာကိုတော့ မမ အားဆီးဖြစ်ဘဲ ပင်လယ် ကလည်း ဟိုဘက်ကနေ ဆင်းလိုက်၏။

“ဦးလေးဝင်းမြင့် ..”

တကယ်ဆို ဒီလူကြီးကို မမ သေချာတစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးပါ။ မမနှင့်ကိုသွားရှာရင်း ဦးလေးတို့အိမ်အဝင်အထွက်မှာ နှစ်ခါဆုံဖူးတာပဲ

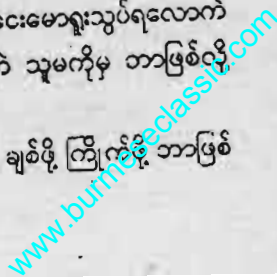
ဦးဝင်းမြင့်ကလည်း အမှတ်တမဲ့နေခဲ့ပုံပေါ်သည်။ မမကို ဒီည သူ့ရောက်လာမှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

ပန်းနုရောင်ပေါ်မှာ အနီခက်တွေပါသည့် တီရှပ်ပွပ္ပလေးနှင့် ဘောင်းဘီညှပ်အနီပွပ္ပကိုဝတ်ထားသည့်မိန်းကလေး ..။

ထွေးသစ်နုနယ်သော၊ အပျိုရည်အဆင်းနှင့် ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ငေးလောက်သည့်ရှုပါပင်။ ဒါပေမယ့် ငေးမောရူးသွပ်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တာမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘဲ သူမကိုမှ ဘာဖြစ်လို့

အသိပေးဆပ်ချင်နေကြတာလဲ ..။

ဘယ်လိုအပြစ်၊ ဘယ်အကြောင်းတွေရှိရှိ ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ ဘာဖြစ်

လို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတာလဲ ...။

ဦးဝင်းမြင့်မျက်လုံးတွေ မမဘေးမှာရပ်လာသည့် ပင်လယ်ထဲ ရေခဲနဲ့ ဖြတ်ပြေးသည်။ တစ်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်သွားသူဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ကတော့ ...။

“ရော့ ...”

ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဦးဝင်းမြင့်က သူ့ကိုင်ထားသည့် အပြာရောင်ဘူးလေးကိုလှမ်းပေးသည်။ မမ က ယူထားလိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လာကာ ...

“ဘာတွေလာထွင်နေတာလဲ၊ ကိုဇင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်ဆို လမ်းကဖြတ်ပြီး အချိန်တွေကြာအောင်လုပ်နေတာ ဘာလုပ်တာလဲ”

မမ ဘုဆတ်ဆတ်မေးတော့ ဦးဝင်းမြင့်က အကျည်းတန်သည့် မဲ့ပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်၏။

“မလိုတော့လို့ပေါ့ ကလေးမရယ်၊ သူ ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ ...”

“ဒီနေ့ဆို သူဆုံးတာ ရှစ်ရက်ရှိပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးလေးကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မယုံရင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်မှ စဉ်းစားပေတော့ အခု မင်းလက်ထဲရောက်နေတဲ့ဘူးကို ကြည့်လိုက်ပါ”

မမ က ဘူးပေါ်မှာ အသာလေးပတ်ခွဲထားသည့် စံကြိုးပြာလေးကို ဆွဲဖြည့်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ အပြာရောင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်စာလုံးလေးတွေ ထင်းနေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထာဝရ ညီမလေး

မမ

မမ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သာသာလေးအုပ်ထားသည့် ဘူးရဲ့ အပေါ်ဖုံးကို တဖြည်းဖြည်းဖွင့်နေသော လက်တို့က တဆတ်ဆတ် တုန်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ...”

အထဲမှာ ဇင်ကိုလက်သန်းမှာ အမြဲစွပ်ထားနေကျ ရော်ဘာလက်စွပ်ကွင်းမည်းလေးက ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်တိတိ ထပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအုပ်လေးပေါ်မှာ တင်လျက်သား ...။

ပိုက်ဆံတွေနဲ့လက်စွပ်ကို နေရာတကျမြဲနေအောင် သေချာကပ်ထပ်ထားတာဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံတွေကို အထပ်လိုက်လေးကောက်ယူလိုက်တော့ အောက်မှာ စာကြောင်းလေးတွေပေါ်လာပြန်သည်။

ဘယ်အခါမစပြောင်းလဲသော

ဖြူခင်မေတ္တာများဖြင့် ...

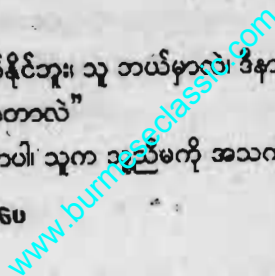
ထာဝရအခါကိုကြီး ..

ကိုဇင် .. ကိုဇင် .. ဘယ်မှာလဲ ...။ မမ ခေါင်းထဲမှာ ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံကုန်၏။ ဒါကို ဘေးလူတစ်စုံတစ်ယောက်က နားလည်ချင်မှလည်မည်။

မမ ကတော့ ကိုဇင် ဘာလုပ်လိုက်တာမှန်း ချက်ချင်းသိ၏။ မည်သည့်ဖြေရှင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာမှမလိုပါဘဲ မမ ခေါင်းထဲမှာ ဂှင်းလင်းစွာဝင်လာသည့်အသိက ကိုဇင် ဟာ မမ ဘက်က သံယောဇဉ်ကုန်ခမ်းသွားအောင် တမင်အနစ်နာခံခဲ့ခြင်း ...။

“ကိုဇင် တကယ်သေသွားတာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီနားမှာရှိနေရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနားမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပါ၊ သူက သူ့ညီမကို အသက်

ပေးချစ်တဲ့သူကိုး ..”

“မဟုတ်ဘူး၊ မမ မယုံဘူး၊ ကိုဇော်.. ကိုဇော် မသေပါဘူး”

“ယဉ်သကို .. ဟိတ် .. နဲ့ချင်ရင် ငိုလိုက်လေ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုမှီထား..”

“ဟင်္သာအင်း .. ကိုကို .. ကိုဇော်ကိုခေါ်ပေးပါ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့သေရတာလဲ၊ ဦးမသားကြီး သက်သက်ညာတာ၊ မယုံဘူး”

“ယဉ်သကို ..”

မမ သည့် ဦးဝင်းမြင့်ကို ထုရိုက်ပွစ်တော့မလို ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း ပင်လယ်လက်ထဲမှာ တအိအိပျော့ခွေကျသွား၏။

“ဟာ .. ယဉ်သကို ..၊ ကျွတ် .. ခင်ဗျားဗျာ ..၊ ဒီလိုဖြစ်သွားပြီဆိုရင်လဲ ဒီသတင်း မနက်ကျမှ ပေးလို့ရသားနဲ့ ..”

“ဘာကွ ..”

ပင်လယ် မမကိုယ်လေးကိုပွေ့ချီကာ ကားထဲမှာ သာသာလေးသွားထည့်သည်။

“ဟွန်း .. တရားကျဖို့ကောင်းပါကွာ ..”

ဦးဝင်းမြင့်က လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ပင်လယ်ဘေးကို လျှောက်လာလျက် ...

“ဟိုတစ်ယောက်က နှစ်သက်သေမယ့်အစား တစ်သက်ပဲထိုးကျွေးသွားတာ၊ မင်းမိန်းမ ဒီလောက်တော့ဖြစ်ထိုက်တယ်လေ၊ တန်ပါတယ်ကွာ၊ တက်မခေါက်ပါနဲ့”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဇင်ကိုနဲ့မမ ဆိုတဲ့ အဝါရောင်လေလွင့်စွယ်တော်ရွက်လေးဟာ လွင့်ချင်ရာလွင့်၊ ကပ်ချင်တဲ့နေရာမှာကပ်၊ ထင်သလို လွင့်မျောရွေ့လျားနေတာလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေရင်ဆိုင်

ခဲရာသလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ အတိတ်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသလဲ၊ မင်း မသိသေးရင် အဲ .. မေးရဲရင်ပေါ့၊ သူသတိရရင် မေးကြည့်လိုက်ပေါ့”

ပင်လယ် ကားတံခါးကိုကိုင်လျက်သားနှင့် ငုတ်တုတ်မေ့သွားသည်။ ဦးဝင်းမြင့်၏မျက်နှာကြီးက တင်းမာနေရာကနေ ရီဝေဆွေးမြေ့သွားကာ..

“ကလေးတွေဘဝက သနားစရာပါ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားမွေးခဲ့တဲ့မီးပဲ၊ အခု သေတဲ့လူကသေ၊ ကျန်တဲ့လူက ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဘာတွေထပ်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ကာ ဦးဝင်းမြင့် ရင်ဘတ်ကိုပါ တွန်းပစ်လိုက်မိ၏။ ဦးဝင်းမြင့်က ဒေါသဖြစ်ပုံမပြတ် ယိုင်နဲ့သွားလည်ခြေလှမ်းကို ပြန်ထိန်း၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးက ကျုပ်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ မမမှာလဲ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကွာ .. ငါက ဇင်ကိုရဲ့ဦးလေးအရင်းပါ၊ သူနေမယ်ဆိုရင် နေသာရဲ့သားနဲ့ သူညီမအပေါ်မှာ ဒီအရိပ်တွေ စွန်းထင်းကုန်မှာစိုးလို့ တစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးယူသွားတာ ..”

ဦးဝင်းမြင့် ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

“မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါတွေကို မမ သိအောင်ပြောဖို့လဲ ကျုပ် မရည်ရွယ်ဘူး၊ ဇင်ကိုက လူယုတ်မာတွေနှိပ်စက်ပြီး နယ်စပ်ကို မသေရုံတမယ်လေး ပြန်ကူးလာနိုင်တာ၊ တကယ်တော့ သူ ဒီပစ္စည်းလေးပေးချင်လို့ မမလက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးနိုင်မယ့်လူကိုစောင့်နေတာ”

ပင်လယ် က မှူးစိုက်နားထောင်နေ၏။ မမနဲ့ဇင်ကိုတို့၏ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခန်းကို ဘာမှမသိခဲ့သူမို့ ဒီဘူးနှင့်တကွပါသော ပစ္စည်းတွေကို ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာလည်း နားမလည်ခဲ့ပေ။

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

ဦးဝင်းမြင့်ကလည်း ဒါတွေကို ထာဝရဖုံးကွယ်ထားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ...

“သူ့အသက်ကိုမိရုံလေးပဲ ကျုပ်ရောက်သွားခဲ့တာ၊ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဒီဘူးလေးကိုပေးပြီး သူ့ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ မမ မယုံနိုင်သေး ရင် မင်းပြောပြနိုင်အောင် ငါပြောခဲ့တာ၊ ပြောပြလိုက်ပါကွာ၊ အားလုံး အမှန်တကယ်ပြီးဆုံးသွားပါပြီ လို့..”

ဦးဝင်းမြင့် ဝတ်ရုံကြီးတဖားဖားနှင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ပင်လယ် တစ်ယောက်တည်း စတီယာရင်ပေါ်မှာလက်တင်လျက် မမကိုယ်လေးကို တစ်ဖက်ကဆွဲယူကာ ပန်းပေါ်မှာ မှီနေစေလိုက်၏။

ဘယ်လိုနှိုးရမလဲ ချာတိတ်ရယ် ... ကိုယ်ကြားချင်တာက မင်းဆိုး နဲ့ မယုံ တီတီတာတာအသံလေးကို ... ငိုရွိုက်သံတွေမဟုတ်ဘူး ...။

သူပေးသွားတာ ငါ့ရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်မေတ္တာဆိုရင် ကိုယ်ပေးမယ့် ထောင့်ငါးရာက လွမ်းမိုးနိုင်ပါ့မလား ...။

ဒီနေရာမှာတော့ ကိန်းကဏန်းအလိုက် တန်ဖိုးအနည်းအများကို အတည်ပြုချင်မိသည်။ ပူလောင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်းတွေ၊ နူးညံ့တာ၊ ကြမ်းတမ်းတာတွေ၊ ဘယ်လိုဒဿနတွေပဲရှိနေနေ ...

နေရာချင်းတော့ မလဲနိုင် ...။

လရောင်ကျူးရင့်